

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

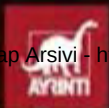
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ali Parlar

METRODAKİ YABANCI

Türkçe Edebiyat

ALİ PARLAR

Iğdır'da doğdu. İlkokulu ve ortaöğretimini Iğdır'da, liseyi ise İstanbul Haydarpaşa Erkek Lisesi'nde tamamladı. İstanbul Teknik Üniversitesi Gemi İnşaatı ve Makinaları Fakültesi'nden mezun olduktan sonra İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi İşletme İktisadi Enstitüsü'nde yüksek lisans eğitimini tamamladı. Berlin Teknik Üniversitesi'nin Informationstechnik in Maschinenwesen bölümünde okuduğu sırada Berlin'de yaşama kararı aldı. 1998 yılından beri yazılım/sistem mühendisi olarak çalışmaktadır. Halen Berlin'de yaşamaktadır.

Ayrıntı: 991
Türkçe Edebiyat Dizisi: 47

Metrodaki Yabancı
Ali Parlar

Son Okuma
Hakan İsmail Şiriner

© Ali Parlar, 2016

Bu kitabın tüm yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak Tasarımı
Gökçe Alper

Kapak Fotoğrafı
Rodrigo Dionisio / EyeEm / Getty Images Turkey

Dizgi
Esin Tapan Yetiş

Baskı ve Cilt
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Merkez Efendi Mah. Fazılpaşa Cad. No: 8/2 Topkapı/İstanbul
Tel.: (0212) 612 31 85 – 576 00 66
Sertifika No: 12156

Birinci Basım: *İstanbul, Mayıs 2016*
Baskı Adedi 1000

ISBN 978-605-314-097-9
Sertifika No: 10704

AYRINTI YAYINLARI

Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No.: 3 Cağaloğlu – İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Faks: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi

facebook.com/ayrintiyayinevi

instagram.com/ayrintiyayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ali Parlar
Metrodaki Yabancı

TÜRKÇE EDEBİYAT DİZİSİ SON ÇIKAN KİTAPLAR

Akvaryumda Ölü Bir Balık / Mürselin Kurt
Kayıp Taşlar / Asuman Bayrak
Fransız Balkon / Ahmet Coşkun
Babamın En Güzel Fotoğrafı / Gönül Kıvılcım
Benim Adım Meleklerin Hızasına Yazılıdır / Hüseyin Kıran
Jilet Sinan / Gönül Kıvılcım
Dalgalar / Serdar Rifat Kırkoğlu
Karanlıkta Körebe / Mürselin Kurt
Yalancı Tanıklar Kahvesi / Vedat Türkali
Acuka / Ahmet Coşkun
Haziran'da Bir Fidan / Der.: Levent Turhan Gümüş
Özgür Ölümler / Nevzat Güngör
Bitti Bitti Bitmedi / Vedat Türkali
Birazcık Halil / Hasan Sever
Mükemmel Katilin Peşinde / Ahmet Erözenci
Liberhell / Mahmut Eşitmez
Mavi Karanlık / Vedat Türkali
Komünist / Vedat Türkali
Tek Kişilik Ölüm / Vedat Türkali
Bir Gün Tek Başına / Vedat Türkali
Segâh Makamı / Esra Kahraman
Güven-1 / Vedat Türkali
Güven-2 / Vedat Türkali
Yeşilçam Dedikleri Türkiye / Vedat Türkali
Huzursuz Periler / Özlem Narin Yılmaz
Albayım / Hasip Akgül

Ali Parlar
Metrodaki Yabancı

Sevgili dedem Gulem Parlar'ın anısına...

“Mademki kafanda bahar var,
benden sana izin delikanlı,
sev sevebildiğin kadar.”
Nâzım Hikmet

Aşk Gibi Bir Şey

Günlerden perşembe, aylardan Nisan. İstanbul’a en yakışan ay. Beşiktaş’ta bir binanın ikinci katındaki kafede oturmuş dalgın bakışlarla karşısındaki iskeleyi izleyen, saçları yer yer kırlaşmış adam böyle düşünüyor-du. Çocukluğu, gençliği burada geçmişti. Okuldan her kaçtığında bu kahveye gelirdi. O yıllarda, Marmara Denizi’nin daralıp boğaza kıvrıldığı noktadan geniş açı olarak iskeleye yanaşan şehir hatları vapurlarını ya da onların yarattığı dalgalardan kaçışan balıkçı motorlarını izlemezdi. Serde gençlik, önünde hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir yaşam vardı. Selçuk arkadaşlarıyla daldığı yoğun politik tartışmalar ya da briç partileri arasında yüzünü çevirip de iskeleye alıcı gözle bakmamıştı bile. Yine de anılarının arka fonunda hep bu manzara olmuştu.

İstanbul pırıl pırıl bir güneş altında kaynayıp coşmuş; kaygısız, neşeli bir havaya bürünmüştü. Selçuk uzun süredir bu ruh haline alışkın değildi. Gençliğindeki pervasızlığının aksine o çoğunlukla huzursuzdu. Ve İstanbul'a geleli beri huzursuzluğu daha da artmıştı. Hesap isteyip garsonun masaya gelmesini beklemeden kasaya yöneldi, içtiklerini ödeyip kendini aceleyle dışarıya attı. Hızlı adımlarla insan seslerinin klakson seslerine karıştığı Beşiktaş Meydanı'na çıktı. Bir süre sağından solundan akıp geçen insan ve araba selinin ortasında durdu, ne yöne gideceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi etrafına baktı.

Sağına dönse uzun bir koridor oluşturan yol hattınca yolun iki yanındaki asırlık ağaçlar ve yüksek duvarların ardında bulunan saraylar, köşkler, korular, yalılar; soluna dönse yine asırlık ağaçların ardında bir başka sarayın olduğunu biliyordu. İçinden "başlarım saraylarınıza" dedi ve Akaretler yokuşuna yöneldi. Biraz dolaşarak kaldığı otele dönmek istiyordu artık. Daha yolu karşıdan karşıya geçmişti ki gökyüzü hızla karardı ve ani bir yağış bastırdı. Şehrin biraz önceki neşeli halinden eser kalmamıştı. Şehirle birlikte içinde yaşayan insanlar da şen şakrak hallerini kaybetmişler, ani bastıran yağmurdan korunabilecek bir saçak altı bulmak için koşuşturuyorlardı. Selçuk, cami duvarını sağına alarak daracık kaldırımından yürümeye başladı. Birkaç kez koşuşturan insanların şiddetle çarpmalarından yere kapaklanacak gibi olduktan sonra otobüs durağının bulunduğu nispeten geniş kaldırıma vardı.

Üstgeçidin merdivenlerinin altında her yağmur yağdığında İstanbul'un dört bir yanında aniden peydahlanan seyyar satıcılar şemsiye satıyorlardı. En basit şemsiyeyi satın aldı. Şemsiyesini açıp gölgesine sığınarak yürümeye başladı.

Akaretler yokuşuna dönen yolun başına vardığında şiddetini artırmış olan yağmura rağmen durdu, Arnavut

kaldırımli geniş caddeden yukarıya doğru yumuşak bir kavis çizerek ilerleyen iki katlı Tayyare Evleri'nin yarattığı ihtişama baktı. Bir zamanların lojmanlarıydı bunlar. Bir de şimdiki lojmanları düşündü “ne büyük ilerleme ama” dedi içinden. Ardından Dolmabahçe Sarayı'nın duvarları boyunca uzanan ağaçlık koridora baktı, yağmurla birlikte yoğunlaşan ıhlamur kokusuyla karışmış deniz havasını içine çekti. Arkasına dönüp sırtlarındaki şeffaf yağmurluklar ellerinde şemsiyeleriyle koşturan insanları izledi. Bir zamanlar arkadaşlarıyla gülüştükleri sözleri gelmişti aklına: “Meteoroloji bugün havanın güneşli olacağını açıkladı, yanına şemsiyeni almayı unutma ha!”

Tam iyimser bir ruh haline girmişti ki yanından hızla geçen bir araba kaldırım kenarındaki çukurda birikmiş yağmur suyunun tamamını Selçuk'un üstüne boca etti, arabanın sürücüsü onun küfretmesine zaman bile bırakmadan gaza basıp gitti. Selçuk'un isyanı içinde tıkanıp kalmıştı. “Biraz da böyle insanlar yüzünden terk etmiştim bu şehri ve bu ülkeyi” diye düşündü. Arkasına dönerek ilerleyecekti ki hemen köşede duran, bir naylon poşeti yağmurluk yapmış simitçi eline bir gazete tutuşturdu, “ağabey al saçını başını kurula” dedi. Selçuk, olanlardan o sorumluymuş gibi adama ters ters baktı. Ama şefkatle kendisine bakan adam “boş ver ağabey, canı bir şeylere sıkılmıştır elbet” deyince gülsün mü ağlasın mı bilemedi.

Adama teşekkür ederek gazeteleri aldı. Üstünü temizlemeye çalışırken üşüdüğünü fark etti. Bu halde kaldığı otele kadar yürüyemezdi. Bir an önce ıslak giysilerini değiştirmesi gerekiyordu. Gazeteleri bir çöp kutusuna attı. Bir taksi çevirip bindi. Taksim'e gitmek istediğini söyledi.

Bindiği taksi Dolmabahçe'ye doğru yol alırken bir süre önünden kayıp gitmekte olan yüksek duvarları izledi.

Tedirgindi. Bir yanı kaçıp gitmesini, bir yanı kalmasını söylüyordu. Yıllar önce bir daha ayak basmamak üzere terk ettiği bu şehre neden geri döndüğünü kendisi de bilmiyordu artık. Dünyanın çeşitli köşelerinde geçirdiği yirmi küsur sene boyunca bu şehirden, bu ülkeden kaçabildiği için kendisini şanslı bile hissetmişti. Yine de bu süre boyunca hiçbir yerde duygusal bağ kuracak, kendisini oraya ait hissedecek kadar uzun kalamamıştı. Ülkesinden öyle hoyratça itilmişti ki bunu hazmetmeye onca yıl yetmemişti.

Taksinin buğulanan camını eliyle sildi... Galiba daha çok kendisi ile hesaplaşmak için dönmüştü. Birkaç gün önce Frankfurt Havaalanı'nda kendisini İstanbul'a getirecek uçağa binerken çocukluğunun ve gençliğinin geçtiği bu şehre hızlandırılmış bir film gibi bakıp geçebileceğini, hayatının bu evresini bir daha açmamak üzere kapatabileceğini zannetmişti. Ama bu şehre ayak basar basmaz yıllardır bastırıldığı, hatta unuttuğunu zannettiği anıları ilk günkü tazeliğiyle canlanmıştı.

Hayatının en güzel ve en acı günleri bu şehirde geçmişti. En candan arkadaşlıkları bu şehirde yaşamış, yine bu şehirde yapayalnız kalmanın çaresizliğini tatmıştı. Cesareti, gözü karalığı bu şehirde hissetmiş, korkuyu ve dehşeti bu şehirde tanımıştı. Hayatının ilk büyük aşkını bu şehirde yaşamış ve yine bu şehirde...

Taksinin "abi geldik" demesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Talimhane'ye gelmiş Zürih Otel'in önünde duruyorlardı. Hesabı ödeyip taksiden indi. Otelin resepsiyonunda duran genç çocuğu başıyla selamlayarak merdivenlerinden odasına çıktı. Odasına girince kapıyı arkasından kapadı. Bir saat önce burayı terk ederken sıkı sıkıya kapadığı perdelerin arasından sızan bir parça gün ışığının aydınlatmaya çalıştığı kasvet dolu odasına kısa bir göz gezdirdi. İlk uçağa atlayıp yeniden Almanya'ya

dönmemesinin çok önemli bir sebebi vardı. Üç gün önce Nevra isminde bir kadın tanımıştı.

Nevra aklına gelince bulunduğu odaya güneş doğmuş gibi oldu. Karnından göğsüne doğru bir sıcaklık yayıldı. Odası gizemli bir ışık kaynağı tarafından aydınlatılıyor-muş gibi biraz önce bakıp da görmediği eşyaları tek tek seçmeye başladı. Bambaşka bir kadındı Nevra. Onun isminin tınısını sevmişti. Bakışlarını sevmişti. Yaşamı kavrayışını, en çok da hayatı üzerinde hak iddia edişini sevmişti. Beyninin içindeki güçlü bir dürtü, “hayır bu kez vazgeçmeyeceksin” diyordu.

Üstündekileri çıkarıp bir sandalyenin üzerine attı. Bugün bir arkadaşıyla buluşacaktı. Bu buluşmaya çok önem veriyordu. Çünkü Nevra’yla aradaki iletişim hat-tını kurabileceğini umduğu tek kişi oydu. Banyoya girdi. Hızla duş aldı. Duştan çıktıktan sonra odasına geçti, bir taraftan kurulanırken aceleyle yanına aldığı en şık giysi-lerini seçti. Giyinip yine aceleyle içinde kendisine ait bazı eşyalarını ve arkadaşı için aldığı hediyenin bulunduğu şık çantasını omuzuna atıp otelden çıktı.

Otelin önüne çıkınca saatine baktı. Fazla acele etmiş-ti. Buluşma vaktine daha vardı. Bir anlık bir kararsızlık geçirdikten sonra Osmanbey metrosuna kadar yaya gi-derek zaman geçirmeye karar verdi. Elmadağ yönüne doğru yürümeye başladı. Yağmur çiseleyerek de olsa tenhalaşan sokakları ve o sokaklarda yürüyen insanları ıslatmaya devam ediyordu.

Yürürken Nevra ile tanıştığı günü düşündü. İstanbul’a ayak bastığı günün akşamında Beyoğlu’nda amaçsızca dolaşırken öğrencilik yıllarından arkadaşı David’le kar-şılaşmıştı. Sanki aradan onlarca yıl geçmemiş de sömestr tatilinden yeni dönmüşler gibi davranan eski arkadaşının ısrarına direnememiş, onunla birlikte Beyoğlu’nun Tünel bölgesinde bir restoranın açılış partisine gitmişti. David’in

zaman kavramıyla ilgili algısı şaşırtmıştı Selçuk'u, sanki dondurulmuş bir zaman diliminde yaşamıştı arkadaşı.

Başlangıçta Nevra o gece David aracılığı ile tanıştığı ve tekrar görse hatırlamayacağı onlarca insandan biriydi. Selçuk bulundukları mekânın loş ışığı nedeniyle yüzlerini doğru dürüst seçemediği insanlarla selamlaşmış, birkaçı ile üç beş kelime alıp vermiş, tanıştığı insanların hemen hemen hiçbirisiyle uzun boylu ilgilenmemişti. Onun için bu yüzler iki saat sonra solup gidecek silüetlerden başka bir şey değildi. Çünkü o hem İstanbul'a ilgisizdi hem de bu şehirde yaşayabileceklerine.

Nevra'nın kendisine karşı ilgisiz olmadığını yarım saat içinde anlayacaktı. Nevra elinde bir şarap şişesi ile Selçuk'un masasına gelmiş, yanındaki iskemleye teklif-sizce oturup Selçuk'la konuşmaya başlamıştı: "Ben beyaz şaraba bayılırım, küçük şişe servis etmiyorlarmış, büyük bir şişe de çok gelir, benimle paylaşır mısınız Selçuk Bey?" diye sormuştu. Selçuk, bir kadınla flört etme dürtüsünden çok, bulunduğu ortamda yaşadığı yalnızlık duygusundan geçici de olsa kurtulduğuna sevinerek Nevra'nın önerdiği oyuna katılmış havadan sudan konuşmaya başlamışlardı...

Sohbetleri biraz çalkantılı başlamıştı. Selçuk nerede yaşadığı sorusunu duygusal bir refleksle "gurbetçiyim" diye savuşturmaya çalışmıştı. Bunun üzerine Nevra kadehini bedenine doğru çekerken bedenini Selçuk'a yaklaştırmış, hülyalı halini bir kenara bırakarak muzip bir bakışla "gurbetçi, ha! Kendinden bahsetmeyi pek sevmiyorsun anlaşılan" demiş ve aynı hızla eski haline geri dönmüştü.

Selçuk şaşırmıştı. Evet, yurtdışında geçirdiği uzun zaman diliminde ilk öğrendiği şeylerden biri, oralarda yaşayan insanların kendilerine gurbetçi denmesinden hiç hazzetmedikleriydi. Ama aynı zamanda gurbetçinin ne

kadar görünmez olduğunu da öğrenmişti. Sebebi ne olursa olsun gurbetçiyim dediğin anda en konuşkan kişiyi bile susturabiliyordun. Ve Selçuk Türkiye’de birileri tarafından sorgulanmak, hemşeri sohbetlerine girmek istemediğinde gurbetçiyim deyip kurtuluyordu. Şimdi Nevra bir açığını yakalamış, lafı dokundurmuştu.

Selçuk sohbetlerinin nasıl derinleştiğini fark etmemişti bile. Bazı kadınlar vardır, tanıştığı insanı sevmiş, güvenmişlerse, onunla aniden kırk yıllık arkadaşarmış gibi sohbet etmeye başlarlar. Ve samimiyetleri öylesine doğal, öylesine bulaşıcıdır ki, karşısındaki insana hemen sirayet eder. Konuştukları insan ne kadar keyifsiz, ne kadar tutuk olursa olsun çok kısa sürede onlarla aynı dalga boyuna geçip sohbet etmeye başlar. Nevra öyle bir kadındı.

Selçuk da aslında hiç sevmediği beyaz şarabı yüzünü ekşitmemeyi başararak yudumlayıp, önce “gurbetçi” gafını düzeltecek birkaç söz etmiş sonra Avustralya’ya yerleştiği ilk günlerindeki anılarını anlatmaya başlamıştı.

Nevra’nın ilk bakışta insana çarpıcı gelmeyen ama üzerinde duyguların belirmesiyle güzelleşen bir yüzü vardı. Selçuk giderek onun belli belirsiz makyajlı iri siyah gözlerindeki hülyalı bakışları, gözlerini her kapattığında minik birer yelpaze gibi savrulan uzun kirpiklerini görmüş, sonra üstdudağının altdudağından daha dolgun olmasının ona seksi bir hava verdiğini fark etmişti.

Selçuk gecenin devamında yaşayacaklarının hayatını ne kadar değiştireceğinden habersiz karşısındaki kadını incelerken gözlemci erkek gözleri şık askılı bir bluzu zorlayan yuvarlak göğüsler fark etmiş, Nevra ayağını vuran ayakkabısını kontrol etmek için eğildiğinde ise cömert bir yırtmacın sergilediği bir çift uzun, biçimli bacak keşfetmişti.

Selçuk’u etkileyen, gitgide ona çeken sadece Nevra’nın sonradan fark ettiği güzelliği değil, aynı zamanda, anlat-

tığı konulara hâkimiyeti, ilgi alanındaki genişlik ve en önemlisi daldan dala atlayarak sohbeti sürdürmeye çalışsan içki arkadaşını toparlayıcı sorularla yönlendirme becerisiydi. Ve galiba insanların düşüncelerini okuyordu.

Selçuk masada karşısında oturan iki genç çocuğın bira içiyor olmalarını imrenerek izleyip Almanya’da Soy-tarılar Festivaline katılan politikacıların yaptıkları gösterileri anlatırken beklemediğı bir şey olmuştu. Nevra önce dikkatlice gözlerine bakmış, Selçuk’un elindeki şarap kadehini alıp masaya bırakmış, “iskemlemi kimseye kaptırma sakın, hemen geliyorum” diyerek yerinden fırlayıp kalabalığın ardında kaybolmuştu. Selçuk kendi kendine nerede hata yaptığını düşünürken, Nevra elinde bir Carl-sberg bira şişesi ve kusursuz endamıyla yeniden yanında bitmiş, “güzel, yerimi kimselere kaptırmamışsın” demişti. Selçuk, zihninin okunduğundan telaşlanmış, sersemlemiş bir şekilde Nevra’ya bakarken “Ne var, bira istememiş miydin? Almanca’ya en yakın isimdeki bira buydu, onu aldım” demişti gülerek.

İki insanın birlikte olabilmeleri için birbirlerinden hoşlanmaları, çekici bulmaları yetmez. Duygusal ya da erotik bir sınırın aşılması gerekir. Nevra’nın gidecek gibi olup geri gelmesi, onun düşüncelerini okuyup Selçuk’a şefkatli bir ev sahibi gibi davranması ikisi arasında bir şeylerin değişmesine neden olmuştu. Selçuk o andan itibaren hiçbir cümleyi yanlış kullanmamış, Nevra onu hiçbir şekilde yönlendirmeye meyletmemişti. İkisi de karşısındakinin söylediklerine yoğunlaşmışlar, etraflarındaki gürültüyü, insanların yüksek sesle konuşmalarını duymaz, kimseyi görmez olmuşlardı. Şanki restorandaki müziğın sesi kesilmiş, çevrelerindeki insanlar fısıltıyla sohbet etmeye başlamışlar, birbirine hızla yakınlaşmakta olan bu iki insana saygıyla yer açmışlardı.

Gecenin devamında kimseye bir şey söylemeden restorandan ayrılmışlar, iki sokak ötedeki bir müzikli bara gidip bir süre dans etmişler ve müzik bitip bar kapanınca kendilerini Selçuk'un otel odasında bulmuşlardı.

Selçuk odaya ilk girdiklerinde böylesine az tanıdığı bir kadınla geçireceği ilk gecenin vasat bir sevişmeyle sonuçlanacağını düşünmüştü ama o gece yaşadıkları bütün hayatı boyunca öğrendiklerini alt üst etmişti. Odanın girişinde soyunmuşlar, yıllardır birlikte olan sevgililer gibi birbirlerinin bütün tensel mesajlarını önceden fark ederek saatlerce sevişmişlerdi. Ve o sevişmeler sonrasında Selçuk'u şaşırtan bir şey daha olmuş, o gece hiç üşümemişti.

Yürüyerek Elmadağı'nı geride bırakıp Pangaltı'na varmıştı. Çiseleyen yağmur kesilmiş ama hava yağdı yağacak gibi duruyordu. Işıklarda karşıdan karşıya geçerken hafif bir rüzgâr esti. Selçuk ürpererek ceketinin önünü ilikledi. Genellikle çok üşüyen bir insandı. Bu üşüme özellikle geceleri artardı. Uyurken üzerine kat kat yorganlar örter ama hiçbir yorgan, giysi, ısıtıcı o çiğ üşümeyle baş edemezdi. Selçuk, üşümemek için birlikte olduğu kadınlara sımsıkı sarılıp, onların ısınısını duyarak, nerdeyse sömürerek uykuya dalar, bu problemini hiç açmadığı sevgilileri onun çaresizce sarılışını bir sevgi gösterisi zannederlerdi.

Gençlik yıllarından beri neredeyse karakterinin bir parçasına dönüşmüş olan bu üşüme, Nevra ile geçirdiği o benzersiz gece aniden yok olmuştu. Yok olmak bir tarafa; sevişirlerken vücudunda oluşan eşsiz uyarılma ile birlikte sıırıslıkam terlemiş ve bu terleme sevişmeleri bittikten, Nevra derin bir uykuya daldıktan sonra da devam etmişti. Sanki yaşadığı hazzın şiddeti ruhunda bir şeyleri kırmış, vücudunda keşfedilmeyi bekleyen bir mekanizmayı harekete geçirmişti. Isı ilk defa dışarıdan gelmiyor, aksine etrafını ısıtmak için "yanıp tutuşuyordu."

İnsanlar çoğunlukla başkaları üzerindeki etkilerini bilmeden yaşarlar. Nevra da o gece Selçuk'un hayatında neyi tetiklediğinin farkına bile varmadan mışıl mışıl uyumuştı. Selçuk ise hiç uyumadan korkuyla bu sıcak duygunun yerini yeniden üşümeye bırakmasını beklemişti. Ama korktuğu olmamıştı. Sanki karnının sağ tarafında bir yerlerde bir fırın kurulmuş ve o fırının ısısı durmaksızın vücudunun her noktasına iletiliyordu. Ve bu ısı kaynağı sabaha kadar, hatta ertesi gün boyunca da kaybolmamıştı.

Nevra onun hayatına girdiği gibi aniden çıkıp gitmişti. Birinin çok az uyuduğu, diğerinin hiç uyumadığı o gecenin sabahı, Nevra daha güneş doğarken yatağından fırlayıp acelesi olduğunu söyleyerek hızla giyinmiş, gözlerini kırpmadan kendisini izleyen Selçuk'a uzun bir öpücük verip, odayı terk etmişti. Selçuk ne onu durdurmak için bir şey yapmış, ne de bir şey söylemişti. İsminden başka hiçbir şeyini öğrenmediği bu gizemli kadının kapıdan çıkış anını görmemek için gözlerini kapatıp öylece uyuyakalmıştı.

Öğlene doğru uyandığında bir gece önce olanları unutmuş gibiydi. Otelden çıkıp Cihangir'de mükellef bir kahvaltı yaptıktan sonra İstanbul ile hesaplaşma seyahatine kaldığı yerden devam etmişti. Yürüyerek Dolmabahçe'ye inip denize bakarak çay içmiş, sonra Boğaz boyunca Emirgan'a kadar yürümüştü. Akşam olduğunda ise yeniden Beyoğlu'na dönmüş, Çiçek Pasajı'nda ilk sarhoş olduğu meyhaneyi bularak tek başına bira içip bir şeyler atıştırmıştı. Yine orada tanıştığı İsviçreli bir çiftle gençliğinin Çiçek Pasajı'nı, turizmin değiştirdiği şehirler üzerine sohbet edip sarhoş olmuş, erken sayılabilecek bir saatte otele dönüp sızmıştı. Ama gecenin çok geç bir saatinde, tam Nevra ile odaya girdikleri saatte vücudunu ürperten bir üşümeyle uyanmış sabaha kadar bir daha uyuyamamıştı.

O andan itibaren sanki Nevra'nın hayali her yerde Selçuk'a refakat ediyordu. Kaldığı otelin resepsiyon görevlisiyle, yemek yediği restoranda garsonla, bindiği tak-silerin şoförleri ile konuşur, tartışırken Nevra yanlarında oturup onları izliyormuş gibi davranıyor, kelimelerini ona beğendirmek için seçerek konuşuyordu. Nevra'yı unuttuğunda ise düşünceleri en olmayacak şeylerden bir şekilde bir çağrışım yakalayıp Nevra'ya ve onunla yaşadığı geceye dönüyordu. Birlikte geçirdikleri yaklaşık on saatlik süre, Selçuk'un hafızasında yıllar süren bir ilişki kadar hatıra ve özlem biriktirmiş gibiydi.

Bir önceki gün nihayet Nevra'yı tekrar görmeden bu şehri terk edemeyeceğini kendisine itiraf etmiş ve onu Nevra'ya ulaştırabilecek tek kişiyi, David'i aramaya karar vermişti. O akşamki kısa sohbetlerinde David'in telefonunu da almamıştı ama klima sistemleri üzerine uzmanlaşmış bir firması olduğunu hatırlıyordu. Firmanın telefon numarasına internet üzerinden ulaşmıştı fakat David'in sekreterini bir türlü aşamamıştı. "David Bey iki gün Firma dışında olacak ve hiçbir şekilde rahatsız edilmek istemiyor, siz numaranızı bırakın, David Bey aradığında notunuzu mutlaka ileteceğim" diyordu telefondaki kız.

İki gün daha hiçbir şey yapmadan bekleyemeyeceğini hisseden Selçuk sonunda ortak arkadaşları Özgür'ü aramayı akıl etmişti. Özgür Selçuk'un bitirdiği bölümden akademik kariyer yapan tek arkadaşları idi. Özgür'ün bürosuna İstanbul Teknik Üniversitesi'nin santrali üzerinden ulaşması zor olmamıştı. Ve şansına Özgür odasındaydı. Selçuk uzun bir hâl hatır faslından sonra ondan David'in telefonunu istemiş, Özgür ise her zamanki şakacı haliyle "yüzünü göstermeden değil David'in, Polis Acil'in bile telefonunu sana vermem" demişti. Bugün için Özgür'ün bürosunda üniversitenin Ayazağa kampusun-

da buluşmak üzere sözleşmişlerdi. Nevra'yı yeniden görme umudu yeşerdiğinden olacak, önceki gece birkaç saat olsun uyuyabilmişti.

Başını kaldırdı. Osmanbey metrosunun giriş tabelasının altında duruyordu. Metronun girişine yöneldi. Kendisini yürüyen merdivenlerin akışına bıraktı. Metronun duvarlarındaki fayanslar önünden akarken iki gündür zihnini meşgul eden soruyu kendisine belki bininci kez sordu: O sabah neden Nevra'ya "akşama buluşalım" ya da "telefon numaranı versene" dememişti? Sorusuna yine bininci kez aynı cevabı verdi: Ya başlayabilecek ilişkiden, o ilişkiye bağımlı olmaktan ürkmüştü ya da birkaç günlüğüne döndüğü bu ülkeden hiç ayrılamama ihtimalinden korkmuştu. Başını salladı. Böylesine eşsiz bir kadının elinden kayıp gitmesine seyirci kalmasını sadece bu iki nedenle açıklamak onu tatmin etmiyordu. Başka bir sebep daha olmalıydı.

Aradığı o nedeni henüz on iki saat bile geçmeden hüzünlü bir tecrübe ile öğreneceğinden habersiz etrafını incelemeye başladı. Hemen önünde Farsça konuşan bir grup vardı. Son yıllarda Türkiye'ye gelen İranlı sayısında belirgin bir artış olduğunu düşündü. İlginç olan, kadınlar artık başörtülerini Tahran semalarında çıkarmıyorlar, Türkiye'de de taşımaya devam ediyorlardı. Ancak önündeki grupta başörtü takan bir kadın yoktu. Hatta kadınlar gereğinden fazla makyaj yapmışlardı.

Merdivenlerden inip, grupla birlikte metroda aynı kompartımana girdiler. Metroda otururken İranlıların Türkiye'de neler yaptıklarını, ülkelerine döndüklerinde onları nasıl bir hayatın beklediğini hayal etti. Karşısındaki camdaki yansımadan yanında oturan temiz yüzlü İranlının ona bir şey soracak gibi ya da bir eski tanıdık gibi baktığını gördü. Selçuk "şimdi seninle hiç uğraşamayacağım" dercesine ceketinin önünü kapadı, yakasını

ensesine doğru kaldırdı. Adam Selçuk'un isteksizliğini fark etmiş gibi, onunla konuşmaktan vazgeçti. Başını önüne indirdi. Kısa bir süre sonra Selçuk'un içi geçti. Uyuklamaya başladı. Derinlerde bir yerlerde Nevra ile ve onun üzerine yaptığı gizli hesaplaşma yüzünden son iki gündür neredeyse hiç uyuyamamıştı. Şimdi, kendisiyle konuşmak, adres sormak isteyen bir İranlının görüntüsünden uzaklaşmak isterken arzuladığı dingin uykuya ulaşmış gibiydi.

Rüyasında Nevra'yı görüyordu ki, birden bağırışma ve itiş kakış sesleriyle uyandı. Çevresine baktı. Kompartımandaki etnik denge değişmişti. İranlı grubun hepsi inmiş, sadece biraz önce yanında oturan genç kalmıştı ve o da birkaç resmi görünümlü insan tarafından kompartımanın dışına doğru sürükleniyordu. Adamlar onun bağırmasını engellemek için ağzını kapamışlardı. İranlıyı sürükleyen adamlardan biri önemli bir şey olmadığını, şahsın metroya kaçak bindiğini o yüzden indirildiğini söyledi. Selçuk bir an kalkıp itiraz etmek her şeyi kayıt altına aldırarak istedi. Sonra vazgeçti. "Gençliğinde yaptığı gibi her şeye karışamazdı artık." Kompartımandaki bütün insanlar gibi o da ses çıkarmadan İranlının indirilmesini ve kapının kapanıp metronun hareket etmesini bekledi.

Bir durak sonra "Teknik Üniversite" anonsu duyuldu. Selçuk kalktı. Çantasını omuzuna astı, sabırsız kalabalığın gerisinde uyuklamaya devam ederek ağır adımlarla yürüyen merdivenlere yöneldi.

Üniversite kampusunun giriş kapısı hemen metronun yanındaydı. Girişi kontrol eden polise kimliğini verirken ona Özgür'ün bürosunu sordu. Polis, hiçbir şey söylemeden işaret parmağıyla kulübenin önünden kampusa uzanan yolun üzerinde bir binayı gösterdi.

Selçuk birazdan "Elektrik Fakültesi Nükleer Enerji Bilim Dalı" yazan bir koridorda yürüyordu. Özgür bü-

rosunu koridordaki beşinci kapı olarak tarif etmişti. Selçuk onun odasına yaklaştığında heyecanlandığını fark etti. Onca yıldan sonra David'den başka kendisini tanıyabilecek biri kalmış mıydı? Özgür'ün bürosunun kapısı açıktı. Fazla düşünmeden içeriye daldı. Masa başında elindeki metni gözlerini kısarak okumakta olan kilolu bir adam vardı. Adam Selçuk'u görünce yavaşça ayağa kalktı. Kısa bir tereddütten sonra yüzünde bir gülümseme ile ona doğru yürüdü.

"A, Selçuk..."

Arkadaşı kilo almış, saçları kırışıp seyreliymiş, gözlerinin kenarında derin kırışıklıklar belirmişti ama gülüşü, gülerken gözlerinde oluşan pırıltı, yürüyüşü ve vücut hareketleri ile yirmi beş yıl önceki Özgür'dü. Onca değişime rağmen aynı kalan şeyler şaşırtıcıydı. Bir insan ne kadar değişirse değişsin başka biri haline gelemiyormuş, diye düşündü Selçuk.

"Evet. Ünlem işareti ile biten bir Selçuk!"

Onca yıldan sonra karşılaşmış olmanın verdiği şaşkınlıkla kısa bir an bakıştılar ve ikisi de söylemek üzere olduğu şeyden vazgeçti, sarıldılar.

Selçuk çevresini süzdü, sırtları sert ışıktaki solmuş kitap ciltlerinden gözünü ayırmadan eski dostuna sordu: "Özgür, sen doktoranı termodinamik dalında yapmamış mıydın? Nükleer enerji nereden çıktı böyle?"

Özgür gülümsedi. "Selçukçuğum, nükleer enerji ilk ne olarak çıkar ortaya, bir düşünsene."

"Isı enerjisi..."

Özgür, konuşmasının konuşmasına fırsat vermeden atıldı: "E bak gördün mü? O ısı enerjisini elektrik enerjisine dönüştürürken termodinamik denilen şeye ihtiyaç var farkındasındır."

Selçuk da gülümsedi: "Sen parçalamıyorsun, parçalardan ortaya çıkanları topluyorsun yani?"

“Evet, aynen öyle. Artık ne gelirse bahtımıza.”

İkisi de güldü. Özgür, Selçuk’a oturması için bir koltuk gösterip kapıya doğru yürüdü, “Sen otur ben iki çay söyleyeyim ikimize.”

Kısa bir süre sonra, Özgür’ün “Hasan Efendisinin” getirdiği çayları içerlerken Selçuk metroda tanık olduğu tuhaflığı anlatıyordu. Özgür, Selçuk’un anlattıklarını sonuna kadar abartılı bir dikkatle dinledi. Selçuk sözünü bitirdiğinde başını iki yana salladı. Bir soruya olumsuz cevap veren biri gibi, başını sallayarak anlatılana itiraz ediyormuşçasına konuştu. “Turnikelerden geçilerek girilen bir yerde nasıl kaçak yolcu olur ki? Hem o kadar görevliye ne gerek vardı? Bence başka bir numara dönüyordu orada” dedi, bir süre önündeki çatlak çay tabağına baktı ve mırıldandı: “Bu işin arkasında MOSSAD olmasın?”

Selçuk arkadaşına dikkatle baktı. Görmeyeli Türkiye’deki okumuş kesimin ne kadar uçmuş olduğunu düşündü bir an. Onun bakışlarındaki ifadeyi fark eden Özgür, dalgın yüz ifadesine hiç uymayan bir kahkaha attı: “Şaka yaptım oğlum. Büyük ihtimalle Türkiye’de kaçak yaşıyordu gariban. O yüzden götürmüşlerdir ama gene de dikkatli olmak gerek. Burası Türkiye.”

Selçuk rahatlamıştı. Arkadaşı sadece geçen zaman içinde kendisi gibi temkinli bir insan haline gelmiş ve doğal olarak bu gibi durumlarda bütün ihtimalleri kafasında tek tek sıralıyor olmalıydı. Selçuk’un gözüne sehpa üzerinde duran çantası ilişti. Gelirken bir mağazadan Özgür’e dolmakalem hediye almıştı. Elini çantasına uzattı. Çantanın fermuarını açarken, bir yandan da önceden hazırladığı kısa sunum konuşmasını yapmaya başlamıştı: “Sana çam sakızı, çoban armağanı bir hediye getirdim.”

Özgür merakla masanın üzerinden ileri doğru eğildi.

“Baylırım rüşvete. Karşılığında istediğin kadar proton, nötron, hatta atom altı parçacık veririm sana. Ama önce bir malı görelim...”

Selçuk fermuarı çektiği anda çantanın kendisine ait olmadığını fark etti. Bir süre boş bakışlarla çantanın içeriğini izledi. Sonra elini daldırıp telaşla eline gelen her şeyi sehpanın üzerine boşaltmaya başladı. Çantadan birkaç DVD, dört adet uçuk mavi kapaklı dosya, üç metre kadar siyah kumaş ve bir cep telefonu çıkmıştı. Özgür, masasının üzerinden sehpayı saçılan dosyaları gösterdi. “Hocam Arapça öğrenmişsin anlaşılan.” Selçuk başını kaldırıp muzip arkadaşına baktı.

“Hay Allah! Deminki İranlı ile çantalarımız karışmış. Nasıl olur böyle bir şey?”

Özgür espri yapmaya devam etmesi gerektiğini düşünmüş gibiydi

“Benim hediyeği yanına almayı unuttun şimdi de bahane aramıyorsun değil mi? Kuantum zamanı ölçeğinde bekleyebilirim. Ve de hediyeği almadan...”

Tam bu sırada, Selçuk’un biraz önce çantadan çıkarmış olduğu cep telefonu çalmaya başladı. İkisi birden gaiten ses duymuş gibi irkildiler.

“İnsanlar olmasını arzuladıkları
şeylere hemen inanırlar.”

Jül Sezar

Naser

İlk olarak Selçuk şaşkınlığını yendi. Telefonu eline alıp açtı.

“İyi günler Selçuk Bey. İstanbul Emniyet Müdürlüğünden arıyoruz. Anladığımız kadarıyla Naser Bey’in çantasıyla sizinki karışmış.”

Selçuk bir an şaşkınlıkla telefona, sonra da arkadaşına baktı. Özgür onun şaşkın bakışlarına karşılık olarak dudaklarıyla hiç ses çıkarmadan “kim?” diye sordu. Selçuk, telefonun hoparlörünü açtı ve bakışlarını Özgür’den ayırmadan mırıldandı: “İsmimi nereden biliyorsunuz?”

“Çantanızın sapında Türk Hava Yolları etiketi vardı. Uçuş numaranız orada yazıyor. Havayolu kayıtlarından öğrendik kimliğinizi” dedi telefondaki nazik ses.

Özgür başını iki yana sallayıp güldü. Bu hareketin ne anlama geldiğini kendisi de tam olarak bilmiyordu.

“Sizi dinliyorum” dedi Selçuk.

“Çantanın sahibi Naser Bey İran vatandaşı. Oturma izniyle ilgili bir sorun olduğu şüphesiyle bizim şubemize getirildi. Ben yabancılar dairesinden arıyorum. Olay yanlış anlaşılmalı görünüyor. Naser Bey buradan ayrılacak ancak bütün özel eşyaları elinizdeki çantada. Kendisine yardımcı olmaya çalışıyoruz. Hatamızı telafi etmek için...”

Selçuk yazılı bir metni okurcasına neredeyse kusursuz konuşan şahsın sözünü kesti: “Anladım ama neden Naser Bey’in kendisi aramadı?”

“İsterseniz yüz yüze de görüşebilirsiniz elbette” dedi ahizedeki ses. Kısa ve huzursuz bir sessizlik oldu. Telefonun ucundan bir hışırtı ve anlaşılmayan bir mırıltı duyuldu. Ve neredeyse kadınsı bir ses: “Selçuk Bey sizsiniz?” diye konuştu. Konuşan kişi soru takısı kullanmamış, son heceyi uzatmıştı yalnızca.

“Evet, ben Selçuk.” Selçuk, konuşan kişinin Azeri olduğuna hükmetti.

“Selçuk Bey, benim çantayı buraya getiresiz mümkün mü?”

Yine o rahatsız edici sessizlik ve aynı mırıltı duyuldu. Sonra yine radyo spikeri gibi konuşan ses işitildi.

“Selçuk Bey, Naser Bey’in diplomatik kimliği bulunuyor. O yüzden kendisine olabildiğince yardımcı olmaya çalışıyoruz. Yerinizi bildirirseniz yakınlardaki bir ekiple çantayı aldırırız” dedi memur. Bu kez sesi biraz daha gergindi. Kullandığı nazik ifadeye hiç uymayan buyurgan bir tını vardı sesinde.

“Benim çantam ne olacak? İyisi mi ben size geleyim ve orada takas edelim çantaları” dedi Selçuk. Özgür onaylayarak başını aşağı yukarı salladı.

“Öyle de olur Selçuk Bey. Biz Sirkeci’deki Sansaryan Han’ın dördüncü katındayız şu anda. Asansörle dördüncü kata gelirsiniz biz sizi karşılarız.”

Selçuk bir şey söyleyecekken Özgür el hareketiyle onu susturup telefona yaklaştı ve “Eski İkinci Şube değil mi orası” diye sordu.

“Evet beyefendi, eski İkinci Şube binası...”

Özgür onun sözünü bitirmesini beklemedi: “Ama orası adliye binası olmuştu diye biliyorum.”

“Evet efendim ama bulunduğumuz kat hâlâ emniyete ait. Yabancılar Şubesi olarak kullanılıyor.”

Özgür bir şey daha söylemek üzereydi, Selçuk bir sinek kovar gibi elini sağa sola sallayıp onu susturdu ve “tamam beyefendi. Saat bir gibi gelsem nasıl olur?” dedi.

“Tamam Selçuk Bey, sizi saat on üçte bekliyoruz. Anlayışınız için teşekkür ederiz. Görüşmek üzere.”

Selçuk “tamam” deyip telefonun kapanma tuşuna bastı.

Özgür koltuğuna doğru yürürken kendi kendine konuştu, “şunca yıldan sonra görüşüyoruz ve iki dakika konuşmadan gitmen gerekiyor.” Saatine baktı, “daha vaktin var, birlikte bir şeyler yiyelim bari”

Birlikte Özgür’ün bürosundan çıkıp üniversitenin kampusundaki öğretim üyeleri için yapılmış restorana gittiler. Tabldot yemeklerini yerken üniversite yıllarından arkadaşları üzerine konuştular. Selçuk, sayılan isimleri düşündü: Mustafa, Cenk, Zafer, Bumin, Müjdat, Hüseyin, Murat, Vedat... Hepsi erkek ismiydi. “Mühendislik okumanın kaderi bu işte” dedi kendi kendine.

“Hamdi diye bir çocuk vardı. Çok güzel sesli hani? O ne yaptı, hiç haber alıyor musun” diye sordu Özgür’e.

Özgür bir taraftan önündeki bifeği keserken cevap verdi, “Hamdi müzik yüzünden okulu bıraktı. Bir dönem çıkan bir aftan yararlanıp yeniden üniversiteye dönmeyi denedi ama yapamadı. Müzik hayatı da inişli çıkışlı oldu. Şimdi pavyonlarda uvertür olarak kadın kıyafeti ile şarkı söyleyip dans ederek program yapıyormuş.”

Selçuk, “bizim sınıfta hiç kadın yoktu derken haksızlık etmişim” diye düşündü.

Özgür ona baktı. “Sen neler yaptın görmeyeli?”

Özgür’ün sesinde bir serzeniş vardı. Şunca yıl neden aramadın der gibiydi.

Selçuk tabağındaki kemalpaşayı çatalının ucuyla didikledi ama yemeden çatalını önündeki peçeteye bıraktı. Yüzünde sıkkın bir ifade ile konuştu.

“Bildğin gibi buralarda barınamadım. Nereye gitsem politik geçmişim suç dosyası gibi önüme konuyordu. Önce Avustralya’ya göçmen olarak gittim. Orada beş sene kadar yaşadıktan sonra bir kadınla tanışıp Almanya’ya taşındım. İyi kızdı, bana üç yıl tahammül etti. Sonra ondan da ayrıldım. Ama Almanya’da kaldım. Berlin, Münih, Frankfurt derken bir baktım ki 44 yaşına gelmişim.

“Endüstri mühendisliğini bıraktığını söylemiştin, nasıl oldu?”

“Evet, bilgisayar dünyasına sürüklendim her nasılsa” dedi Selçuk. “Nankörlük etmemeli, hayatımda ilk kez istediğim bir konuda istediğim yere vardım...”

Özgür onun bilgisayarla ilişkisini merak etmiyordu ve bunu belli etmekten de kaçınmadı: “Mutlu musun peki oralarda?”

Selçuk kısa bir süre düşündükten sonra, “hayır. Mutlu değilmişim” dedi.

Özgür gözlerini kısarak ona baktı, “‘-mişim’ ne demek oğlum, yeni mi fark ettin?”

Selçuk önündeki çatalı alıp kemalpaşayı küçük parçalara bölmeye başladı. Kararsız bir suskunluktan sonra, “vallahi üç gün önce mutluluğun ne olduğunu fark ettim diyeyim sana” diye konuştu.

Özgür yüzünde muzip bir gülümsemeyle “gönül meselesi anlaşılan” dedi.

Selçuk hiç konuşmak istemediği halde Nevra meselesini açmış olduğunu fark etti. Kendisine kızdı. Konuyu değiştirdi.

“Nerdeyse unuttuyordum; David’in telefon numarası yanında değil mi?”

Özgür ceket cebinden cep telefonunu çıkardı. Telefon hafızasında David’in numarasını aradı.

“Öyle ya. O yüzden gelmiştin buraya zaten. Yaz bakalım.”

Selçuk, söylenen numarayı Nevra’nın numarasıymış gibi parmakları titreyerek kendi cep telefonuna kaydetti.

Özgür çay ısmarlamak için garsonu çağırırken Selçuk huzursuz bir şekilde çantasına, daha doğrusu Naser’in çantasına davrandı.

“Özgürcüğüm şu çanta meselesi kafamı sürekli meşgul ediyor. Ben fazla zaman kaybetmeden Sansaryan Han’a gideyim. Çay borcun olsun. ‘yedi kaçtı’ demezsin değil mi?”

Özgür kendilerine doğru gelmekte olan garsona hesabı ödemek istediklerini belirten bir el işareti yaptı. Selçuk’a döndü:

“Hatırlar mısın lise, üniversite yıllarında o binadan ne kadar korkardık? Gazetelerde sık sık bir tutuklu İkinci Şube’nin bilmem kaçınıcı katından atlayarak intihar etti diye haberler çıkardı. Ne çok şey değişti şu Türkiye’de.”

Selçuk alnını kırıştırdı, “ben pek öyle düşünmüyorum. Ama itiraf etmeliyim ki Yeşilköy Havaalanı’nda polisin bana ‘siz’ diye hitap etmesine çok şaşırdım. Kamera şakası zannettim bir an.”

Birazdan restoranın olduğu binanın önünde vedalaşırken Özgür,

“benim de biraz hazırlık yapmam lazım. Şu konferans sebebiyle bir sürü misafir gelecek Enstitü’ye. Ama akşam buluşalım olur mu?”

Selçuk elini uzattı.

“Anlaştık. Ben seni her koşulda arıyorum.

İki Türk erkeğinin tipik vedalaşma hareketi ile yanak yanağa öpüşerek ayrıldılar.

Selçuk hızlı adımlarla kampusun ana girişine doğru yürüdü, kapıdaki görevliden kimliğini aldı. Caddenin karşısına geçip, aracına yaslanmış müşteri bekleyen bir taksi şoförüne yanaştı.

“Eminönü’ne gitmek istiyorum.”

Taksici ellerini cebinden çıkarmadan cevap verdi.

“Kusura bakma abi ama bugün Eminönü’ne gitmem. El Baraday mı nedir, önemli bir adam gelecek diye o yöne giden yolları kapamışlar.”

Selçuk karşısındaki adamın gerçeği mi söylediğini yoksa tipik bir İstanbul taksicisi seçiciliğiyle mi karşı karşıya olduğunu bilemedi bir an.

“Nasıl gidebilirim ben Eminönü’ne o zaman?”

Taksici sağ elini cebinden çıkarıp Metro girişini gösterdi. Umursamaz bir ses tonu ile:

“Abi bak karşıda Metro var. Metroyla Taksim’e gideceksin. Taksim’den de füniküler ile Kabataş’a. Ondan sonrası ya tramvay ya tabanvay” dedi.

Selçuk adamın konuşma tarzına güldü.

“Peki, öyle yapayım dedi. Ve yavaş adımlarla metro girişine doğru yürüdü. Gene yürüyen merdivenlerle yüzlerce metre yerin altına indi. Peronda Selçuk’u beklermişçesine duran metroya binip vagonda bulunduğu ilk boş koltuğa oturdu. Metro hemen hareket etmişti. Selçuk etrafına bakındı. Karşısında oturan, boyunlarında taşıdıkları fotoğraf makinelerinden ötürü Japon olduklarını tahmin ettiği Asyalı turist gruba, biraz ilerde Türk oldukları her hallerinden belli olan metalçilere baktı. Zaman içinde toplu taşıma araçlarıyla seyahat eden insan profi-

linin deđiřtiđini dűřűndű. Seksenli yıllarda otobűslerde gemilerde sanki hep aynı tip insanlar gűrűrdű.

Taksim’de metrodan indi. fűnikűler denilen asansűr metroya binip, Kabatař’a deniz kıyısına indi. Trafik ger-
çekten de çok sıkıřıktı. Daha dođrusu polis araçları Beřiktař’a giden bűtűn yolları kesmiřler, sadece tramva-
yın geçmesine izin veriyorlardı. Selçuk, Fındıklı hattında çalışmakta olan tek taşıma aracı olan tramvayın durağı-
na birikmiř, sabırsızlıkla bekleyen insanlara, sonra gű-
neřli gűkyűzűne baktı. Eminűnű’ne kadar yűrűmeye karar verdi. Naser Bey biraz beklesindi. Kaç gűndűr gű-
neşe hasret kalmıştı.

Fındıklı’ya kadar deniz kıyısından yűrűyűp, insanların deniz manzarasını kapayan Dođu Bloku űslubunda inřa edilmiř çirkin binaların űnűnden geçerek, bir zamanların űnlű Amerikan Pazarı’na geldi. Oradan, deniz kenarında bakımsız kalmıř, bahçesine molozlar yıđılmıř liman bi-
nalarının űnűnden yűrűyerek Haliç’e vardı.

Eminűnű’ne gitmek için Galata Kűprűsű’ne vardıđın-
da Tarihi Yarımada bűtűn ihtiyaımıyla karřısında belirdi. Gűzlerini Sűleymaniye Camisi’nden Ayasofya ve Topka-
pı Sarayı’na, oradan Boğaz’ın karşı kıyısında Haydarpa-
řa Lisesi’ne kadar uzanan hat űzerinde gezdirdi. Bir an kendisini mutlu hissetti. “İstanbul bizlere rađmen çok gűzel bir řehir” diye dűřűndű.

Galata Kűprűsű’nűn ortalarına geldiđinde bu keyifli ruh halini bozan bir řey olmuř, birdenbire bardaktan bořanırcasına yađmur yađmaya bařlamıřtı. Birkaç dakika içinde havanın bűyle tropik bir dengesizlikle deđiřmesi řařırtıcıydı. Kořa kořa merdivenlerden kűprűnűn altına indi. Sabahki meteoroloji tahmini dođru çıkmıřtı. an-
taya baktı. anta birkaç adımlık mesafede ıslanmış içine nem sızdırmıştı. “antayı korumazsam bizim Naser Bey sadece bir műrekkep yığını sahibi haline gelecek” diye

düşündü. Köprü altında bir restorana girip, naylon poşet olup olmadığını sordu. Garsonlardan biri ona yeşil renkli bir çöp poşeti verdi. Selçuk çantayı poşete sararken, “Jack Wolfskin markasını kimse göremeyecek. Çevreci-sportif havamız söndü” diye düşündü.

Şiddeti azalmış, hafif bir çiselemeye dönüşmüş yağ-murun altında yürüyerek Yeni Cami’nin önündeki meydanın merdivenlerini çıktı. Meydanda durup bir an etrafına bakındı. Çocukluk yıllarında severek izlediği siyah beyaz filmlerde başroldeki “kız” ve “oğlan” mutlaka bu meydana gelir, biraz ilerideki bir taburenin üzerinde oturmakta olan kadından kuşyemi alıp, güvercinlerin yemesi için havaya doğru serperlerdi. Çocukluğunda romantizmin merkezi olarak algıladığı bu meydan, aslında kat kat güvercin dışkısının üzerinde yürünen, sürekli güherçile kokan ve hiçbir romantik çiftin uğramadığı beton zeminli bir mekândı.

Hızla meydanı geçti, “Nimet Abla” piyango bayisinin önünden geçerek eski “İkinci Şube” sokağına girdi. Cad-denin sonuna doğru Sansaryan Han’ın silueti yükseliyordu. “Birazdan kurtuluyorum şu çantadan” dedi kendi kendine. Adliye binasına doğru hızlı adımlarla yürüdü.

Binanın önünde insanlar birikmişti. Selçuk binaya girebilmek için içinden geçmek zorunda olduğu insan kalabalığına yaklaştı. Kalabalıkta herkes hipnotize olmuş gibi yere bakıyordu. Selçuk da kalabalığın oluşturduğu dairenin ortasındaki boşluğa baktı. Baktığı yerde iyi giyimli bir erkek bedeni kanlar içinde yatıyordu. Adamcağızın bir bacağı ters dönmüş, parçalanmış beyninin bir kısmı kafatasından dışarıya akmıştı. Hemen arkasında bir ses etrafındakilere “ben gördüm şu kadın penceresini açıp kendisi atladi” dedi. Selçuk şahit olduğu manzaraya daha fazla bakamadı. Yerde yatan bedenden gözlerini kaçırarak binaya doğru yürüdü. Ama daha iki adım at-

mıştı ki görünmez bir el onu tuttu. Bir robot gibi geriye döndü. Yerde yatan adamın yüzünü görebileceği bir yere kadar yürüdü. Rüyadaymışçasına bir süre yüzünde garip bir gülümseme ile parke taşların üzerinde yatmakta olan adamı izledi. Ve birden rüyasından uyandı. Baktığı vücut birkaç saat önce metroda yanında oturmuş olan, isminin Naser olduğuna inandığı güzel yüzlü genç adama aitti.

Başı döndü. Düşmemek için kaldırımdaki elektrik direğine yaslandı. Tam o esnada cebindeki telefon titre-yerek çalmaya başlamıştı. Bir robot gibi telefonu cebinden çıkarıp açtı. Karşısında bir saat önceki nazik ses vardı.

“Selçuk Bey?”

Selçuk, tanıdık, güvendiği bir ses duyduğu için sevin-di.

“Evet, benim” dedi.

Gördüğünü anlatacakken karsısındaki ses devam etti “Efendim Naser Bey’in acelesi varmış. Siz hiç yorulmayın isterseniz. Biz gelip sizi alalım.”

Selçuk telefonu kulağından uzaklaştırdı. Yerde yatan cesede baktı. Birden midesi bulandı.

“Hoyrat kanatları yukarda bir helikopterin,
o ihanet sessizliğini par par parçalıyor.”

Attila İlhan

Takip

Selçuk kendisini toparladı. Telefonu kapadı. Ve dikkat çekmemeye özen göstererek kalabalığın içinde gerilemeye başladı. Yerdeki cesedi görmeye çalışan kalabalığın içinde gerileyebilmek hemen hemen imkânsızdı. Dev bir akıntı onu cesede doğru itiyordu. O sırada Sansaryan Han’dan çıkan takım elbise giymiş, kravatlı üç kişi dikkatini çekti. Adamlardan birinin elinde telsiz vardı.

Hafifçe başını yere indirdi ve bütün kuvvetini kullanarak geriye doğru bir hamle yaptı. Kendisini sürükleyen dalgayı yarıp kalabalık çemberin dışına çıkmayı başarmıştı. Sakin görünmeye çalışarak önünde sıra sıra bisikletlerin dizili olduğu dükkânların arasından Eminönü’ne doğru yürüdü. Üç kişi de aynı yönde yürüyordu, artık neredeyse arkasından geliyorlardı. Selçuk bir an arkasında yalnızca telsiz parazitleri duyarak ve ürkerek yürüdü.

Dükkânların vitrin camlarından arkasındakileri görme-ye çalıştı ama baktığı vitrin camları uygunsuz açıları nedeniyle sadece gittiği yöndeki insanları yansıtıyordu. Adımlarını gevşetti, artık onlarla yan yana yürüyordu.

“Efendim sizin bahsettiğiniz gibi Çek Vofoski marka çanta taşıyan biri görülmemiş henüz. Sirkeci tarafına bakalım mı?”

Selçuk kuyruksokumunun titrediğini hissetti. Poşete sarılmış çantayı iyice koltuğunun altına sıkıştırdı, adamlardan geride kalarak Sirkeci Caddesi’ne doğru yürüdü. Sokağı yarılamıştı ki elinde tutmakta olduğu cep telefonu yeniden titremeye başladı. “Telefonu çaldırarak kalabalıkta beni arıyorlar” diye düşündü. Telefonun kırmızı tuşuna bastı ve adımlarını hızlandırdı.

Sirkeci ana caddeye indiğinde geçen ilk taksiyi durdurdu. Taksici Selçuk’un ürkmüş yüzüne baktı. Tedirgin bir ses tonu ile “nereye abi?” dedi.

“Korkum yüzümden okunuyor demek ki” diye düşündü Selçuk. O esnada telefon gene çalmıştı. Selçuk yine kırmızı tuşa bastı. Sakin gözükmeye çalışarak kapıyı açıp arka koltuğa oturdu.

“Sahilden gidelim, ben size tarif edeceğim” dedi taksiciye.

Taksi, Üsküdar’a doğru hareket eden arabalı vapuru sol tarafında bırakarak Sarayburnu’na doğru yol alırken Selçuk elindeki telefona baktı tekrar. Telefon açıldı. Biraz önce kırmızı tuşa basmamış, aksine telefonu açmıştı. Panikledi, telefonu bütünüyle kapatıp, pilini çıkardı ve telefon ile pilleri ayrı ceplerine koydu. Sanki yan yana dursalar bir yolunu bulup yeniden birleşip onu ele vereceklerdi.

Naser’in gülümsemesi bir türlü gitmiyordu gözlerinin önünden. Kafası karmakarışık. Neydi bu olanlar? Nereden çıkmıştı bu Naser denilen adam? Niye vermişti

Selçuk'a çantasını? Naser'e sunturlu bir küfür salladı. Onu da kendi belasına çekmişti giderayak şu dünyadan.

Ne yapabilirdi? Polise mi gitmeliydi? "Oğlum senin peşindekiler polis zaten" dedi içinden. Bu düşünce ile birlikte içinde bulunduğu durumun vahametini fark etti. Biraz önce -belki de- bir cinayete tanıklık etmişti. Ve bu ölüme sebebiyet veren adamlar onun pesindeydiler. Bacaklarından sırtına, sırtından bütün vücuduna soğuk bir titreme yayıldı. Sakin olmalı, soğukkanlılıkla içinde bulunduğu durumu gözden geçirmeliydi.

Sakinleşmek istediğinde yaptığı gibi başını ellerinin arasına aldı. Gözlerini kapayarak içinden yavaş yavaş sayı saymaya başladı. Her rakamla birlikte nefes alıp bekleyip bir sonraki rakamla nefesini veriyordu. Bir süre sonra nefes ritmine konsantre olması işe yaramaya başladı. Yirmiye geldiğinde bacaklarındaki titremenin yavaşladığını fark etti. Otuzda titremesi hemen hemen geçmişti. Gözlerini açtı. Hiçbir yere bakmadan olanları kafasında irdelemeye başladı: Çantaya ulaşmaya çalışan adamlar Naser'i öldürmüş olsalar bile pencereden atmış olamazlardı. Çünkü çantayı getirecek adamı ürkütürdü bu. Nitekim öyle de olmuştu. Aklına diğer ihtimal geldi. Yoksa Sansaryan Han'ın önündeki adamın dediği gibi Naser'in kendisi mi atlamıştı? Ama neden yapardı bir insan böyle bir şeyi? "Bunu yaparak benim çantayı teslim etmemi engellemek istedi belki de" diye düşündü. Ve belki de atlamasına sebep olanların oyununu bozduğu için gülmüyordu.

Bu ihtimalle tüyleri diken diken oldu. Ama düşündükçe tek mantıklı açıklamanın bu olduğunu fark ediyordu. Kucağındaki çantada bir genç adamı ölüme karar verdirecek ne olabilirdi ki? Çantaya baktı. Bu çantanın sahibi kendisinden bir şey istiyordu. Ama ne istiyor olabilirdi? Taksinin içi ısınmıştı sanki birden. Gömleğinin

yakasını açtı. Hava girmesi için taksinin camını hafifçe araladı.

Ondaki hareketlenmeyi gören taksici dikiz aynasından ona baktı.

Tereddütle, “nereye gidiyoruz abi?” dedi.

Selçuk etrafına bakındı. Samatya açıklarına varmışlardı. Çişeleyn yağmur durmuş, yeniden güneş açmıştı. Muhtemelen İstanbul manzarası kaydetmekte olan bir helikopterin gölgesi İstanbul surlarının üzerine düşüyordu. Belirli bir hatta seyahat edeceğine, karışık sokaklara girmenin daha mantıklı olduğunu düşündü. Ana yoldan ilk çıkışı işaret ederek, “buradan sağa girin lütfen” dedi.

Araç sağa sapıp demiryolu köprüsünün altındaki dar tünelden geçerken, Selçuk aracın dikiz aynasından takip edilip edilmediklerini yokladı. Arkalarından hiçbir araç ana yoldan ayrılmamıştı. Taksi, önce sağa, sonra sola kıvrılan yolu izleyerek Cerrahpaşa yokuşuna ulaştı. Cerrahpaşa Hastanesi’nin önüne varmışlardı ki taksi şoförü yeniden dikiz aynasına bakıp: “Abi yanlış anlama ama hiç iyi görünmüyorsun, hasta mısın? Bir yardımımız dokunursa çekinme, insanlık hali...”

Selçuk aklına gelen ilk sözleri söyledi, “önemli bir şey değil, bazen şekerim düşüyor.”

Yardımsever taksici, eliyle çıktıkları yokuşun başındaki Cerrahpaşa Hastanesi polikliniklerinin ana giriş kapısını gösterdi. “Bak Cerrahpaşa Hastanesi’ne de geldik. Buradaki doktorlar iyidir, bir görün istersen. Yüzün sapsarı olmuş abi” dedi.

Selçuk, “iyi fikir” diye düşündü. Taksiye binerken telefonu hemen kapatamadığından konuşmalarının ne kadarının duyulduğunu bilmiyordu. Hem bu taksiye bindiğini görmüş olabilirlerdi.

Cerrahpaşa'nın ana kapısının önünde taksiden indi. Taksimetrede 17 TL yazıyordu. Açık pencereden 20 TL uzattı.

“Tamamdır” dedi.

Taksici teşekkür edip, aracını hastanenin önünde taksi bekleyen iki kişiye doğru sürdü.

Selçuk, bir süre uzaklaşan taksinin arkasından baktı. Aslında başka bir taksiye binip, bu bölgeden mümkün olduğu kadar uzaklaşmak istiyordu. Ama hemen taksi değiştirerek yoluna devam etmesi şüphe uyandırabilirdi. Biraz oyalanmalıydı. Cerrahpaşa Fakültesi kliniklerinin yokuş yolundan aşağıya doğru yürüdü. Klinik binalarının arasındaki kalabalığa karıştı. Bir süre başka bir gezegenden gelmişçesine banklarda oturmuş röntgen sırası beklerken birbirleri ile sohbet eden başörtülü kadınların, ellerine serum şişeleri tutuşturulmuş, seyyar sedyenin üzerinde bir binadan diğer bir binaya taşınmakta olan ameliyatlı hastaların, hasta odasında bunalıp biraz hava almaya çıkmış olan kasketli “hasta sahiplerinin” arasında dolaştı. Taşdığı çanta omuzunu yakıyordu. Çantayı çöpe atıp oradan uzaklaşmayı düşündü bir an. Sonra vazgeçti. Bu sefer de hastane güvenliği tarafından bombacı diye yakalanabilirdi. Diğer taraftan; her şey sarpa sarar da yakalanırsa çantanın yanında olması, bir çöp kamyonunun dibinde olmasından daha iyiydi. Peşindeki adamlara çantayı verip kurtulmayı deneyebilirdi.

Hastanenin bahçesinde yeterince zaman geçirdiğine kanaat getirdikten sonra yeniden ana giriş kapısına doğru yürüdü. Tam yokuşun başına gelmişti ki yokuşun diğer ucunda biraz önceki yardımsever taksicinin Sansaryan Han'ın önünde gördüğü eli telsizli bir adam ve onun yanında bulunan birkaç kişiyle konuşmakta olduğunu gördü.

Tepeden tırnağa titredi. Başını omuzlarının içine çekti. Arkasına dönüp, gördüğü ilk binaya doğru hızlı

adımlarla yürümeye başladı. Nasıl bu kadar çabuk bulmuşlardı izini? Taksiye bindiğini görmüşlerdi anlaşılan. Ama taksinin buraya geldiğini nereden biliyorlardı? Gölgesini gördüğü helikopter geldi aklına. “Allah kahretsin” dedi kendi kendine. Helikopterle izlenebilsinler diye İstanbul’da bütün taksilerin plaka numaralarının araçların tepesine de yazıldığını nasıl da unutmuştu.

Bir ömür gibi geçen birkaç adımdan sonra binaya vardı. Camlı kapıdan geçip binanın içinde birkaç adım attı. Dışarıdan görünmeyeceğine emin olduğunda dönüp geriye doğru baktı. Adamlar koşarak bulunduğu binaya doğru geliyorlardı. Demek ki onu tanımışlardı. Binanın soluna doğru devam eden koridorda doktor sırası bekleyen insanları yarararak hızla yürümeye, hemen sonra da koşmaya başladı. Koridorun sonunda bitişik binaya açılan bir kapı vardı. Kapıdan geçti ve yan binanın merdivenlerden koşarak çıktı. İkinci kata geldiğinde durup merdivenleri dinledi. Hızla çarpan kalbinin sesinden başka bir şey duymuyordu. Cama fazla yaklaşımadan dışarıya baktı. Dışarıda peşindeki adamlardan biri hastanenin camlarını süzüyordu.

Birden adamla göz göze geldi. Adam irkilerek yan tarafta birilerine el kol işareti ile bir şeyler söylemeye başladı. Selçuk hemen gerisindeki uzun bir koridora daldı. Amacı binadaki diğer merdivenlere ulaşip alt kattan kaçmaktı. Koridorun sonundaki merdivenlere açılan kapıya ulaştığında kapının kilitli olduğunu fark etti. Her şeyin bittiğini düşündü. Geri dönemezdi. Yapabileceği tek şey kalmıştı. Önündeki kilitli kapının camını kırmak için gerildi. Tam kapıya yüklenecekken arkasından bir kadın sesi, “Selçuk?” diye seslendi. İsmi soru şeklinde zikredilmişti.

Arkasına döndü. Doktor önlüğü içinde uzun boylu, narin yapılı, çok güzel bir genç kız, masmavi gözlerini ona dikmiş gülümsüyordu.

“Göz ancak bilincin kavramaya
hazır olduğu kadarını görür.”
Henri Bergson

Kaçış

Selçuk, bir yüklenmek üzere olduğu kapıya, bir kendisine gülümseyen çekici yüze baktı. Karşısındaki kız hatırlanmamış olmayı protesto edercesine ellerini iki yana açtı.

“Selçuk? Beni tanımadın mı? Ben Mine, Münih’ten.”

Selçuk karşısında duran kızın yüzüne dikkatle baktı. Tanımıştı; inanılacak gibi değildi ama Münih’te yaşadığı yıllardan arkadaşı Neşe’nin yeğeni Mine duruyordu karşısında.

“Mine ama sen... Münih’te öğrenci...” dedi ve anlamsız şeyler mırıldandı.

“Tıp okuyordum ya; bitti işte. Şimdi staj yapıyorum. Herkes gibi ben de büyüyorum, niye bu kadar şaşırdın ki?” diye cevap verdi Mine.

Selçuk karşısında duran genç kızın endamını süzdü ve Almanca “In der Tat!”* dedi.

Mine onun mesafeli durmasına bir mana verememişti. Soğukluğu kırmak için çapkın bir edayla Selçuk’un karnına doğru bir yumruk savurdu.

“Senin ne işin var Kardiyoloji katında bakalım? Birisi kalbini mi kırdı?”

Merdiven sahanlığının derinlerinden anlaşılmayan, telaşlı konuşmalar yankılanıyordu. Selçuk bir an korkusunu unutmuş olduğunu fark etti. Düşünmek için zaman yoktu. İçgüdüsel olarak her şeyi anlatması gerektiğine karar verdi.

“Mine bak iyi dinle, şu anda takip ediliyorum. Saklanmam gerek” dedi.

Kız şaşkınlıkla Selçuk’un yüzüne baktı. Bir zamanlar tanıdığı o esprili adamın bir muziplik yapıp yapmadığını anlamaya çalıştı bir süre. “Hiç iyi görünmüyorsun, gel benim odada sana bir bardak su vereyim, kendine gel” dedi ve hemen önünde durduğu odanın kapısını açtı.

Birlikte açık kapıdan girdiler. Daha doğrusu Selçuk ikisini de içeriye itekledi. Girdikleri yer birbirine bağlı iki odadan oluşuyordu. Bulundukları yere bağlanan camlı bölme bir ameliyathaneye benziyordu. Mine kapıyı kapatınca Selçuk rahatladı ve dikkatle koridoru dinlemeye başladı.

Mine, önündeki sandalyenin arkasını tutarak “şöyle otur, ben sana bir bardak su vereyim” dedi ve kapının hemen yanındaki antika buzdolabına yöneldi. O sırada kapı çalındı.

“Kim o?” dedi Mine.

Kapının arkasında kalın bir erkek sesi koridorda yankılandı: “Hanımefendi bir kaçağı arıyoruz. Girebilir miyiz?”

* Gerçekten de.

Mine ile Selçuk göz göze geldiler. Mine bakışlarını Selçuk'tan ayırmadan onu şaşırtan bir sükûnetle seslendi: "Bir saniye." Ve hiç tereddüt etmeden kapıyı açtı. Dışarıdakilerin içeri girmesine fırsat vermeden dışarı çıktı. Selçuk bir adım geri çekilerek kapının tam arkasına saklandı. Artık korku bile hissedemeyecek hale gelmişti. Hiçbir şey düşünmüyordu. Gözlerini sıkı sıkı kapatmış, dışarıdaki seslere kulak kesilmişti. İdam hükmünü dinleyen bir sanık gibi, soluğunu tutmuş söylenenleri dinliyordu.

"Buyurun, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Fotoğraftaki adamı gördünüz mü doktor hanım?"

Bitmek bilmeyen, yakıcı bir sessizlik oldu. Selçuk gözkapakları gürültü çıkarabilirmiş gibi yavaşça gözlerini açtı. Soluğunu yavaş yavaş bıraktı.

"Hayır, neymiş suçu?" dedi Mine sonunda.

"Tehlikeli bir katil. Üç kişiyi öldürüp kaçtı. İçeriye bakabilir miyiz?"

Selçuk, üç karış ötesinde bir hareketlenme olduğunu farketti. Ardından Mine'nin eliyle kapıyı tuttuğunu gördü.

"Bakın burada ne yazıyor? Kardiyoloji Bölümü, değil mi? Şu anda içeride bir hastaya Koroner Anjiyografi yapılıyor."

"Efendim?"

Kısa bir suskunluğun ardından yine Mine'nin sesi duyuldu, "Bir hastamızın kalp damarlarına işlem yapılıyor. İsterseniz girin ama sonuçlardan da siz sorumlu olursunuz." Karşısındaki insanların bilgisizliğine sinirlenmiş bir doktor edası vardı Mine'nin sesinde.

Adam Selçuk'un anlayamadığı bir şeyler mırıldandı. Sonra anlamsız sesleri bir araya toplayıp "Peki, tamamdır. Bakmaya gerek yok o vakit" dedi.

"Peki doktor hanım bu adamı etrafta görürseniz biz binanın ön bölümünde olacağız. Başka bir ekip de şeyde

duruyor, neydi?” dedi. Selçuk böylece kapının önünde iki kişi olduğunu fark etti.

“Şey, radyo şeysi...” dedi ikinci adam.

“Radyoloji Anabilim Dalı?” dedi Mine.

“Evet, Anabilim Dalı, öyle yazıyordu... Kırmızı üzerine beyaz harflerle...”

Homurtuyla konuşan kalın sesli adam arkadaşını azarladı; “Neyse ne, bırak şimdi. Sonra nazik bir tonda Mine ile konuştu: “Kapının önündeki ekip ayrılırsa biz radyo bilim dalındayız doktor hanım. Aklınızda olsun. Çok tehlikelidir...”

Bu sırada koridorun başında Selçuk’un tanıdığı o ses duyuldu: “Hasan, zaman kaybetmeyin, haydi hareket edin. Binanın bu tarafında da bir çıkış bulunuyormuş. Herif öbür binaya geçmiş olabilir.”

Emir vererek konuşan bu ses, Selçuk’un telefonda konuştuğu o nazik sestten başkası değildi.

“Anlaşıldı Serkan Bey” dedi kapının önünde dikilenlerden biri.

Koridorda koşarak uzaklaşan ayak sesleri duyulurken Mine tekrar içeri girdi. Selçuk’a yeniden sandalyeyi gösterdi. Ve biraz önce veremediği bir bardak suyu verdi. Selçuk suyu yudumlarken, “senin cani olmayacağını bilmek için biyografini okumama gerek yok ama takdir edersin ki bir şeyler öğrenmeyi hak edecek kadar işine yaradım şu ana kadar” dedi.

Selçuk, kendisine bir hatıra kadar uzak olan o yüze dikkatle baktı. Laciverte çalan mavilikteki iri gözlerin içinde bir şeyler okumaya çalıştı. Neyi bilmek istiyordu? Kendisi ne kadarını anlamıştı ki bu tuhaflığın. Yine de Nevra kısmını sansürleyerek olup biteni bütün ayrıntısıyla anlattı.

Selçuk hikâyesini bitirdikten sonra uzun odada bir suskunluk oldu.

“Bir bardak daha?..” dedi Mine.

“Lütfen” dedi Selçuk.

Selçuk’un bardağını doldururken, “sana yardım etmem şart” dedi Mine son derece sakın bir ses tonu ile.

Bu kızın gözü karalığı Selçuk’a kendi gençliğini hatırlatmıştı. O da böyle kimseyi dinlemez, bildiğini okurdu. Ama Mine olayın diğer yönünü, bu ülkedeki işkenceleri, faili meçhul cinayetleri, gün ortası kaybolan insanları bilmiyordu. Onun büyüdüğü ülkede bütün bunlar masallarda ve macera filmlerinde geçen fantastik şeylerdi.

“Sana gösterdikleri fotoğraf nasıl bir şeydi?” dedi Selçuk.

Mine’nin güzel yüzünde hınzırca bir gülümseme belirdi.

“Adamın elinde senin 18-19 yaşlarında bir resmin vardı. O zamanlar da bayağı yakışıklıymışsın hani. Ama şimdi tipin daha bir oturmuş mu desem?.. Orada fazlaca toymuşsun, diyeyim.”

“Demek devlet atmaya kıyamamış fotoğrafımı. Onca yıl saklamış. İnsanın sevgilisi yapmaz bunu” dedi Selçuk.

Mine ayağa kalktı. Ellerini önlüğünün yan ceplerine soktu. Odada yürümeye başladı. “Bir saate kadar bu odayı ameliyat için hazırlamaları lazım. Burada kalamayız” dedi

Kendi kendisine konuşarak volta atmaya başlamıştı. Hareketleri, güzel yüzündeki kadınsı ifadenin tersine acemi ve çocuksuydu. “Bunlar gerçekten polis ise birazdan gelip bütün binayı ararlar zaten. Seni bu binadan çıkarmanın bir yolunu bulmalıyız.”

Mine elleri ceplerinde, ayağıyla yerde duran Naser’in çantasını işaret etti. “Ne var bu çantada bu kadar değerli?”

Selçuk, çantaya baktı. Bıkın bir hareketle elini salladı, “Dosyalar, DVD’ler, cep telefonu. Bir casusluk hikâyesinde ne olması gerekiyorsa her şey var içinde.

Mine hiçbir şey söylemeden yerden çantayı aldı. Fermuarını açıp, içindekileri odanın ortasındaki masanın üzerine boşalttı. Çantadan DVD'ler ve birkaç dosyanın yanında bir adet T-shirt ve bir de siyah kumaş yumağı çıktı. Mine siyah kumaş yumağını kaldırdı. Savurarak açtı. Bu bir kadın çarşafıydı. Selçuk, "adamcağız karısıyla birlikte geziyormuş anlaşılan" diye düşündü.

Mine elindeki çarşafı hafifçe yukarıya kaldırıp salladı. Sonra Selçuk'a baktı. "Selçuk, ben buradan nasıl çıkacağımı buldum galiba" dedi.

"Nasıl?"

"Şimdi bu adamlar elinde çanta olan orta boy bir erkek aramıyorlar mı kapının önünde?"

"Evet. Beni arıyorlar" dedi Selçuk.

"Ama uzun boylu, çarşafli bir kadın aramıyorlar."

Selçuk önce Mine'ye sonra çarşafa baktı. Onun ne demek istediğini nihayet anladı. Söyledikleri ilk anda mantıklı geldi. Sonra sinirli bir kahkaha attı. O çarşaf kısa gelirdi, yürüyüşünden anlarlardı.

Mine Selçuk'un tepkilerine ilgisiz, onu omuzlarından tuttu. Yüzüne baktı, "İşin o yanını hallederiz ama biraz rötuş lazım" dedi.

"Nasıl?"

"Her ne kadar çarşafı kapatmış olsa da dışarıya bakmak için gözlerinin görünmesi kaçınılmaz. Bu Theo Waigel* kaşlarıyla seni hemen tanırırlar.

"Yani?"

"Yanisi falan yok. Kendini bir kadının ellerine teslim edeceksin şimdi" dedi Mine.

Birazdan Selçuk sandalyede uslu uslu oturmuş, Mine'nin makyaj çantasından çıkardığı cımbız, kalemler, rimeller ve farlara bakıyor, Münih'te çocuk denecek yaş-

* Theo Waigel: Helmut Kohl hükümetinin maliye bakanı. Kalın kaşları alnının yarısını örterdi.

larından tanıdığı bu kızın şimdi hayatını kurtarabilecek tek insan olarak ortaya çıkmasının ve böylesi bir ortamda kendisine makyaj yapıyor olmasının ne kadar gülünç bir durum olduğunu düşünüyordu.

Mine Selçuk'a makyaj yaparken bir ara, "Berlin'den Ali de buralarda. Geçenlerde görüşmüştük" dedi.

Selçuk düşüncelerinden sıyrıldı. Ona baktı. "Hangi Ali?"

Bu soru hiçbir zaman "Ali kim" şeklinde sorulmazdı. Çünkü her Türk, dünyanın neresinde yaşarsa yaşasın, birden fazla "Ali" tanırıdı.

"Şu bilgisayarlı Ali. Teknik Üniversite'den senin gibi. Hani sen Frankfurt'a gittiğinde o da Berlin'e taşınmıştı"

"Ha o mu? Bütün Almanya buradayız anlaşılan" dedi Selçuk. Mine Selçuk'un sağ gözkapağına far sürerken "düşündüm de bu DVD'ler falan... Belki Ali sana yardımcı olabilir" dedi. Selçuk başını geri çekti. Kapalı gözünü de açıp iki gözüyle Mine'yi süzdü.

"Mineciğim senin başını yeterince belaya soktum. Başka kimseyi bu karmaşaya sürüklemek istemem.

Selçuk aslında kendi uzman olduğu bir alanda başka birinin yardımının önerilmesine bozulmuştu. Mine başka bir şey söylemeden, anlayışlı kadınlara mahsus bir suskunlukla yaptığı işe devam etti. On beş dakika sonra Selçuk'un kaşlarını almış veya makasla kısaltmış, oluşan kızarıklıkları fondötenle kapamış, gözüne kalem çekip, kirpiklerini rimellemişti.

Mine biraz geri çekildi. Eserine baktı. Kiraz rengi dudakları muzip bir ifade ile aşağı doğru kıvrıldı.

"Bir kadın olarak hiç fena olmadın hani."

Sonra ona hızla çarşafı giydirdi. Selçuk, çarşaf denilen giysinin iki bölümden oluştuğunu alt bölümün ise iki kat olduğu için her boya uyabildiğini de böylece öğrendi.

Mine Selçuk'un etrafında bir tur attı. Dikkatle inceledi, "Her şey çok iyi. Yalnız yürürken kırıtmayı unutma" dedi.

Saatine baktı. "Birazdan vardiya değişecek. O arada muayeneye gelenler de personel ile birlikte mola için çıkıyorlar. O kalabalıkta çıkman en mantıklısı."

Selçuk, eşyaları yeniden doldurduğu hafiflemiş çantasını çarşafın altından omzuna astı ve kapıdan çıktı. Sağa, geldiği koridorun sonuna baktı. Aniden bir şey hatırlamış gibi geriye döndü. Ve son kez görüşüyorlarmışçasına Mine'ye sımsıkı sarıldı. Titrek bir sesle, "çok, çok teşekkür ederim" dedi. Onun bir şey söylemesini beklemeden sırtını döndü ve hızlı adımlarla koridorun sonuna doğru yürüdü.

Mine birazdan koridor boyunca uzanan pencereden hastanenin çıkışına doğru giden yokuşta yürüyen kadınlı erkekli kalabalığa bakıyor, kalabalığın arasında siyah çarşafı uzun boylu bir kadını izliyordu. Kadın, biraz önce Selçuk'u arayan iriyarı adamın yanından geçerken tökezledi. Sonra kendisini toparlayıp hızlı adımlarla çıkışa doğru yürüdü. Bir kadın için biraz fazla mı kırıtıyordu yoksa?

“Ancak buradan uzaklaşarak gideceğim
yere ulaşabilirim.”
Franz Kafka (Der Aufbruch)

Kara Çarşafı Bir Adam

Selçuk Cerrahpaşa Hastanesi’nin ana kapısından çıktı. İçindeki koşarak kaçıp uzaklaşma arzusunu zorlukla bastırarak sağa döndü. Cerrahpaşa Camisi’ne doğru yürüdü. Geçen taksilerden birini durdurdu. Önce heyecanla taksinin ön koltuğuna doğru meyletti. Sonra kendisinin çarşafı içinde bir kadın olduğunu hatırladı. Arka kapıyı açarak taksiye bindi. Çarşafının ucu kapının aralığına sıkışmıştı. Selçuk çarşafını çekiştirirken taksici, “nereye gidiyoruz hanım abla?” diye sordu.

Selçuk, bir an dikiz aynasından kendisini izleyen şoföre bakakaldı. “Bunu düşünmemiştir.” Konuşursa sesinden kadın olmadığı anlaşılacaktı. Ama kararsızlığı kısa sürdü. Başını utanmış gibi önüne eğdi. Kat kat çarşafını açıp ceket cebinden kalem kâğıt çıkardı, üzerine “Beyazıt” yazıp şoföre uzattı. Taksici kâğıda baktı. Arka koltukta

oturanın sesini bile namahremden sakınan mutaassıp bir kadın olduğunu düşünmüş olacak ki, “peki hanımefendi” deyip aracı hareket ettirdi.

Selçuk çarşafını sertçe çekerek kapı aralığından kurtarıırken “taksiye mini etekli bir kadın olarak binseydim, bana ‘bayan’ diye hitap ederdi bu adam herhalde” diye düşündü.

Taksi Fındıkzade’ye doğru daracık sokaklardan devam ederek, Selçuk’un Millet Caddesi olarak hatırladığı, dedesinin Topkapı Caddesi olarak bildiği ve şimdiki kuşağın ise Turgut Özal Caddesi olarak tanıdığı devasa bulvara çıktı. Aksaray istikametine döndü. Selçuk bir süre korku içinde dikiz aynasından takip edilip edilmediklerine baktı. Arkalarından takip eder gibi gelen bir araç yoktu. İçinde oturduğu taksi Cerrahpaşa’dan uzaklaştıkça korkusu yavaş yavaş azalıyordu. Şimdi üzerindeki çarşaftan kurtulup otele gitmenin bir yolunu bulmalıydı.

Aksaray’a vardıklarında yolun karşısındaki Valide Sultan Camisi gözüne çarptı. Aklına bir şey gelmişti. Beyazıt’a gitmekten vazgeçtiğini taksiciye bir şekilde söylemeliydi. Taksi şoförünün omuzuna sertçe vurdu. Taksici irkilerek ona dönünce de eliyle yolun sağ tarafını işaret etti. Taksi şoförü başını iki yana sallayarak sağa yanaştı. Taksiciye bu kadar namus fazla gelmişti anlaşılan. Selçuk taksimetreye baktı. Bu sefer 9 TL tutmuştu ve cebinden de tam o kadar para çıktı. Zaten önceki taksiciye bahşiş vermişti de ne olmuştu ki? Adam kendini hemen gammazlamıştı. 9 TL’yi ön koltuğa bırakıp, taksiden indi.

Taksiden indikten sonra olabildiği kadar kadın gibi yürüyerek yolun karşına geçti. Caminin avlusuna girdi, doğrudan tuvaletlere yöneldi, “Bayan” yazan bölüme girdi. Hep olduğu gibi camiye ikindi namazı için hiç

kadın gelmemişti, o yüzden kadınlar tuvaleti bölümü boştu. Hemen bir kabine girdi. Hızla üzerindeki çarşafı çıkardı. Erkekler tuvaletine kadınlar tuvaletinin önünden geçerek gidiliyordu. Koridoru dinledi. Kimsenin gelmediğine emin olunca tuvaletten çıktı. Koridorda hızla erkekler tuvaletine doğru süzöldü.

Erkekler tuvaletinde gördüğü iki yaşlı adama “merhaba” dedi. Adamlar Selçuk’a bakıp, hiçbir şey söylemeden kafalarını çevirdiler ve bir şeyler mırıldanarak ıslak elleriyle kollarını dirseklerine doğru sıvamaya devam ettiler. Selçuk aynada terden akan göz farlarına baktı, adamların tepkisini anlamıştı. Kadın gibi makyaj yapmış bir “erkek bozuntusuna” selam vermek istememişlerdi. Kendi kendine “selamınıza muhtaç değilim” diye mırıldandı. Hızla yüzünü sabunlayıp olabildiği kadar makyajını temizledikten sonra ana çıkışa doğru yöneldi. Kulübede oturan adam Vakit Gazetesi okuyordu. Kafasını bile kaldırmadı. Selçuk 50 kuruş verip, adamın önünden bir peçete alarak kapıya yöneldi. Artık özgürdü.

Naser’in çantasını omuzuna asıp, caminin avlusundan kuzey çıkışına doğru yürüdü, kapıdan çıkıp Atatürk Bulvarı’nı karşıdan karşıya geçerek Taksim’e giden ilk otobüse bindi. Sirkeci’den kaçarken bindiği taksi nedeniyle yaşadıklarından ağzı yanmıştı bugün. Otobüse en son müşteri olarak binmeye özen gösterdi. Böylece en azından otobüsün içinde takip edilmediğine emin olmuştu.

Bindiği otobüs 1600 yıldır haşmetle Haliç’in üzerinde yükselen Bozdoğan Kemerleri’nin altından geçerek Haliç Köprüsü’ne doğru yol alırken kafasını toplayıp olup bitenleri gözden geçirmeye çalıştı. Adamların kim olduğunu bildiğini zannediordu. Hastanenin kapısına doğru kaygıyla yürürken üç kravatlı adam seçebilmişti. Birini iyice tanıyordu; İkinci Şube’nin önünde telsize “Mistir

Çek Vofoski buradan geçmedi” diyen adamdı. O adamla hastanenin 2. katının penceresinden bakarken de göz göze gelmişlerdi. Bu kısa boylu, biraz sarsak görünümlü adam, kumral saçlarını İkinci Dünya Savaşı’nı anlatan filmlerdeki SS subayları gibi briyantınleyerek geriye doğru taramış sosyopat bakışlı bir adamın yanında duruyordu. Sarsağın Mr. Briyantın’le konuşurkenki ezik tavrına bakılırsa, Mr. Briyantın şef, yani “Serkan Bey” olmalıydı. Kapiya doğru yürüyen çarşafli Selçuk’a saygıyla yana çekilerek yol veren iriyarı, pala bıyıklı, yüzünün bir tarafında yara izi olan adamı da Sansaryan Han’ın önünde görmüştü. Mine’yle konuşan kalın sesin sahibi bu olmalıydı. Nedense boyuna posuna o ses tonunu yakıştırmıştı Selçuk. Evet, düşmanlarını tanıyordu. Peki düşmanları kendisini ne kadar tanıyorlardı?

Onun Selçuk Pekmezci olduğunu biliyorlardı. Ve ellerinde -en azından şimdilik- sadece 19 yaşında çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Ama şu anki halinin bir fotoğrafı yoktu... Ve en önemlisi, diğer isminin Halit Necat olduğunu bilmiyorlardı...

Selçuk Avustralya’da vatandaş olduğunda Avustralya devletinin ayrımcılık karşıtı kanundan yararlanarak uyruğunu belli etmeyecek bir pasaport almıştı. Bu kimliğinde doğum yeri Fransa ve ismi Halit Necat idi. Ama o pasaport ve bütün eşyaları -en önemlisi dizüstü bilgisayar- oteldeydi. Bir plan yapması gerektiğini düşündü. Otele gitmek gibi bir risk alabilir miydi? Kafasında kurgulamaya devam etti: En kötü ihtimal neydi? Bu adamlar polisti ve -1984 yılının kışında olduğu gibi- polisin avıydı bir kez daha. Bu olasılık doğruysa havaalanlarında ve sınır kapılarında Selçuk Pekmezci’yi arıyorlardı. Yani cebindeki Alman kimliği ile bir uçağa atlayıp bu ülkeyi terk edemezdi. Diğer taraftan, Selçuk’un bildiği Türk bürokrasisi şu kadar bir süre içerisinde hangi otelde kal-

dığını tespit etmiş olamazdı. Kararını vermişti; doğrudan kaldığı otele gidip eşyalarını alıp, başka bir otele Halit Necat olarak yerleşecekti.

Fotoğraflarını gazetelerde ve televizyonda yayınlatabilirlerdi. Ancak gazetelerinin üçüncü sayfalarında her gün onlarca cinayetin ve cinayet zanlılarının fotoğraflarının yayınlandığı bir ülkede bir resmi zihinler en fazla 24 saat canlı tutabilirdi. Ve şu İstanbul cangılında birini bulabilmek hiç de kolay bir şey değildi. Hem belki de bu adamlar polis içinde sadece bir gruptu. O zaman emniyetteki “iyi” polislerin sayesinde bunları tutuklatabilirdi.

Evet, en iyisi kalmak ve mücadele etmektir. Kalmak ve mücadele etmek? “Selçuk!” dedi kendi kendine: “Bu çanta seni değiştiriyor. Dikkat et.”

Bir eliyle çantayı yokladı. Bu çantanın içinde nasıl bir şey vardı ki, peşinde helikopterle dolaşıyordu. Bu nasıl bir sırdı ki genç bir adam intihar ederek çantanın ele geçmesini önlemek istemişti. Dirseği ile çantayı vücuduna bastırdı. Önce kendini emniyete almalı, sonra da bir şekilde çantanın ve Naser’in sırlarına ulaşmalıydı. İçinden bir ses bulacağı şeyin onun hayatını geriye dönülmez bir şekilde değiştireceğini söylüyordu. Zaten hayatı ne kadar da değişmişti geçen 4 saat içerisinde. İrkildi. Sadece 4 saat mi geçmişti Naser’i metroda görelili? Ona bir ömür gibi gelmişti.

Otobüs Tarlabası’na varmıştı. Bindiği otobüs Tarlabası’nda birbirinden güzel tarihi binaları yıkarak açılmış geniş, çirkin bulvardan Taksim’e doğru yol alırken Kâğıthane’ye doğru uzanan bakımsız evlere baktı. Dükkân kiralarının aylık yirmi, otuz bin avroya ulaştığı Beyoğlu’na sadece 200 metre uzakta böylesi bir fakirlik olması ne kadar büyük bir adaletsizlikti aslında. Hayatında adaletsizlikle ilk mücadele etmeye çalıştığı 80’li yıllara gitti düşünceleri; nasıl da bütün kalbiyle katılmıştı o kavgaya?

Nasıl da severek yapmıştı her şeyi? Ta ki o uğursuz geceye kadar... Selçuk gözlerinin önünde aniden beliren bir resmi silmeye çalışır gibi elini salladı.

Etrafına baktı, otobüs Taksim Meydanı'nı teğet geçerek Şişli'ye yönelmiş, Türk Hava Yolları bürosunun önünde durmuştu. Otobüsten indi, yaya geçidinden yolun karşısına geçip, Talimhane'deki yeni oluşturulmuş oteller bölgesine girdi. İki yüz metre yürüdükten sonra sabahleyin çiseleyen yağmurun altında terk ettiği Zürih Oteli'nin önündeydi. Otelin çevresinde bir kez dolaştı. Her şey normal görünüyordu. Bütün cesaretini toplayarak kapıdan girdi. İlk olarak resepsiyondaki genci inceledi. Gencin yüzünde herhangi bir tedirginlik işareti görmeyince rahatladı. Etrafı dikkatle inceleyerek ikinci kattaki odasına çıktı. Hızla bavulunu topladı. Naser'in çantasını da bavuluna yerleştirip aşağıya indi.

Resepsiyonda duran uyanık bakışlı genç çocuğa, “otelden ayrılıyorum. Hesabı kapamak istiyorum” dedi.

“Hayrola bir problem mi var abi?” Resepsiyoncu konuşurken Selçuk'un alınmış kaşlarına bakıyordu. Mine biraz abartmıştı anlaşılan.

“Hayır. Bir yakınım rahatsız. Birkaç günlüğüne İzmir'e gitmem gerek.”

Resepsiyoncu “hay hay” dedi ve kısa sürede hesabını çıkardı. Selçuk hesabı kredi kartıyla ödedi.

Resepsiyoncu çocuk Selçuk'un bavuluna baktı ve “size bir taksi çağırılım isterseniz” dedi.

Selçuk bir saat önceki hızlı takibi düşündü. Bu otelde kaldığını öğrendiklerinde hangi taksiyle ayrıldığını soracaklardı. Böylece yeniden izine ulaşabilirlerdi.

“Gerek yok, arka sokakta arkadaşın arabası var, oraya kadar yürürüm” diye cevap verdi.

Bavulunu arkasından sürükleyerek otelden çıktı. Birkaç sokak ilerleyip Harbiye Caddesi'ne çıktı. Harbiye

Caddesi’ni karşıdan karşıya geçerken kırmızı ışıkta durmayan siyah bir Mercedes araba Selçuk’un ceketini sıyırarak geçti. Selçuk kendini zor attığı karşı kaldırımın üzerinden hırsıla otomobilin karartılmış camlarına doğru yumruk salladı. Kendi kendine “adamlardan kurtulduk, trafikte ölüp gideceğiz” diye mırıldanarak yürüdü. Dolmabahçe’ye inen yolun kenarında bir taksiye bindi. Taksiciye Beşiktaş’a gitmek istediğini söyledi. Beşiktaş’ta taksi değiştirip Ortaköy’e oradan yeniden araç değiştirip Cihangir’e geldi. Haldun Oteli’ne Avustralya pasaportu ile kayıt yaptıırarak yerleşti. Taksim çevresinde kalması gerektiğini düşünmüştü. Bu bölgeyi avucunun içi gibi tanıyordu. Kaçması gerekirse kimseden adres sorması gerekmeyecekti.

Bu “seyrüsefer” onu yormuştu. Hemen düşün altına girdi. On dakika sonra bir havluya sarınmış, yeni odasındaki yatağının üzerine döktüğü çantanın içeriğine, büyük sırra bakıyordu. Bu sırrı zecekti.

“Varoluş tarzı düşünme tarzını belirler.”

Karl Marx

Briyantin Efendi

Selçuk’un Briyantin Efendi adını taktığı Serkan, yüzünde huzursuz bir ifadeyle etrafına bakındı. Yarım saat-tir Cerrahpaşa Hastanesi’nin bahçesinde dikiliyorlardı. Kaçağın girdiği binaların etrafını hemen sardırıp her odayı aramışlar, gördükleri her erkeğe kimlik sormuşlardı. Hatta Kardiyoloji bölümündeki ameliyathaneleri de kontrol etmişlerdi bu sefer. Adam hiçbir yerde yoktu. Kuş uçmuştu anlaşılan. “Bu kendisine hastane diyen labirentin içinde hasta ziyaretçilerinin yollarını bulması bile bir mucizeydi aslında.” Aradıkları şahsın binaya ilk girdiklerinde arka kapılardan birinden çıkıp bahçe duvarından atlamış kaçmış olduğuna karar verdi Serkan. Ve şu anda on beş milyon İstanbullunun arasında dolaşıyordu. Bir süre briyantinle yatırılmış saçları ile oynadıktan sonra cep telefonunu çıkarıp sekreterini aradı.

“Selçuk denilen bu herif hakkında elimizde ne tür bilgiler var?”

“Bilgisayar ortamında sadece sizle baktığımız bilgiler ve o fotoğrafı var Serkan Bey” dedi karşısındaki ses. Adamın dosyası Gayrettepe’deki Birinci Şube’nin arşivindeymiş. Yani ulaşabildiğimiz...”

“Peki otelleri araştırdınız mı?” dedi Serkan sabırsızca sekreterin sözünü keserek.

“Efendim biliyorsunuz oraya başka birimler bakıyor. Bize hep zorluk çıkarıyorlar.”

Serkan sinirlendi. “Eğer problem çıkarırlarsa hemen bana bildir. Bu arada ben de Gayrettepe’ye gidiyorum” dedi ve telefonu kapadı.

Biraz ileride duran Selçuk’un “sarsak” diye isimlendirdiği Mahmut’a baktı. Aradıkları adamın yüzünü -biraz da olsa- yakından görmüş olan tek kişi oydu.

Serkan, yardımcısının yol ortasında dikilip ciddiyle geçenler incelemesine bakıp sinirle güldü. “Aradıkları adamın da onu tanıyor olduğunu hiç düşünmüyor muydu bu herif? Bu tipleri de nerden bulup teşkilata alırlar bilmem ki” diye iç geçirdi. Selçuk denilen adam hakkında daha fazla bilgiye, en azından güncel bir fotoğrafına ihtiyaçları vardı. Eliyle biraz ileride ayakta dikilmekte olan uzun boylu, yüzünde derin bir yara izi taşıyan bir adamı gösterdi. Mahmut’a, “Hasan’a da söyle gidiyoruz. Herif çoktan kaçtı anlaşılan” dedi.

Mahmut sanki her şeyin suçlusu kendisiymiş gibi başını yere eğerek Hasan’a doğru yürüdü. Mahmut Hasan’la konuşurken Serkan park yasağı levhasının altına park etmiş olan siyah bir Mercedes otomobile doğru yürüdü. Otomobilin yanına gelince Hasan’ın uzaktan kumanda ile kilidi açmasını bekledi ve arka kapıyı açıp otomobile bindi. Diğer ikili de koşar adım arabaya gelip ön koltuklarda yerlerini aldılar. Hasan direksiyona geçmiş, gözle-

rini dikiz aynasına dikmiş emir bekliyordu. Serkan ona bakmadan, “doğruca Gayrettepe’ye gidiyoruz” dedi.

Araç tekerleklerinden gelen bir cayırtyla hareket etti. Cerrahpaşa Camisi’nin önünden geçerek Fındıkzade’ye doğru daracık sokaklardan devam edip, Turgut Özal Bulvarı’na çıktı. Ana caddede Aksaray yönüne dönerek gaza bastılar. Aksaray’da üst geçitten geçip, Selçuk’un az önce tuvaletinde çarşafını çıkardığı Valide Sultan Camisi’ni solda bırakarak Atatürk Bulvarı’na çıktılar. Otomobil çarpacakmışçasına Bozdoğan Kemerleri’ne yaklaşırken Serkan, “Selçuk denilen herifin” her şeyi nasıl alt üst ettiğini düşünüyordu.

Bir hafta önce teşkilattan çok önemli isimler, hayatını değiştirecek bir teklifte bulunmuşlardı. Bir İranlı çok önemli bir çantayla kaybolmuştu İstanbul’da. Serkan’ın yapması gereken tek şey bu İranlıyı bulup kısa bir süre gözaltına almak ve elindeki çantanın içindekileri onlara vermesiydi. Bunun karşılığında yüklü bir miktarda “ikramiye” önermişlerdi. Yalnız bu olaydan teşkilatta bile kimsenin haberi olmayacaktı.

“Kimsenin haberi olmayacak” demek o İranlının ortadan kaybolacağı anlamına geliyordu. Serkan teşkilatın uzun süredir kimseyi “kaybetmediğini” bildiğinden kendisine yapılan öneriye şaşırmıştı. Fazla soru sormadan teşkilatın olanaklarını kullanarak İranlıya ulaşmışken birden işler sarpa sarmış, İranlı elindeki çantayı Selçuk denilen adamınki ile değiştirmişti. Aslında o da sorun olmayacaktı. Selçuk çantayı tıpış tıpış kendisine getiriyordu. Her şey ne kadar kolaydı. Senaryoda en ufak bir aksaklık yoktu aslında. Ah, bir de şu İranlının kahramanlık yapacağı tutmasaydı. Galiba İranlı çanta ele geçtikten sonra başına geleceği fark etmişti.

“Neyse ne” diye düşündü, “şu herif yüzünden o kadar paradan oldum ama dur bakalım” dedi kendi kendine

“daha son söz söylenmedi. Koca teşkilatta neden bana geldi bu kadar önemli adamlar? Çünkü kimsenin çöze-
mediği işleri ben çözdüm bugüne kadar. Benim saman-
lıkta toplu iğne bulabilecek kıvrak bir zekâyâ sahip
olduğumu biliyorlar. Ve bu toplu iğneyi de bulacağım.”

Zekâsını düşündü tekrar. On bir yaşındayken amcası
ile babasının kapı aralığından dinlediği konuşmasını dün
gibi hatırlıyordu. Amcası babasına “bak, ben öğretmen-
leri ile konuştum. Adam diyor ki ‘Can da okulda olduk-
ça iyi ama Serkan benzersiz. Bu çocuğa dikkat edin
geleceği çok parlak’ ” demişti. Babası ise oğluyla gurur
duyduğunu ifade eden bir şeyler mırıldanmıştı.

Anne ve babasını bir trafik kazasında kaybettiğindey-
se ilkokul beşinci sınıftaydı. Tek başına ortada kalmışken
bir süreliğine amcasının evine alınmıştı. Bu geçici ikamet
bir süre sonra süreklilik kazanmış, amcasının ikinci oğlu
gibi olmuştu. Kuzeni Can’la da iyi anlaşıyorlardı başta.
Ah o yengesi olmasaydı.

Siyah Mercedes Tarlabası’na varmıştı. Serkan içinde
oturduğu otomobil bulvarda hızla Taksim’e doğru tır-
manırken sağdaki köhne Levanten binalara baktı. Hem
bu binaların arkasında, birkaç yüz metre ileride Galata-
saray Lisesi vardı. “Evet o parlak geleceği gördük işte”
dedi kendi kendine, “Can, paralı yatılı öğrenci olarak
Galatasaray Lisesi’ne gönderildi.” “Biz ise yengemizin
sayesinde Polis Koleji’ne verildik.” Derin bir iç çekti.
Mahmut onun kendisine bir şey söylediğini zannederek
bir an başını çevirip baktı ama amirinin yüzündeki dalgın
ifadeyi görüp yeniden önüne döndü.

Yengesi “orada hazır üniforma veriyorlar” demişti
Serkan’a. “Can’ın eskilerini giymekten kurtuluyorsun
böylece.” “Kadınlar ne kadar kötü olabiliyorlar” diye
düşündü. Baba parası ile iyi okullarda okumuş, sonra da

hayata birkaç basamak önden başlamış tipler nasıl da tahammül edilmez zibidilerdi! Bu Selçuk denilen herif de onlardan biriydi işte. Bakışlarından belliydi. O meraklı, hatta fazlasıyla dingin bakışlar... Onu tanıyordu Serkan, çok iyi tanıyordu hem de. Kendisinin Polis Koleji'ne gitmesini sessizce ve içten içe sevinerek kabul eden bakışlardı onlar.

Polis Koleji'ni ve devamındaki Polis Enstitüsü'nü derece ile bitirmişti gerçi ama oradaki dersler Serkan'a hafif gelmişti. Polisliğin ilk yıllarında teşkilat onu solcu öğrencileri takip etmesi için İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi'ne yazdırmıştı. O hem "işini" çok iyi yapmış, hem de fakültenin Matematik bölümünü o dönemin en iyi derecesiyle bitirmişti. Üniversitede açılan yardımcı asistanlığa başvurduğunda ise bir mahkemede kimliği deşifre olmuş, üniversiteye kaydı kanunsuz olduğundan diploması elinden alınmıştı. "Hayat bana karşı ne kadar acımasız davrandı" diye düşündü.

Matematiğe, fiziğe olan aşkı hiç bitmemişti. Sonraları zekâ kulüplerine kaydolmuş, yarışmalarda dereceler almıştı tatmin olabilmek için. Şimdi daha fazlasını istiyordu. Tatmin olmak da tatmin etmiyordu artık. Mutlak başarı istiyordu Serkan... Hakkı olanı!..

Siyah Mercedes Taksim Meydanı'nı geçerek, Şişli yönüne dönmüştü. Mahmut onun düşündüklerini hissetmiş gibi geriye, Serkan'ın oturduğu koltuğa doğru döndü "Serkan Bey sizi televizyondaki matematik yarışmasında gördüm. Çok şaşırdım. Nasıl biliyorsunuz böyle şeyleri? Mesela ben 21 Eylül 1970 yılında doğdum. Haftanın hangi günü bu?"

Serkan soruya sinirlendi. "Başka işin mi yok senin şimdi" diye cevapladı.

Sonra dayanamadı "pazartesi" diye mırıldandı.

Kısa bir suskunluktan sonra bakışlarını pencereden dışarı çevirip açıkladı: “Aslında çok basit, Mesela geçen sene 1 Mayıs haftanın hangi günüydü?”

Hasan’ın, Türk Hava Yolları bürosunun önündeki trafik ışıklarının kırmızı yanmasına aldırmadan sürdüğü araç, yaya geçidinden bavuluyla geçmeye çalışan bir yayayı neredeyse ezecekti. Hasan canını zor kurtarmış, aracın camına doğru yumruk sallayan kırklı yaşlardaki kır saçlı yayanın dikiz aynasına yansıyan görüntüsüne bakmadı bile. Hafifçe başını yana yatırarak, “perşembe” günü. O gün hanımın annesi vefat etmişti. İzin alamadım bu anarşistlerin yüzünden” dedi.

“İşte” dedi Serkan, Hasan’a dönerek, “bu sene yani 2009 yılında cuma günü olacak. 1 Mayıs 2010 yılı da cumartesine denk geliyor. Tatillerinizi ona göre ayarlayın.”

Hasan mantığı kavramıştı:

“Yani her sene bir gün ilerliyor mu Serkan Bey?”

“Evet”

Hasan gözlerini kısarak gülümsedi:

“Mahmut 39 yaşında olduğuna göre geriye sayarak buluruz o zaman”

Serkan, öğrencilerini yönlendirebildiğini düşünen bir öğretmen gibi sevinerek devam etti:

Ufak bir farkla; her dörde bölünen ama yüze bölünemeyen yılda ve her 400 yılda bir şubat ayı 29 çeker. Bunlara “artık yıl” denir. Ve artık yıllarda günler iki gün öteleneceği için onları ayrı hesaplamak gerek.”

Kafasında yeniden hesapladı.

“1970’e kadar on tane artık yıl var öyle değil mi?”

Hasan’la Mahmut göz ucuyla birbirlerine baktılar. Hasan cevap verdi:

“Siz öyle diyorsanız”

Serkan heyecanla devam etti.

“Mahmut’un yaşına on rakamını eklersek kırk dokuz olur, o da yedi rakamına kalansız bölünür. Böylece bu yıl pazartesi olan tarih 1970 yılında da pazartesidir”

Elleriyle saçlarını sıvazladı.

“Bu işin basit tarafı çocuklar. Gelelim bu yıl 21 Eylül’ün pazartesi olduğunu nasıl bulduğuma”

Serkan birden kendisini izleyen Mahmut’un gözlerindeki donuk ifadeyi fark etti. Mahmut hiç de “işin basit tarafını” anlamış gibi bakmıyordu. Hasan da susmuş, yolla ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Araçta motorun gürültüsünden başka bir ses duyulmuyordu. İçinde tanıdığı bütün insanlara karşı bir öfke uyandı. Sağ eliyle Mahmut’a doğru bıkkın bir işaret yaptı.

“Neyse onu da sonra anlatırım”

Mahmut önüne dönerken, Serkan yine yüzünü yanındaki pencereye doğru çevirip, dışarıya baktı. Diploması elinden alınca meslekten ayrılıp sivil yaşama geçme umutları sönmüştü. Teşkilatta üniversite mezunu olmadan da yükselmesi mümkündü ama o Mahmut gibilerle daha doğrusu “insanlarla” uğraşmak istemiyordu. O yüzden meslek hayatı boyunca yükselmek için hiçbir çaba göstermemiş, hatta yönetici olarak görev almamak için elinden geleni yapmıştı. Ama Serkan’ın problemleri çözme hızı, kimsenin aklına gelmeyen ayrıntıları fark edip süratle hedefe varması ona teşkilatta çok az kişide olan ayrıcalıklar sağlamıştı. Serkan’ın yönettiği bir birim yoktu ama ona göre bir iş olduğunda hemen iki oda ve bir sekreterden ibaret olan kadrosu büyüyor, yeni bir ekip kurulup Serkan onun başına getiriliyor, istediği her olanak kendisine sağlanıyordu.

Yüzünde acı bir tebessüm belirdi. “Kendisi gibi yapı-yalnız bir insanın ilk hatasında acımasız devlet çarklarında harcanabileceğini, bütün bu ayrıcalıkların bir günde elinden alınabileceğini adı gibi biliyordu.” O yüz-

den kendisine göre önlemler alıyordu. Kendisini harcayabilecek her insan hakkında onların hiç düşünemediği bilgiler vardı elinde.

Telefonunun çalması ile düşüncelerinden sıyrıldı.

Telefonunu ceket cebinden çıkarıp kulağına dayadı. O boğuk sestti... Son bir haftadır ne zaman bu boğuk sesi duysa heyecanlanıyordu.

“Kuş kaçmış öyle mi Serkan Bey?”

Serkan cebinden bir mendil çıkarıp şakaklarındaki terleri sildi.

“Evet efendim ama kaçağı yakalamamız an meselesi.”

Ön koltukta oturan Hasan ve Mahmut, Serkan’ın ses tonundan kimle konuştuğunu anlamış, put gibi hareket-siz oturuyorlardı.

Telefondaki boğuk ses, “seni en zor olayları hallettiğin için seçtik. Yalnız, çantayı getirmen için sana o kadar para veren gücün, çantayı kaybettiğinde neler yapabileceğini tahmin edebiliyorsundur umarım” dedi. Kelimeleri tek tek, bir haber sunucusu gibi vurgulayarak konuşuyordu.

Serkan’ın kafa derisi terlemeye başlamıştı. Şakaklarından terle karışık briyantın akıyordu şimdi.

“Tabii efendim bilmez miyim? Siz müsterih olun. Hiçbir yere kaçamaz” dedi.

Telefondaki ses “Gayrettepe’ye vardığınızda üçüncü kata çıkın. Orada istediğiniz her türlü bilgiye ulaşabilmeniz için gerekli talimat verildi. Bu sefer hata istemiyoruz.”

Serkan, “peki efendim anlaşıldı” diyordu ki daha ilk kelimeyi söylemeden telefonun kapatıldığını fark etti.

“Hasan sireni çalıştır. Bir an önce varalım şu lanet Gayrettepe’ye” dedi. Konuşurken onu tehdit eden ses tonunu taklit ettiğini fark edip şaşırdı.

Hasan sireni çalıştırdı, otomobili önüne çıkan araçları tamponuna kadar sokularak yolun kenarına iter gibi

kullanmaya başladı. Otomobil yolda hızla ilerlerken Serkan ıslanıp alnına dökülmüş saçlarını mendili ile kuruladı. Çantasından briyantın şişesini çıkarıp, kaygan sıvıdan avucuna birkaç damla damlattı. Kuruladığı saçlarını bu sıvı ile sıvazlayarak yeniden arkaya yatırdı. Sonra onları cebinden çıkardığı tarağıyla özenle taradı. Başını hafifçe eğerek dikiz aynasında saçlarının durumunu kontrol etti. Bu son “görev” kontrol edemediği bir yerlerden geliyordu. Serkan’ın teşkilat içindeki bilgi kaynakları ya olanlardan habersizlerdi ya da “başlarına iş almak istemediklerini” söyleyerek bu işi yönlendiren insanlarla ilgili bilgi vermekten kaçınıyorlardı. Önce verilen görevi almamayı düşünmüştü ama teklif edilen “ikramiye” o kadar yüksekti ki kabul etmeden yapamamıştı. Uzun süredir ilk defa kontrol edemediği bir ilişkinin içindeydi ve bu da Serkan’ı ürkütüyordu.

Aracın sireni ve şoförün saldırgan araç kullanma tarzı etkisini göstermiş, kısa sürede Cevahir İş Merkezi’ni geçip, Mecidiyeköy’e varmışlardı. Otomobil hızla ara sokaklardan geçerek Gayrettepe Birinci Şube’nin olduğu binanın avlusuna girdi ve ilk bulduğu boşluğa park etti. Otomobilden aceleyle indiler. Serkan indiği aracın zırhlı, siyah renk bir Mercedes olmasının avludaki polisler üzerinde yaptığı etkiyi fark etti.

Binanın merdivenlerini çıkarlarken kendi kendine “yenge senin Can’ın hayatında hiç böyle saygı uyandırabilirdi mi etrafında acaba” dedi.

Asansöre binip üçüncü kata çıktılar. Bütün katı kaplayan, kapısında “Bilgi İşlem” yazılı, bilgisayarlarla dolu büyük salona gelmişlerdi. Gözlüklü, orta boylu bir adam onları kapıda karşıladı. Abartılı bir saygıyla seslendi: “Serkan Bey?”

“Evet”

“Efendim sizin için şuradaki odayı ayarladık. Dinlenecek telefonlar varmış. Onları o odaya yönlendireceğiz. Ayrıca ulaşmak istediğiniz bilgiler için bir elemanımızı size tahsis ettik. Lütfen beni takip edin.”

İki büyük ekranı olan bir bilgisayarın başında oturan bir genç kızın yanına geldiler. Kendisini yeni atanan Bölüm Şefi olarak tanıtmış olan adam, kıza Serkan’ı gösterdi, “Nazife Hanım, Serkan Bey’e yardımcı olun lütfen. Bir zanlı hakkında bilgi istiyor.”

Serkan, çantasını kızın oturduğu masanın üzerine koyup açtı. İçinden çıkardığı bir sayfayı Hasan’a verdi. Bölüm Şefi’ne bakarak,

“Hasan Bey’in elindeki listede dinlenecek telefonların listesi var. Lütfen yardımcı olun” dedi ve çantasını kapayıp yeniden eline aldı, bir an duraksadıktan sonra, “ha bir de arşivden bir dosyaya ihtiyacımız var. Hasan Bey şu adamın dosyasını da bulsunlar” dedi Hasan’a dönerek. Bu sefer şefi muhatap bile almamıştı.

Hasan şefle birlikte onlara ayrılan odaya doğru uzaklaşırken Serkan kendisine Nazife ismi ile tanıştırmış kıza döndü, “Selçuk Pekmezci hakkında bu cumhuriyet sınırları dahilinde ne kadar bilgi varsa istiyorum” dedi. Ve kıza THY üzerinden aldığı diğer bilgileri verdi.

Kız hızlı hareketlerle bilgisayar klavyesini tuşlayarak önce Serkan’daki bilgilerin aynısını çıkardı. Serkan sabırsızlanmıştı.

“Bu bilgiler bizde zaten var hanımefendi. Merkeze gelmemizin sebebi burada çok daha fazla bilgi olması.”

Kız, Serkan’ın tepkisine bozulmuştu. Sinirli bir ses tonuyla, “azıcık sabredin. Diğer bölümlere bakmadım henüz” dedi.

Ve önündeki diğer bilgileri aktarmaya başladı: “1984 yılı Aralık ayında gözaltına alınmış, 15 gün gözaltında kaldıktan sonra mahkemeye sevk edilmiş. Üç yıl hapis

cezasına mahkûm olmuş, iyi halden iki yıl yatarak çıkmış. 1992 yılında Avustralya'ya göçmen olmak için başvurmuş ve aynı yıl Avustralya'ya yerleşmiş. 2001 yılında babasının vefatı ile üzerine Ankara'da tapular geçmiş. 2005 yılında Alman vatandaşı olmak için Türk vatandaşlığından çıkmış bir daha da vatandaşlığa başvurmamış.”

Serkan'a döndü, “ulaşabildiğim bütün bilgiler bunlar efendim” dedi.

Serkan yine aynı sabırsızlıkla, “peki güncel bir resmi yok mu hiçbir yerde bu adamın?” dedi.

“Maalesef kayıtlarımızda yok. Beş adet trafik cezası da görülüyor sicilinde ama siz de biliyorsunuz ki trafik cezası için fotoğrafı çekilmiyor insanların.” Kızın sesinde alaycı bir ton vardı şimdi.

Serkan kızın kendisine işini öğretmesine bozulmuştu ama o anda enerjisini sadece Selçuk'a yöneltmeliydi. Bu adamın ailesine ya da arkadaşlarına gidip fotoğrafına ulaşabilirdi. Ama o kadar zaman yoktu. Hem bu iş dalanıp budaklanmadan, hiçbir yerde kayıtlara geçmeden çözülmeliydi.

“Tapular vekâletle mi yoksa kendi imzasıyla mı alınmış bu adamın üzerine” diye sordu kıza.

Nazife, sorunun neyi hedeflediğini anlamayan bakışlarla Serkan'a baktı. Sonra bilgisayarda birkaç yeri tıkladı.

“Kendisi bizzat üzerine geçirmiş” dedi.

Serkan, hayal kırıklığı dolu bir sesle, “Tüh” dedi tapu için verilen vekâletlerde illaki bir fotoğraf olurdu halbuki.

Sonra sustu. Çantasını yeniden masanın üzerine koydu. Sinirli sinirli volta atmaya başladı. Devletin herhangi bir kurumunda herhangi bir yerde hemen ulaşabilecek bir fotoğrafı olmalıydı bu adamın. Aniden durdu. Aklına bir şey gelmişti.

“2008 yılından beri ülkeye her giren insanın sınırda bir kez fotoğrafı çekilmiyor mu?” dedi.

Kız aşırı kaygılı bir yüz ifadesiyle, “çekiliyor mu? Ben hiç yurtdışına çıkmadım da” dedi.

Serkan artık enerjisinin bir bölümünü bu haddini bilmez memureye ayırabilirdi. “Hanımefendi espri yapmayı bırakın, işinizi yapın. Terörle mücadele yasası gereğince 2008 yılından beri ülkeye giren herkesin havaalanında fotoğrafı çekilip, havaalanındaki bilgisayar sisteminde kayıt altına alınıyor. Bu adam da üç gün önce Atatürk Havaalanı’ndan girdiğine göre fotoğrafının çekilmiş olması lazım. Lütfen hemen havaalanlarındaki bilgisayar sistemine girip zanlının resmini indirin bana” dedi.

Tartışma boyunca hiçbir şey yapmadan masanın yanında dikilip onları dinlemiş olan Mahmut, şefine hayranlıkla bakıyordu. Nerden de aklına gelivermişti bu havaalanı meselesi?

Kız sinirli hareketlerle klavyeyi birkaç kez tuşladıktan sonra, “o sisteme girmek için ayrı bir yetkilendirmeye ihtiyaç var. Oraya giremiyoruz” dedi.

Serkan içinden “bu kız bile Selçuk denilen çikolata çocuğuna gizliden gizliye sempati duydu ve beni engellemeye çalışıyor” dedi. *Bu piçlere hayatta herkes yardım etmek zorunda mıydı?* Kıza, “Hanımefendi siz daha kiminle muhatap olduğunuzun farkında değilsiniz anlaşılan” dedi. Ve kızın şefinin olduğu camlı bölmeye döndü, sağ elini yüzü hizasına kaldırıp, işaret parmağı ile orta parmağını oynatarak “gel” anlamında bir yaptı. Şef, hemen bulunduğu bölmeden çıkıp koşar adım onlara yöneldi.

“Buyurun Serkan Bey. Bir sorun mu var?”

“Hanımefendi havaalanındaki bilgisayar sistemine giremeyeceğimizi söylüyor. Oraya girecek yetkiniz yokmuş.”

Şef hışımla kıza döndü, kızcağızı bağırmaya yakın bir ses tonuyla azarladı. “O da ne demek öyle Nazife Hanım? Yetki istiyorsanız bana söyleyin hemen vereyim. Serkan Bey’i nasıl oyalarsınız?

Kız işini kaybetmekten korkan her insan gibi duygularını bir yana bırakıp, hızla emredilenleri yapmaya başladı. Şefinin verdiği kullanıcı adı ve şifre ile havaalanlarının sistemine girdi. Selçuk Pekmezci’yi aradı. Gerçekten de Selçuk’un üç gün önce ülkeye girişinde fotoğrafı çekilmişti. Kız o fotoğrafı hemen indirip yazıcıya gönderdi. Yazıcıdan ilk olarak Selçuk’un kırlaşmış saçlarının görüntüsü çıkmaya başlamıştı.

Bölüm Şefi yeni hatırlamış gibi Serkan’a tozlanmış bir dosya uzattı.

“İsteddiğiniz dosyayı da getirttim bu arada Serkan Bey.”

Serkan, şefin uzattığı dosyayı aldı. Merakla açtı. Daha dosyanın ilk sayfasına göz atmamıştı ki Hasan camlı bölmeden çıkıp heyecanlı bir ses tonu ile onlara doğru seslendi: “Serkan Bey, adamımız numaralardan birini aradı. Şu anda konuşuyor.”

Serkan yazıcıdan bütünü ile çıkmış olan fotoğrafı aldı, elindeki dosyanın içine koydu. Camlı bölmeye doğru hızlı adımlarla yürürken kendi kendine mırıldandı: “Evet Selçuk Bey. Ne demişler? Kediye merak öldürürmüş.”

“Seni aramaktan dünyanın başı dertte;
Zengine de göründüğün yok, fakire de.”
Ömer Hayyam

Sezar’dan Melikşah’a

Selçuk masanın üzerindeki dosyalardan en üstte olanını eline alıp karıştırmaya başladı. Dosyanın içindeki belgelerde her şey Arap alfabesi ile yazılmış ve muhtemelen Farsça’ydı. Diğer dosyaları da hiçbir şey anlamadan sırayla inceledi. Dosyaları bir tarafa bırakıp DVD’lerin üzerini teker teker inceledi. DVD’ler numaralandırılmıştı. Arapça rakamları az çok tanıyordu. Çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı. Masanın üzerine yerleştirip çalıştırdı. Bir numaralı DVD’yi dizüstü bilgisayarın optik sürücüsüne yerleştirdi. Bilgisayar DVD’nin üzerinde bir dosya sistemi bulmuştu. Ama bütün DVD’yi boş gösteriyordu. DVD’yi dizüstü bilgisayarındaki şifreleme programı *True Crypt* ile taradı. Program, sistemi hemen tanıdı ve şifre sordu. Selçuk içerideki DVD’yi çıkarıp, diğer DVD’leri sırasıyla sürücüye yerleştirdi.

Hepsi şifrelenmişti. Programın m n s nden hangi şifreleme algoritması kullanıldığına baktı. AES 256 bit görünüyordu. “Kahretsin” dedi kendi kendine. Bu boyutta bir şifreyi kırmak için dünyanın en güçlü bilgisayarının bile birkaç milyar yıla ihtiya ı vardı. Dudaklarında acı bir gülümseme ile: “Dünyanın en güçlü bilgisayar  elimde olsa bile o kadar zamanım yok” diye mırıldandı.

DVD etiketlerinin üzerinde savruk a yazılmış Latin harflerine baktı. Bunlar şifre miydi? Böylesi karmaşık bir şifrelemeden sonra şifre kodlarını oraya yazmak gülünç olurdu. Yine de dayanamadı o harfleri şifre olarak denedi. Beklediği gibi hiçbiri çalışmadı.  antadan çıkan dosyalara baktı. Belki o belgelerde bir ipucu vardı. Sürekli İran ile i  yapan eski arkadaşı Rasim geldi aklına. O bunları tercüme edecek birini tanırđı gerçi ama eğer ortada uğruna insanların öldürüldüğü bir sır varsa, eski bir arkadaşının maaşlı elemanına g venemezdi.

Dosyalardaki kâğıtları masanın üzerine yaydı. Bütün sayfaları cama doğru tutup bir işaret aradı.

 aresizlikle etrafına bakınırken gözüne yatağın üzerindeki cep telefonu ili ti. Naser’in bütün bağlantıları o telefundaydı. Aslında oradan ba laması en mantıklısıydı. Yalnız SIM kartının içindeki bilgilere ulaşabilmek için P N’ini kırması gerekiyordu. Yani ikinci bir şifre problemi vardı karşısında.

Normal koşullarda SIM kartının P N’ini kırmaktan kolay bir Şey yoktu. Sıfır ile 9999 aralığındaki bütün rakamları denemek bir bilgisayar için bir dakika bile s rmecek bir i ti. “Bir de Şu SIM kartlar    yanlış denemeden Őonra kilitlenmeseydi” dedi kendi kendine. Aklına bir Şey gelmişti. Yatağın üzerinden telefonu aldı. Aceleyle içinden SIM kartını çıkarıp, dizüstü bilgisayarının SIM kart yuvasına soktu. Dizüstü bilgisayarındaki SIM Okuyucu Program ile kartın modelini kontrol etti.

Ve internetten kartın modelini araştırdı. Bu tip kartların kolaylıkla kopyalanabildiğini görüyordu. Kopyalanmış SIM kartta  zg n kilitleme mekanizmasını kaldırılabilir, deneme yanılmayla P N numarasını bulabilirdi.

Alnını kırıştırdı. Su anda ne elinde kopyasını yazabileceği ikinci bir yazılabilir SIM kartı ne de bir simülasyon programı vardı. Aklına eski iş arkadaşı Christoph geldi. Christoph’la iki yıl önce Frankfurt’ta bir bankaya güvenlik sistemi yazılımı hazırladıkları proje sırasında tanışmışlardı. O zamanlar bütün hacker klişelerine uyan 180 kilo ağırlığında, 32 yaşına gelip henüz bir kız arkadaş edinmemiş o genç irisi hackere kanı kaynamış, kısa sürede dost olmuşlardı. Christoph hâlâ o ağ güvenliği firmasında çalışıyordu. Yani bütün laboratuvar malzemeleri elinin altında olmalıydı. “Bu işi Christoph çözer” dedi kendi kendine. İnternette takip edilmemek için *Tor Ağ** programını çalıştırdı ve otelin kablosuz sistemi üzerinden yeniden internete girdi. Christoph’un işyerindeyken bütün gün *Skype*  zerinden online olduğunu biliyordu. *Skype* programına girip arkadaş listesini açtı. Beklediği gibi Christoph  evrimi iydi. Heyecanla Christoph’un ismine tıkladı.

“Merhaba Christoph!”

Christoph’un nickinde hareket yoktu. Birkaç kez daha denedi. Bir süre sonra Christoph, “Uaaahhh kim uyandırıyor beni büro uykumdan” diye yazdı.

“Tipik Christoph” diye düşündü Selçuk. “Günde 12 saat çalışır ve tembel rolü yapar”

“Christoph, yardımına ihtiyacım var” diye yazdı Selçuk.

“Hayrola mesele nedir?”

“COMP128v1 tipi SIM dosyası var. P N’inin kırılması lazım.”

* Kullanıcılara, gerçek kimliklerini gizleyerek internet erişimi sağlayan, anonim bir ağ türü. (y.h.n.)

“Gönder gelsin” dedi Christoph. Selçuk gülümsedi; hacker takımının iyi tarafı, fazla soru sormayıp, çözülecek probleme odaklanmalarıydı. Heyecanla yazarken “keşke herkes sizin gibi olsaydı” diye mırıldandı.

“Bizim eski güvenli sunucudaki giriş bilgilerim duruyor mu? SIM kart içeriğini şifrelemeden göndermek istemiyorum” diye yazdı.

“Hm paranoyak günümüzdeyiz anlaşılan. Biraz beklemen lazım o zaman.”

Acaba bütün bu olup bitenleri bilse nasıl tepki verirdi Christoph, diye düşünmeden edemedi Selçuk.

Birkaç dakika sonra Christoph yeniden yazdı: “Tamamdır, senin giriş hesabını etkinleştirdim. Oradan gönder.”

Selçuk çok iyi tanıdığı sunucuya giriş yaptı ve kopyaladığı SIM dosyasını gönderdi. Artık beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Christoph’un 180 kiloluk gövdesiyle sandalyesinden kalkıp, yakındaki dolaplarda üzerine veri kaydedilebilir boş bir SIM kart aradığını hayal etti.

On dakika sonra Selçuk masa üzerine yaydığı, ufak bir çocuğun elinden çıkmış kargacık burgacık şekillere benzettiği metinleri incelerken, Christoph’un takma ismi yeniden hareketlendi. 1214 yazıyordu ekranda.

Selçuk, dizüstü bilgisayarındaki SIM okuma programına PİN’i girdi. SIM kartındaki bütün bilgiler ekrana döküldü. Aranan numaralar, onu arayan numaralar ve SMS’ler.

Sevinçle *Skype*’a “bana ne kadar yardımcı olduğunu bilemezsin Christoph. Frankfurt’a geldiğimde ilk işimiz birlikte “table dance” kulübüne gitmek. Bendensin” diye yazdı.

Christoph sadece “kendine dikkat et” diye cevap verdi. Belli ki utanmıştı gece kulübü fikrinden.

Selçuk, Naser'i son arayan numaraya baktı. Bu numara birkaç kez tekrarlanıyordu. Ama hepsi "cevapsız çağrı" olarak görünüyordu. İnternette araştırdı ve bunun Fransa'da kayıtlı bir cep telefonu numarası olduğunu öğrendi. Gelen SMS'leri kontrol etti. Bu numaradan bir de SMS gelmişti.

SMS İngilizce olarak tam şöyleydi: "*at 09:00 Beyoğlu 143. Caesar's code: eat sweet talk sweet with Ömer Hayyam*"* İranlılar ne tuhaftı, bilgisayar şifrelerinde bile şiirsellikten kurtulamıyorlardı. Aslında metnin şifrelenmesi mantıklıydı. Okuduğu SMS bir sürü sunucu üzerinden geçip bu cep telefonuna gelmişti. Ama Ömer Hayyam ile tatlı sohbet nasıl bir şifre olabilirdi ki? Hem Sezar şifresi rakamla olurdu?

Sezar şifresi tarihte bilinen ilk alfabe kaydırma şifresiydi. Julius Sezar yaklaşık 2100 yıl önce, daha dünyada bir sürü kavim yazıyı bile tanımazken yazdığı mektupları alfabe oyunları ile şifrelemeyi düşünmüştü. Bulduğu yöntem aslında çok basitti. Şifrelenecek metinde her harf alfabede birkaç hane kaydırılarak yeniden yazılıyordu. Örneğin şifre 1 rakamı ise metinde A yerine B, C yerine D kullanılıp, Z harfi yerine de çember kurularak A harfi konuyordu. Bu sayede ROMA şehrinin ismi SPNB gibi hiçbir şey ifade etmeyen bir kelimeye dönüşüyor, mektubu eline alan, şifreyi bilmeden mektubunu içeriğini anlayamıyordu. Mektubu götüren ulak ile şifreyi götüren ulak farklı yollardan gönderildiklerinden mektup ya da şifre ele geçse bile düşmanların işine yaramıyordu. Zaman içinde bu şifre tekniği geliştirilmiş, metindeki bütün harfler için aynı rakamı kullanmak yerine örneğin 4 farklı rakamdan oluşan blok şifreler kullanılmaya başlamıştı.

* Saat 09:00'da İstiklal Caddesi 143 numarada Sezar şifre Ömer Hayyam ile tatlı yiyip tatlı konuşalım.

Sezar şifresini basit haliyle Selçuk da sıklıkla kullanırdı. Yeni bir PİN numarası aldığıında her rakamı 5 rakam kaydırarak bir kâğıda yazar, asıl PİN'i yırtıp atardı. Bu kâğıdı ise PİN'i ezberlediğine emin olana kadar evde bir yerde saklardı. Hem kartı, hem kâğıdı çalan hırsızın Sezar şifresi kullanıldığını tahmin etse bile ilk üç denemesinde yanlış rakam kullanacağını ve kartın kendini kilitleyeceğini umardı.

Şimdi Sezar şifresini elindeki metinle nasıl bağdaştıracağını bulması gerekiyordu. "Allah'tan internet diye bir şey var" diye mırıldandı. Firefox tarayıcısını çalıştırarak önce Wikipedia sayfalarında sonra tanıdığı iki üniversitenin kütüphane sunucularında Ömer Hayyam ve yaşadığı dönemdeki İran hakkında bilgiler aradı. Bir taraftan da işine yarayacağını düşündüğü bilgileri bir kâğıda not alıyordu. Yirmi dakika sonra araştırmasını bitirmişti. Yazdıklarını gözden geçirdi. Selçuk'un sadece şiirleri ile tanıdığı Ömer Hayyam edebiyatçılığın yanı sıra yaşadığı dönemin en önemli astronom, filozof ve matematikçilerinden biriydi. Üçüncü derece denklemlerin geometrik metotlarla çözümü, diferansiyel denklemler üzerine makaleler, kitaplar yazmış, geometri üzerine yazdığı kitap Avrupa'da sonradan gelişen Non-Euklid geometri akımına ön ayak olmuştu. Hayyam'ın bilimsel çalışmalarının en önemli meyvesi ise astronomi dalındaydı. Hayyam 1073 yılında kendisinden 500 yıl sonra oluşturulacak olan Miladi takvimden çok daha kesin sonuçlar veren ve İran'da neredeyse bin yıldır kullanılan Celali takvimini kurmuştu.

Celali takviminin oluşma hikâyesi de hayli ilginçti: Selçuklu Sultanı Celal Melikşah vergi memurlarının İran'da süregiden takvimde bulunan yanlış hesaplamaları bahane ederek vergileri bazen hasat zamanından önce, bazen yılda iki kez hesaplamalarına sinirlenmiş, yeni bir

takvim oluşturması için Ömer Hayyam'ı görevlendirmişti. Hayyam sadece 1 yıllık bir sürenin sonunda, 1073 yılında bir takvim oluşturmuştu. Ve bu takvim o yıldan beri İran'da kesintisiz olarak kullanılıyordu.

Gölümsedi. Selçukluların İran kùltürünü bu kadar etkilediğini bilmiyordu. Öğrendiklerinden sonra ismi Selçuk'u daha çok sevmeye başlamıştı.

Yeniden şifreye yoğunlaştı. Elinde şifre olabilecek üç rakam vardı. Hayyam'ın doğum ve ölüm yılları olan 1048 ile 1131 rakamları ve Melikşah takviminin oluşturulduğu 1073 yılı. Bu rakamlar ne saate ne de adrese uygulanabilirdi. Çünkü her biri adres numarasına eklediğinde binli numaralar veriyorlardı ve Beyoğu'nda bu numarada bina yoktu.

Ayağa kalktı. Odada huzursuz birkaç adım attı. "Peki şifre neydi o zaman?" Bu rakamların arasında dördüncü bir rakam daha olmalıydı. Durdu. Aklına bir şey gelmişti: "Hayyam'ın yaşı" dedi yüksek sesle.

Heyecan içinde masaya oturdu. Boş bir kâğıt aldı. Önce Hayyam'ın yaşını hesapladı. Hayyam 83 yıl yaşamıştı. SMS'teki rakam 143'e bu sayıyı ekledi. 175 çıkıyordu. *Google Map* üzerinden Beyoğu 175 numaralı binayı aradı: "*Palas Tatlıcısı*"

"*Eat sweet talk sweetie*"* diye mırıldandı kendi kendine.

Şifreyi çözmüştü. Heyecanla aynı yöntemi saat üzerine denedi rakamı. 83 içinde üç adet 24 saat vardı. Bunları çıkardı. Geriye 11 rakamı kalıyordu. Bu rakamı SMS'teki randevu saati olan 9 ile toplayınca da 20:00 çıkıyordu.

24 döngü olarak kullanılmışsa randevu o akşam gerçekeşecekti. "Aksi takdirde üç gün sonra saat 20:00'de diye düşündü. Her koşulda randevu yerini ve saatini biliyordu. Gününü ise deneyerek bulabilirdi.

* Tatlı yiyip, tatlı konuşalım. (y.h.n.)

Yalnız cevap bekleyen başka sorular vardı: Bu adamlar Naser'in buluşmak istediği adamlar mıydı? Eğer öyleyse onlara çantayı vererek Naser'e verdiği sözü yerine getirebilecekti. Ve onlar Selçuk'u adamlardan da koruyacak "karşı cephe"nin elemanlarıydı. Peki ya öyle değil-diye? Ya Naser bu adamlardan çantayı kaçırmaya çalışıyor idiyse. Bunun doğru olup olmadığını ancak elindeki DVD'leri çözerek anlayabilirdi. Umutsuzluk içinde derin bir nefes aldı. Yine başa dönmüştü. DVD'leri çözebilmesi imkânsızdı.

Birden aklına bir şey geldi; Belki bu randevuyu veren adamlar şifreyi biliyorlardı. Onlara şifreyi sorup, güvenilirliklerini kontrol edebilirdi. Dizüstü bilgisayarında *Sipgate** programını açtı. Yeniden *Tor Ağ* üzerinden internete girip, Almanya kayıtlı bir telefon numarasıyla Naser'e SMS gönderen numarayı aradı. Bu şekilde telefonun nerden geldiğini takip edebilmeleri imkânsızdı. Telefon sadece bir kez çaldı. Sonra çok tanıdık bir kadın sesi duyuldu. Ses Türkçe ve Fransızca olarak telefonun kapsam alanı dışında ya da kapalı olduğunu söylüyordu. Türkçe anons olduğuna göre bu telefon son olarak Türkiye'de açılmıştı. Bir süre bekleyip yeniden aramaya karar verdi. Ve SIM kartındaki diğer telefon numaralarını kontrol etmeye başladı. Listede Naser'in çok sık görüştüğü bir numara vardı. Bu seferki Türkiye kaynaklı bir cep telefonu numarasıydı. Naser numarayı "Ziynet" isminde kaydetmişti. Eğer Naser'in sırrını çözmek istiyorsa telefonun dinlenme riskini göze alıp, elindeki her ipucunu değerlendirmeliydi. Aradığı sistemin güvenliğini yeniden kontrol etti. Bütün senaryoları kafasında tarttı. Sonra kararını verdi: Telefon dinleniyor olsa bile kendisine ulaşamazlardı. "Ziynet"i aradı. İki kez çaldıktan sonra telefonda tatlı bir kadın sesi duyuldu.

* Sipgate: İnternet üzerinden telefon hizmeti sağlayan bir firma ve onun ismini taşıyan software. (y.h.n.)

“Elo?”

Selçuk şaşırıldı. Nedense bu telefonun da açılmayacağına emin gibiydi. Kısa bir süre ne diyeceğini bilemedi. Sonra kendini toparladı. İngilizce “*do you speak Turkish?*”^{*} dedi.

“Evet, konuşuyorum” dedi karşısındaki şirin ses. Azerice değil, Fars aksanıyla Türkçe konuşuyordu.

“Affedersiniz hanımefendi. Ben bir telefon buldum. İçinde sizin numaranız kayıtlı olduğu için arıyorum” dedi.

Karşısındaki hoş ses şüpheli bir tonda sordu: “Nasıl yani?”

Kızın ses tonundan bu aramayı ucuz bir asılma numarası zannettiği anlaşılıyordu.

Selçuk hızla konuya girmesi gerektiğini hissetti. Aksi takdirde kız telefonu kapatabilirdi. Bir nefeste “telefonun Naser isminde bir beyefendiye ait olduğunu zann ediyorum” dedi.

Telefon hattının diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. Sonra umut dolu bir ses, “Naser’i gördünüz mü?” diye sordu, “onu çok merak ediyorum.”

Selçuk’un içi cız etmişti. Unutmaya çalıştığı o gülümseyen cesedin görüntüsü bir kez daha gözlerinin önüne geldi. “Hayır, görmedim” diye yalan söyledi. “Ama belki bulmanıza yardım edebilirim. Siz yakını mısınız?”

Kıza umut verdiği için kendinden utandı bir an.

“Kız kardeşiyim. Bugün görüşecektik. Üç saattir telefonla arıyorum. Ulaşamıyorum.”

Selçuk bu kızı teskin edecek bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü. “Telaşlanmayın. Eminim sizin numaranızı bu telefonla birlikte kaybettiği için arayamıyordur. Bir şeyler daha söyleyecekken başka bir şey geldi aklına. Ya bu kız yalan söylüyorduydu? Nasıl oluyordu da Naser’in kız kardeşi bu kadar güzel Türkçe konuşabiliyordu?

^{*} Türkçe biliyor musunuz? (y.h.n.)

“Sorumu mazur görün ama Türkçeyi nerede öğrendiniz?”

Kız bir an tereddüt etti, kısa bir sessizlikten sonra, büyük ihtimalle binlerce kez anlatmış olduğu kısa hikâyesini tek solukta söyleyiverdi: “Ben üç yıldır İstanbul’da yaşıyorum. Buraya üniversitede doktora yapmaya geldim.”

Yine bir sessizlik oldu. Sonra kız aynı heyecanla konuşmaya devam etti: “Ben de bir şey soracağım dedi. Hem Naser’in telefonu kapalı hem de siz benim numaramı biliyorsunuz. Bu nasıl oluyor?”

Selçuk bu soruya sevinmişti. Kızın kendinden şüphelenmesi iyiye alametti. Demek ki karşısında kendini kandırmak için kurulmuş bir insan yoktu.

“Herhangi bir cep telefonuna yabancı bir SIM kartı koysanız da son aranan numaraları görebiliyorsunuz. Ben de telefonu bulduğumda kapalıydı. Kendi SIM kartımı koyarak açıp, aranan numaralara baktım. Sizin numaranızı gördüm” dedi.

Selçuk heyecanla kızın tepkisini bekledi. Yalan söylediğini anlayacak mıydı acaba?

“Öyle mi? Bilmiyordum” .

Aslında öğrenmek istediği her şeyi öğrenmişti. Bu kızın çantadaki DVD’ler hakkında bir şey biliyor olması imkânsızdı. Görüşmeyi bitirmeye karar verdi.

“Peki hanımefendi. En iyisi ben size bu telefonu postayla göndereyim. Bana bir adres verebilir misiniz?”

“Size üniversitede doktora yaptığım bölümün adresini vereyim beyefendi. Aslında hemen ödemeli kurye ile gönderirseniz çok memnun olurum. Bugün akşam 18:00’e kadar üniversitedeyim.”

Kızın ismi gerçekten Ziyne’ti soyadı Bazargani. Adres olarak da İstanbul Üniversitesi Mühendislik Fakültesi’ni verdi. Selçuk bu bilgileri bir kâğıda yazdı.

“Tamam, öyle yaparım. Umarım abinize ulaşırsınız” dedi ve beş kilometre kadar uzakta Gayrettepe’de bir binanın üçüncü katında üç polisin görüşmeyi başından sonuna kadar dinlemiş olduklarından habersiz, telefonu kapadı.

Selçuk, görüşmeyi bitirdikten sonra Ziyne’in nasıl bir kadın olduğunu hayal etti. Televizyonda İran üzerine haber verildiğinde gördüğü kara kaşlı, kara gözlü, güzel kadınlardan biri miydi acaba? “Belki de çirkin bir kadındır” diye düşündü. “İnsanoğlu neden hemen güzel olanı hayal eder ki?”

İçinde bulunduğu karmaşık ruh halindeyken bir kadın sesi duymuş olmak iyi gelmişti Selçuk’a. Mümkün olsa biraz daha konuşabilmek isterdi Ziyne’le. Kadın sesi üzerine düşünürken, aklına Mine geldi. Kızcağız büyük bir riske girip kendisini Cerrahpaşa’da düştüğü çıkmazdan kurtarmıştı. Arayıp bir teşekkür etmeliydi.

Fazla hesap yapmadan internetten Cerrahpaşa Hastanesi’nin numarasını buldu ve yine internet telefonu ile santral aradı. Santralden bir şekilde Mine’ye ulaşabileceğini hesaplamıştı. Telefonda beşinci kez beep sesi duyulmuş ve telefonu kimse açmamıştı. Selçuk santral çalışanlarının çok meşgul olmaları gerektiğini düşünürken kafasında bir şimşek çaktı. Naser’in kız kardeşini bu numara ile aramıştı. Ziyne’in telefonları dinleniyorsa bu telefon numarasını tespit etmiş ve merkezi sistem ile dinlemeye almış olabilirlerdi. Yani şu an Mine’nin ismini zikretmek, onu o çakalların önüne atmak demekti. Telaşla telefonu kapatıyordu ki telefonun diğer ucundan bir kız sesi duyuldu: “Cerrahpaşa Tıp Fakültesi poliklinikleri buyurun?”

Selçuk, bir süre telefonu kapatıp kapatmamak arasında bocaladı. Sonra telefonun dinlendiği varsayımı ile dinleyenleri şüphelendirmeyecek birkaç soru düşünme-

ye başladı ve aklına gelen ilk soruyu sordu: “Dahiliye polikliniği sabah kaçta açılıyor?” Aldığı cevabı anlamadan teşekkür etti, telefonu kapadı.

Selçuk yerinden kalktı, buzdolabını açtı. Buzdolabından çıkardığı şişeden bir bardak su içti. Sonra bütün telefon konuşma sürecini kafasında yeniden kurguladı. Konuşmaları *Tor Ağ* üzerinden yapmış olduğundan çıkış IP’si belli değildi. *Sipgate* yazılımının sağladığı telefon numarası bir Alman telefonuydu. Yani telefon dinlenmiş olsa bile geriye doğru kendini bu otel odasında konumlandırıramazlardı. “Ulan Selçuk” dedi kendi kendine: “IP telefonlarıyla falan kendini sağlama alıyorsun da başkalarının hayatını yakabileceğini hiç düşünmüyorsunencil herif.” Her koşulda, bir daha bu numarayı kullanmamalı ve bir an önce başka birkaç telefon numarası daha edinmeliydi. Bu iş bitene kadar Mine’yi de rahat bırakmalıydı.

Biraz rahatlamıştı. Son dakikada da olsa yaptığı hatayı fark etmiş ve kimseye zarar vermeden kapanmıştı bu mesele. Şimdi işine dönmeliydi. Randevu SMS’inin geldiği numarayı tekrar aradı. Numara hâlâ kapalıydı. SIM kartı üzerindeki diğer numaralar ise İran operatörlerine aitti. Yani aramasının hiçbir yararı olmazdı. Biraz da umutsuzluk içinde internette gazetelerden o gün Naser hakkında haber olup olmadığını araştırdı. Hiçbir kayıt yoktu. Ya gerçekten önemli değildi İranlı bir diplomatın polis gözetimindeyken intihar etmesi ya da bir güç bu olayın haber olarak yayılmasını önlüyordu. Dosyadaki bilgilere yoğunlaştı tekrar. Peki böyle bir bilgi kimle paylaşılabilirdi ki? Bu kadar derin bir sırrı paylaşabileceği hiçbir arkadaşının olmadığını fark etti. Ne Fars, ne Türk, ne Alman ne de Avustralyalı. Hafifçe titredi. Ne kadar yalnızdı aslında şu yeryüzünde. Bu çanta ve içindekiler onun ve yalnızca onun sırrı olarak kalacaktı bu gidişle.

Belki de en doğrusu şimdi Naser'in bütün mirasını gene aynı çantaya doldurduktan sonra bir vapura binip çantayı İstanbul Boğazı'nın derin sularına atmaktı. İstanbul cangılında bir hafta saklanıp yurtdışına çıkmanın bir yolunu bulurdu nasılsa.

Ama kalbinin derinliklerinden gelen bir ses, bu sırta sahip çıkması gerektiğini, o sırrın belki kendi yalnızlığının da sırrı olduğunu söylüyordu. Naser'in pencereden atlamadan önce neler yaşamış olabileceğini düşündü. Onun umutsuzluğunu ve umudunu. Nedense 1984 yılı gelmişti aklına. Hayatının dönüm noktası olan o meşum yıl... Kendilerine yapılanlar...

İçini tarif edilmez bir huzursuzluk kapladı. Kafasını iki yana salladı. "Nerden çıkmıştı şimdi 1984 yılı?" Yirmi beş yıl geçmişti aradan. Biraz da düşüncelerinden kaçmak için masadan kalktı, televizyonu açtı. Televizyonun karşısındaki koltuğa oturup elindeki uzaktan kumanda ile kanalları taramaya başladı. Amaçsızca kanallarda gezinirken bir haberin görüntüleri tanıdık geldi. Burası İstanbul Teknik Üniversitesi'nin kampusuydu. Televizyonun sesini açtı. Elinde kocaman bir mikrofon tutan bir haberci son yıllarda Türkiye'nin dünyadaki önemini çok arttığı, bu yüzden böyle konferansların ülkemizde düzenlendiği gibi hamaset ve ulusal kompleks kokan bir şeyler anlatıyordu. Selçuk, habercinin tarzına sinirlenip, kanalı değiştirecekti ki haberci mikrofonu yanında duran uzmana uzattı ve "yarın gerçekleşecek konferans öncesi üniversiteyi bu kadar önemli bir heyetin ziyaret etmesindeki mana ve ehemmiyeti" üzerine bir şeyler sordu. Selçuk soru sorulan uzmanı tanımıştı. Özgür'dü bu. Arkadaşını ekranda görmek tuhaf bir duyguydu. Özgür, "Atom Enerjisi Konferansı" öncesi bilgilendirmeler yapıldığını, nükleer enerji üretilirken ortaya çıkan çok yüksek sıcaklıklara dayanıklı malzemelerin önemini anlatıyordu.

Özgür'ün ayrılırken "bekliyoruz" diye bahsettiği yabancı konuklar, bu konferansa gelmiş bir heyetti anlaşılan.

"İlahi Özgür, tevazunun da bir sınırı var ama" dedi gülümseyerek.

Arkadaşı ile gurur duydu birden. Sonra aklına üniversitenin çıkışındaki taksicinin söyledikleri geldi. Taksici "El Baraday mı kim geliyormuş" demişti. El Baraday Uluslararası Atom Enerjisi Komisyonu Başkanıydı. Gün boyu yollar o yüzden kapalıydı demek. Türk polisi "atom" kelimesini duyunca her ihtimale karşı bütün yolları trafiğe kapatmıştı anlaşılan.

Bunları düşünürken aklına Naser geldi. Bakışlarını yanı başında duran masaya çevirip, masa üzerinde Naser'in sırrını saklayan dosyalara ve DVD'lere baktı. Hızla elini alnına vurdu ve "Tabi yaa!!! dedi. Nasıl düşünmedim ben bunu?"

“Tyranny is always better organized than freedom.*”

Charles Peguy

Daralan Çember

Gayrettepe'deki binanın üçüncü katında hummalı bir faaliyet vardı. Serkan, Bölüm Şefi ve Hasan ile birlikte Selçuk'un Ziyet'le görüşmesini dinlerken, birileri odada dosyalar arıyor, kablolar döşüyordu.

Serkan tek kulağındaki kulaklığı tutarak Bölüm Şefi'ne sordu: “Numarasını tespit edebildik mi?”

Şef, hem telefonu dinleyip hem elemanlarıyla durum muhasebesi yapıyordu. “Evet efendim. Almanya'dan bir sabit numara” dedi.

“Nasıl yani?”

“Efendim anlaşılan internet üzerinden arıyor.”

Serkan anladığını belli eder bir şekilde kafasını salladı, “hangi firmadan olduğunu biliyor muyuz?”

* Zorbalık her zaman özgürlükten daha iyi organize olmuştur. (y.h.n.)

Şef aynı soruyu yandaki masada bilgisayarlarının klavyesini hızla tuşlayan gençlerden birine yöneltti. Çocuklardan esmerce olanı cevap verdi, “Sipgate firmasının telefonu bu şefim.”

Serkan bu sefer ona döndü, “Yani adam şu anda Tayland’dan da arıyor olabilir öyle mi?”

Esmer genç Serkan’ın internet telefonu teknolojisini biliyor olmasına biraz şaşırarak, “evet efendim” dedi.

“Peki IP’sine ulaşabilir miyiz?”

“Eğer Almanya’da bir mahkeme kararı çıkartabilirsek ulaşırız.”

Serkan dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme ile çocuğa baktı. Güçlü bir mizah anlayışı vardı bu delikanlının.

Sonra konuşacak bir şey kalmadığını düşünerek kulaklığı tam olarak kafasına geçirdi. Bir taraftan konuşmayı dinliyor, diğer taraftan elinde tuttuğu Selçuk’un dosyasını, belli bir şeyi arar gibi hızlı hızlı ama özenle karıştırıyordu. Telefon görüşmesinin bir noktasında durakladı. Bakışlarını dosyadan kaldırdı. Kafasını hafifçe bir yana eğerek, görüşmeyi daha dikkatle dinlemeye başladı. Telefondaki kadının Selçuk ile konuşurkenki tarzı dikkatini çekmişti. İlk başta son derece mesafeli konuşan kadın, bir aşamadan sonra kendini arayan adamla telefon görüşmesini uzatmak ister gibiydi. Hani Selçuk “hanımefendi, ben telefonu size kendim getireyim. Hem bir çay içer, sohbet ederiz” dese kız hemen “tamam” diyecekti. Bu nasıl bir şeydi böyle? Neden kadınlar böyle ana kuzusu tiplerin ses tonlarına bile tav oluyorlardı. Ömrü boyunca çözemeyecekti bunun nedenini. Sonra içinden kabaran hırs duygusunu bastırdı, akılcı Serkan uyandı içinde. “Keşke buluşsalar, herifi kısıkvrak yakalarız fena mı” dedi kendi kendine. Ve telefondaki görüşmenin flört havasında gelişmesi için dua etmeye başladı. Ama telefon

görüşmesi Serkan'ın umduğunun aksine bir randevu olmadan bitmişti.

Serkan elindeki dosyayı masaya bırakıp, saçlarını boz-mamaya özen göstererek kulaklığı kafasından çıkardı. Briyantınli saçlarını elleriyle sıvazlayarak düzeltti, konuş-mayı biraz önce kestiği yerden sürdürdü: "Peki bu nu-maradan Türkiye'de aranacak bütün numaraları tespit edebilir miyiz? Adamımız çok konuşkan çıktı. İllaki baş-kalarını da arayacaktır."

Şef bilgisayar başındaki gençlere baktı. Esmer tenli genç, "numarayı merkezi sisteme verdik zaten efendim" dedi. Sonra ekrana bakıp, heyecanla, "bakın bizimki yine birini arıyor" dedi.

Herkes heyecanlanmıştı. Serkan yeniden sağ kulağına kulaklığı tutarken, "nereyi arıyor tespit edebildiniz mi?" diye sordu.

Bilgisayarların olduğu yerden hızlı klavye tıkırtıları geliyordu. Esmer gencin hemen yanında oturan uzun boylu, ince yüzlü genç: "Cerrahpaşa Hastanesi'nin sant-ralı" dedi.

Serkan "Demek ki Cerrahpaşa'da bir yardımcısı vardı adamımızın" diye düşündü.

Telefon birkaç kez çalmış ve henüz açılmamıştı. Serkan Cerrahpaşa'nın santralindeki operatöre kızmaya başla-mıştı içinden. "Şu tembel operatörün yüzünden herif telefonu kapayacaktı bu gidişle."

Dinleme aygıtında altıncı kez beep sesi duyulurken nihayet telefon açıldı.

Birazdan Serkan kulaklığı masanın üzerine bırakırken yanındakilere döndü. Yüzünde şüpheli bir ifade ile "bu adam kendisini dinlediğimizi fark etti" dedi.

"Nerden anladınız efendim" diye sordu Bölüm Şefi.

"Tarzından. Biraz önce Ziyet denilen kadınla konu-şurken nerdeyse iç çamaşırının rengini soran adam ne

oldu da böyle tutulup kaldı sizce? Neredeyse kekeliyordu herif, fark etmediniz mi?”

Kimse o soruyu muhatap almamıştı. Serkan Bölüm Şefi’ne dik dik bakarak “aslında hastanede kendisine yardım eden arkadaşını aramak istedi. Yalnız son dakikada bizim bu numarayı tespit etmiş olabileceğimizi fark ederek çark etti. Bize de belli etmemek için bir şeyler saçmaladı. Adamımız düşündüğümüz kadar da salak değilmiş demek.”

“Efendim yani hastanede buna yardım eden biri vardı diyorsunuz öyle mi?” dedi Hasan.

“Kesinlikle...”

Serkan odada bir süre aşağı yukarı yürüyüp düşündü. Bir süre sonra Bölüm Şefi’ne dönerek, “eğer ulaşabilirsek Cerrahpaşa’nın maaş bordrosunda bu adamla aynı yıl doğmuş olanların listesine bakalım. Bence liseden bir arkadaş bu hastanede doçent, moçent neyse bir görevi var. Ve o herif buna yardım etti.”

Serkan bunları anlatırken Mahmut yanına gelmişti. Ürkekçe “neden liseden olduğunu düşünüyorsunuz üniversite yıllarından arkadaş olamaz mı Serkan Bey?” dedi.

Serkan Mahmut’a dik dik baktı, “İstanbul Teknik Üniversitesi’nden hekim çıkıyor da haberimiz mi yok Mahmut?”

Hasan’a döndü, “herifteki şansa bakar mısınız? Sen defol buralardan git ve 20 sene buralara gelme, kimseyi arama sorma. Ve gene de liseden bir arkadaşın sana yardım etsin.”

Bölüm Şefi’ne baktı, deminki konuşmaya devam eder gibi

“Ayrıca şu Ziynet denilen kadının verdiği adrese de kafası çalışan bir arkadaşımız gitsin” dedi.

“Kafası çalışan” derken Mahmut’a doğru bakmıştı. Bunun gibi biri olmasın demek ister gibiydi.

Bölüm Şefi, “ama efendim bizim dinlediğimizi fark ettiyse artık oraya gitmez diye düşünüyorum.”

Serkan başını iki yana salladı, “haklısınız ama ya ben yanıyorsam? Ve adam düşündüğüm kadar akıllı değilse? Biz her ihtimali düşünerek önlemimizi alalım.”

Bölüm Şefi, “emredersiniz Serkan Bey” dedi. Ve odada çalışan memurlardan birini işi devretmek için çağırdı.

Serkan Ziynet’i sorgulamanın bir işe yarayıp yaramayacağını düşünürken telefonu çaldı. Arayan sekreteriydi.

“Serkan Bey?”

“Evet?”

“Efendim otelleri araştırmamızı istemiştiniz ya?”

Serkan Cerrahpaşa Hastanesi’nin bahçesindeyken sekreterini aradığını bile unutmuştu geçen süre içerisinde.

“Evet söylemiştim” dedi heyecanla.

“Efendim demin sonuç geldi. Aradığımız adam 5 gündür Taksim’deki Zürih Oteli’nde kalıyormuş. Hemen oteli aradık, bir saat evvel otelden ayrılmış.”

Serkan bir saat öncesini düşündü. Kendileri de Taksim civarındaydılar. Bu bilgi o zaman gelse adama ulaşma ihtimalleri vardı demek ki. Sinirlendi ve azarlayan bir tonda, “Bu bilgiye ben sizi aradığımda niye ulaşamamıştınız” dedi.

“Efendim bize zorluk çıkaran birimler vardı biliyorsunuz. Ama bundan yarım saat evvel ne olduysa oldu o birimler bizi kendileri aramaya başladılar. Ve demin de bu bilgiyi verdiler.”

Serkan Harbiye yolundayken gelen telefonu düşündü. “Her şey ayarlandı” demişti telefondaki ürkütücü ses. Serkan şu çantanın içinde o kadar önemli ne olabileceğini ciddi ciddi merak etmeye başlamıştı. Sonra aynı sesin “bunları yapan gücün, çantayı kaybeden adama

neler yapabileceğini de düşünebiliyorsundur umarım” dediği geldi aklına. Çantanın içindekileri merak etmekten vazgeçti.

Sekreterine, “tamam Zürih Oteli’nin tam adresini ver bana” dedi.

Sonra aklına bir şey geldi ve “peki bu bir saat içinde başka bir otele giriş yapmış mı bu herif” diye sordu.

“Şu ana kadar öyle bir bilgi gelmedi bize. Ama otellerin çoğu kayıtlarını gece saat 12 de polise iletiliyor. O saate kadar kesin bir şey söyleyemeyiz.”

Sekreter bir süre sustuktan sonra.

“Hem efendim. Bazı oteller sadece giriş defterinin bir fotokopisini yakındaki karakola götürüyor. Deminki oteli bulabilmemizin sebebi o otelin bilgisayarının merkezi sisteme bağlı olmasından. Ama otellerin yüzde on beşi o sisteme bağlı değil.”

Serkan öfkeyle soluyarak başını iki yana salladı. “Bu çağda karakola fotokopi mi götürüyor herifler yani?”

“Evet efendim. Ne yazık ki öyle.”

Serkan, “peki yeni bir bilgiye ulaşırsan hiç gecikmeden beni haberdar et” dedi ve telefonu kapadı.

Serkan yeniden odada aşağı yukarı yürümeye başladı. “Bu adam biraz önce telefonla bu kızı aradığına ve telefondaki SIM kartını kırması en azından 10 dakikasını alacağına göre ve otele kayıt, odaya yerleşme için gereken süre de hesaplanırsa Zürih Oteli’nden ayrılıp diğer bir otele girmesi toplam yarım saat tutmuş olmalıydı. Bu da demekti ki Selçuk Taksim’e en fazla 10 – 15 kilometre uzaklıkta bir yerdeydi. Ve kesinlikle Avrupa yakasında kalmıştı.

Durdu ve Bölüm Şefi’ne baktı, “Hemen Avrupa yakasının haritasını istiyorum.”

Birkaç dakika geçmemişti ki odanın ortasındaki masaya İstanbul’un Avrupa yakasının 1/100.000 ölçekli harita-

sı yayılmıştı. Serkan eline bir cetvel aldı. Cetvelin ucunu Zürih Otel'i'nin bulunduğu Taksim bölgesine koydu. Kalemnin ucunu cetvelin on beşinci santimine yerleştirdi. Cetvelin sabit ucunu merkez alan bir daire çizdi. Başını kaldırdı. Etrafindakilere, "adamımız bu daire içinde bir yerlerde" dedi. Serkan Selçuk'un Haldun Otel'e gitmeden önce iki kez taksi değiştirerek Ortaköy'e kadar gidip geri döndüğünü, o yüzden ikinci otele yerleşmesinin o kadar zaman aldığını bilse, daireyi çok daha küçük  izebilirdi.

Bölüm şefi, Levent'ten Laleli'ye uzanan daireye baktı ve biraz çekinerek, "Serkan Bey, bu daire içerisindeki bölgede yüzlerce, belki binlerce otel var" dedi.

Serkan şefe döndü, "ama bu daire on binlerce oteli de dışarıda bırakıyor."

Biraz düşündükten sonra asıl önemlisi, bu çemberde sadece onlarca kargo firması var diye devam ettirdi sözlerini.

"Yani?"

"Yanisi şu ki, birisi bu bölgedeki bütün kargo firmalarının telefonunu bulsun ve arasın. Ziyet Bazargani isminde bir şahsa ait paket bırakıldığında bize haber versinler.

şefe bu fikir çok mantıklı gelmişti. "Birer memur arkadaş g ndersek mi, ne dersiniz?"

"Tamam  yle daha iyi" dedi Serkan. Sonra, "Taksim'deki Aras Kargo'ya biz gideceğiz, Zürih Otel'e de uğramak istiyorum zaten" dedi.

Sonra odaya girdiğinden beri bir taraftan yan gözle incelediği Selçuk'un dosyasından bir sayfa çıkararak şefe uzattı, "bu dosyada geçen diğer beş kişinin isimlerini işaretledim. Onların dosyalarını ve bütün mahkeme tutanaklarını istiyorum" dedi.

şefin tek telefonu ile Serkan'ın istediği belgeler kısa bir sürede bulundukları odaya gelmişti. Serkan saatine

baktı. Zamanı daralıyordu. Bir taraftan elindeki bütün dosyaları ve işaretlenmiş İstanbul haritasını çantasına doldururken bir taraftan da şefle konuşmayı sürdürdü: “Biz Hasan Bey ile birlikte Zürih Otel’ne gidiyoruz. Daha önce de kısa sürecek bir işimiz var. Yalnız bu akşam için tespit edeceğim bölgelerde araştırma yapacak 30-40 kadar elemana ve seyyar bir karakol aracına ihtiyacımız olacak. Aracın içinde şu odadaki her şeyin olması gerek; istediğimiz telefonları oraya yönlendireceğiz. Halledebilir misiniz bunları?”

Bölüm Şefi, “bizim iki seyyar dinleme araçlarından birini hemen sizin için hazırlayalım o zaman. O kadar elemanı seferber etmeye benim gücüm yetmez. İsterseniz sizin isminiz üzerinden sekreteriniz organize etsin” dedi.

Hasan, Serkan’ın kendisine emir vermesini bile beklemeden telefonunu açıp, Serkan’ın sekreterini ararken Serkan aniden önemli bir ayrıntıyı hatırlamış gibi şefe döndü ve “Mahmut Bey de size yardım etsin. Onu yanınıza alın lütfen” dedi. Aslında Mahmut’tan bir süre de olsa kurtulmanın kendisine iyi geleceğini düşünmüştü.

Hasan’ın telefon görüşmesini bitirmesini beklerken çantasının içeriğini kontrol etti. Hasan’ın telefonu kapadığını görür görmez, “haydi bakalım, gidiyoruz” dedi.

Birazdan Serkan ile Hasan geldikleri zırhlı siyah Mercedes otomobile binmiş, hızla Gayrettepe’nin garajından çıkıyorlardı. Araç Şişli Camisi’nin yanından geçerek Osmanbey’e doğru yol almaya başladı. Serkan yol boyunca pürdikkat Bölüm Şefi’nden aldığı dosyaları inceliyor, birbiriyle karşılaştırıyordu. Bir ara kendi kendine “Oooo Selçuk Beyciğimiz neler de yapmış gençlik yıllarında” diye mırıldandı.

Geçen zaman içinde İstanbul’un havası yine değişmiş, gökte siyah bulutlar birikmeye başlamıştı. O siyah bulutların arasındaki bir boşluktan güneş, milyonlarca kilo-

metre uzaktaki o kusursuz nükleer santral, bulutlar önünü kapatmadan önce son bir kez İstanbul'u ısıtıyordu.

Kurtuluş sapağına geldiklerinde Serkan elindeki dosyalardan kafasını kaldırdı. Hasan'a "önce kısa bir süre bir yere uğramamız lazım" dedi.

"Tomtom Kaptan Sokak 15 numara mı efendim?"

Serkan, yüzünde dalgın bir ifadeyle, "evet, orası" dedi.

Birazdan içinde oturdukları siyah Mercedes, Kurtuluş'ta dar bir sokakta, bahçe içinde bir evin önünde durdu. Evin üzerinde "*Huzur Yaşlılar Evi*" yazıyordu. Serkan araçtan inmeden, "Hasan bir demet çiçek alır mısın?" dedi.

"Her zamankilerden mi efendim?"

"Evet" dedi Serkan, "her zamankilerden."

Hasan aracın ön kapısını açarak indi, huzurevine birkaç adım mesafedeki çiçekçi tezgâhına yürüdü. Çiçekçi de Hasan'a aynı soruyu yöneltti: "Her zamanki gibi mi?"

Hasan "evet" anlamında kafasını salladı.

Çiçekçi en solmuş çiçeklerden bir demet yaptı. Hasan'a uzattı. Hasan parasını ödeyip demeti aldı, siyah Mercedes'e doğru yürüdü. Serkan araçtan inmiş onu bekliyordu. Çiçekleri aldı. Huzurevinin kapısını açıp bahçeyi hızlı adımlarla geçerek merdivenlerden çıktı. Girişte huzurevinin yöneticisi olduğu anlaşılan otuz beş yaşlarında esmer tenli hoş bir kadın resepsiyon kısmında çalışan kızlarla birlikte ayakta duruyordu. Serkan'ı görünce ona doğru yürüdü. "Hoş geldiniz Serkan Bey, bugün sizi daha erken beklemiştik" dedi.

Serkan, "biraz koşuşturmalı bir gün oldu. O yüzden geciktim" dedi.

Önünde uzanan koridorun sonundaki kapıya baktı: "Odasında mı?"

"Evet efendim odasında kendisi."

Serkan koridora doğru yürüdü, en son kapıyı açıp içeriye girdi. Loş odada yetmişli yaşların ortalarında bir kadın, camın kenarında oturuyordu. Kadının üzerinde soluk, beyaz yakalı, mavi bir üniforma-önlük vardı. İstem dışı vücut hareketlerinden Parkinson hastalığından mustarip olduğu anlaşılıyordu. Serkan kadına, “merhaba yenge” dedi, “bugün nasılsın?”

“En başta eylem vardı.”
Goethe (*Faust*)

En Başa Dönüş

Selçuk, Cihangir’deki otel odasında bir Özgür’ün görüntüsünü yansıtan televizyon ekranına, bir masanın üzerindeki belgelere baktı. Bütün gün atom enerjisi konferansı yüzünden sıkışan trafikle boğuşmuş ama elindeki çantanın o konferansla ilgili olabileceğini düşünmemişti bile.

Naser, İTÜ’ye Birleşmiş Milletler Atom Enerjisi Konferansı üyeleriyle buluşmaya gidiyordu. Peki onlara ne anlatacaktı? İran devletinin aslında atom enerjisi değil, atom bombası peşinde olduğunu mu kanıtlayacaktı? Bunu yapmakla kendi ülkesinin sırlarını dünyaya sergilemiş olacaktı ki. Öyleyse CIA tarafından satın alınmış bir ajan olabilir miydi Naser? Selçuk bir CIA ajanının işini mi

tamamlaya çalışıyordu yani? Olgunluktan uzak bu ham düşünce bile onun tüylerini ürpertmeye yetmişti.

Peki, Türk polisinin veya emniyet içindeki bir grubun böyle helikopterlerle falan çantanın peşine düşmesine ne demeliydi? Türk polisi İran devletine mi satılmıştı? Yoksa son altı yıldır ülkeyi yöneten İslami tandanslı hükümet, kökten dinci İran yönetimi ile ittifak içinde miydi? Ama bu varsayımda da eksik bir şey vardı. Selçuk'un tanıdığı Türk devleti hiçbir zaman bu kadar açık bir şekilde Amerikan çıkarlarına zıt bir işin içinde olamazdı.

Hem CIA ajanı olan bir adam, belgeler polisin eline geçmesin diye dördüncü kattan atlayıp intihar eder miydi? Bu olmayacak bir ihtimaldi. Daha karanlık ve daha derinde bir şey vardı. Selçuk aniden kararını verdi: içindeki sırrı çözmeden DVD'leri kimseye teslim etmeyecekti.

Sırrı çözebilmek için yapabileceği tek şey mümkün olduğu kadar fazla bilgiye ulaşmaktı. İlk olarak Özgür'ün kendisine yardım edip edemeyeceğine emin olmalıydı. Televizyondaki habere bakılırsa Özgür bu konferansın organizasyonunda görevliydi. Ve davetlilerin isim listesine de ulaşabilirdi.

İnternete girip, birkaç yeni IP telefon numarası satın aldı. Bu sefer *Skype* üzerinden almıştı numaraları. Bütün *Sipgate* telefon bloğu dinleniyor olabilirdi. Yeni numaralardan biriyle Özgür'ü aradı. Özgür onun sesini duyunca merak içinde konuştu.

"Selçuk ne oldu? Hani buluşacaktık?"

Selçuk yalnızca "sorma ya, çantayı sahibine ulaştıramadık" dedi.

"Nasıl yani? İkinci Şube'yi yerinden mi taşımışlar?" Özgür biraz önce televizyona çıkmış olmanın verdiği neşeli bir havadaydı anlaşılan. Sonra aniden bir şey hatırlamış gibi:

“Sahi sen David’i arasan da bulamayacakmışsın zaten” dedi, bir an durakladı ve “biraz önce beni aradı. İki gündür Rodos Adası açıklarında yelken yapıyorlarmış ve telefonları sık sık kapsama alanı dışındaymış. Beni aradığında da sadece birkaç cümle konuşabildik, hat kesildi.”

Selçuk altı saat önce Özgür’ün yanına gitmiş olmasının -ve bütün bu başına gelenlerin- gerekçesini hatırladı. Evet David’in telefonunu almaya gitmişti Teknik Üniversite’ye.

“Ne yelkeni bu böyle?”

“Bizim David’le karısı bir yıldır yelken dersi alıyorlar. Yelken hocaları da Nevra isminde şirin bir kız” dedi Özgür.

Nevra’nın ismini duyunca bir an nefesi kesildi Selçuk’un. İlk anda hiçbir şey düşünemedi. Sonra o geceyi hızla ama her anıyla hatırladı.

Özgür, Selçuk’un içinde kopan fırtınalardan habersiz, konuşmaya devam etti: “Ondan ders alırken ahbap oldular. Böyle arada bir birlikte ufak geziler yapıyorlar.”

Nevra üç gün önce erken saatte otel odasını terk ederken Rodos’a gidecek uçağa yetişecekti belki de. Selçuk’un kafasındaki sinema perdesi ikiye bölünmüştü. Bir bölümünde Nevra’ya “dur, ben de geleceğim” diyor ve şimdi Rodos Adası açıklarında bir teknede gündüzleri yelken seyri yapıyor, geceleri sevişiyorlardı. Perdenin diğer yarısında şü anda yaşadığı gerçeklik vardı. Peşindeki belirsiz bir katil çetesinden kaçan, geleceği belirsiz bir adamın serüveni.

Özgür, “Selçuk orda mısın?” diye sordu

Selçuk dalgın dalgın, “evet evet buradayım” dedi.

“Selçuk, şu Nevra’yla tanışmalısın. Tam senlik, süper bir kız” dedi Özgür.

Selçuk, “ah Özgür. Bizim tanışmanın ne kadar ötesine geçtiğimizi bir bilseydin” dedi içinden. Sakinleşmek için konuyu değiştirdi.

“Az önce seni televizyonda gördüm. Tebrik etmek için aradım. Sen bayağı önemli bir adam olmuştun da habermiz olmamış” diye konuyu değiştirdi Selçuk.

Özgür, “ha şu mu? Bildiğin beylik sözler işte. Onları tekrarladık” dedi.

Bu konunun açılmasının Özgür’ün gururunu okşadığı ses tonundan fark ediliyordu.

Özgür, gurur duyduğu bir konuda konuşurken yeterince mütevazî olamayacağından korkmuş gibi konuyu değiştirdi: “Ama senin meseleyi tam olarak anlamadım. Nasıl olur da şu İranlı adamı bulamazsın? Hem benim hediye ne oldu? Unuttum sanma.”

“Aslında karışık bir hikâye. Şu kadarını söyleyeyim. Bu adam sizin atom enerjisi konferansına katılacaktı. Anladığım kadarıyla o çantada da önemli bilgiler varmış. Üstelik adamcağız kayıp” dedi Selçuk.

Özgür şaşırmişti: “Yani bizim konferansa mı katılacaktı bu adam?” Yine sessizlik oldu ama bu kez Selçuk, arkadaşının bir şeyler hatırlamak istediğini hissetti. Arada birkaç kez “Hmm” gibi bir şeyler duymuştu.

“Adamın adı Nasır gibi bir şeydi değil mi? Bizim profesöre de sorayım ve listeleri araştırayım o zaman” dedi sonunda.

“Evet adamın adı Naser, soyadı Bazargani. Yalnız dikkatli ol. Çünkü İran devleti bu işin peşinde olabilir. Anladığım kadarıyla iş biraz çetrefilli” dedi Selçuk.

“Tamam dikkat ederim. Peki bu akşam buluşuyor muyuz? Nevizade’de bir şeyler içerdik.”

“Bu akşam başka bir buluşmam var maalesef. Yarın akşama yapsak o işi?” dedi Selçuk.

“Tabii ki olur.”

Konuşmayı sonlandırdıktan sonra bir süre önündeki bilgisayarın ekranına dalgın dalgın baktı. Özgür’ü Naser hakkında bilgi alabilmek için aramış ve hiç ummadığı

halde Nevra hakkında bir şeyler öğrenmişti. Nevra ile “yaşamış olabileceklerini” hayal etti yeniden. Hayal ederken kulaklarına kadar kızardığını hissediyordu. Hayatında hiçbir kadınla hissetmediği şeyler yaşamıştı Nevra ile. Ergenlik çağından beri cinsellik diye aradığı şeyi bulmuştu o kadında. Onun nerede olduğunu bilmek Selçuk’u rahatlatmıştı. Başındaki belayı atlattıktan sonra onu yeniden görebilirdi. “Denizin ortasında biriyle tanışacak değildi ya.” Nevra ile daha neler yaşayabileceğini hayal etti. Aniden sırtında ayak topuğuna kadar inen bir karıncalanma hissetti. Gayri ihtiyari omuzlarını kaldırıp kafasını sağa sola salladı. İçinde bulunduğu kargaşadan kurtulunca alacağı ödülün adıydı Nevra. Nevra’nın da kendisini düşünmekte olduğuna, yeniden buluşmayı onun kadar istediğinden emindi nedense.

Saatine baktı, 17:00’ye geliyordu. Buluşma saatine üç saat vardı. Buluşulacak yerin etrafını kolaçan etmenin yararlı olacağını düşündü. Buluşma yerine kendisi gitmeyecekti. Ama adamlarla nasıl görüşebileceği sorununu da henüz çözememişti.

Dizüstü bilgisayarını ve Naser’in cep telefonunu Berlin’de ucuzluktan aldığı kırmızı çantasına yerleştirdi, pencereden havayı kontrol etti. İstanbul’un havası yağmur vaat ediyordu. Frankfurt’ta oturduğu evin karşısındaki tütüncünün hediye ettiği üzerinde “Gauloises” sigarasının reklamı olan mavi renk şemsiyesini de çantaya yerleştirip kapıya yöneldi. Odası ikinci kattaydı. Asansöre binip boş yere elektrik enerjisi harcamamak için merdivenlerden inmeye başladı.

Merdiven sahanlığı birinci katta genişliyordu. Yanlışlıkla çamaşırvaneye giden kapıyı açacakken, bir kat daha inmesi gerektiğini fark etti. Kendi kendine, “Nevra senin nevrini döndürdü oğlum” dedi. Ve iki merdiven daha inip lobiye vardı. Resepsiyonunun önünden ge-

çerken resepsiyoncu genç, Selçuk'a, "Halit Bey" diye seslendi.

Selçuk üzerine alınmadan kapıya doğru yürüdü. Genç, arkasından bağırdı: "Halit Bey, kaydınızı yaptık, pasaportunuzu alabilirsiniz." Gencin elinde Selçuk'un Avusturya pasaportu vardı.

Selçuk birden bu otelde Halit Necat ismiyle kayıtlı olduğunu hatırladı. Utanmış, foyası meydana çıkacak diye de korkmuştu.

"Kusura bakma. Kafam biraz dalgın. Seni duyamadım" dedi. Gencin uzattığı Halit Necat adına düzenlenmiş pasaportunu aldı. Saklamak istemişçesine hızla ceketinin cebine soktu. Otelin kapısına doğru yürüdü.

Otelin merdivenlerinde bir süre durdu. Buluşma yerinin etrafını kolaçan etmek istiyordu ama Taksim'e çıkıp, Palas Tatlıcısı'nın önünden geçmek riskli idi. O yüzden doğrudan Taksim'e doğru değil, Cihangir Caddesi boyunca yürümeye başladı. Caddenin sonundan sağa döndü daracık kaldırımların üzerinde yürüyerek Firuzağa'yı geçip Çukurcuma'ya doğru döndü. Sanki yolu uzatırsa aklına bir şey gelecek, bu akşamki buluşmayı kazasız belasız atlatmanın yolunu bulabilecekmış gibi geliyordu. Ama yürüdükçe aklına hiçbir şey gelmediği gibi zaten olağan zamanda da pek derli toplu olmayan düşüncelerinin Nevra yüzünden iyice dağılmış olduğunu fark ediyordu.

Düşüncelere dalmış yürürken Cezayir Sokağı'na inen merdivenlerin başına geldiğini fark etti. Aşağıya, merdivenlerin iki yanında sevgililer gibi birbirine sokulmuş duran rengârenk evlere baktı. Muhteşem bir görüntüydü. İstanbul'u bazen Hollywood stüdyolarına benzetiyordu Selçuk. Sokakta yürürken, bir kavşağa gelip kafanı çeviriyordun ve bambaşka bir dünya ile karşılaşlıyordun. Sanki birileri sırf senin için yeni bir film seti kurmuşçasına.

Cezayir Sokağı'nı bir süre izledikten sonra Galatasaray Lisesi'nin kale surlarını andıran duvarlarının refakat ettiği dik yokuştan İstiklal Caddesi'ne çıktı. Etrafına baktı. Beyoğlu'na varmıştı ve bu akşamki buluşma ile ilgili kafasında hiçbir plan yoktu.

Gireceği sınava hazırlanmak için bütün gecesini ayırmış ama bir türlü çalışmaya başlayamamış öğrencinin uyumadan önceki umutsuzluğuna kapıldı birden. Zamanı daralıyordu. Saatine baktı. Saat beşi çeyrek geçiyordu. Taksim yönünde yürümeye başladı. Yürürken aklına birden Ziyet geldi. Ziyet telefonda akşam saat altıya kadar işyerinde olduğunu söylemişti. Bir öğrencinin ders çalışmaktan kaçmak için yapılacak işler bulmasına benzer bir şekilde Naser'in telefonunu Ziyet'e göndermeye karar verdi. "Kızcağız bari abisinin telefonunu olsun alabilmeliydi." Önce bir kargo şirketi bulmalıydı. Bir de mektup yazsa mıydı? Etrafına bakındı. Giriş katında kitap ve CD satılan yedi katlı bir binanın önünde duruyordu. Önceki gün aynı mağazadan Özgür için dolmakalem satın almıştı. Mağazanın kırtasiye bölümünden cep telefonunu yerleştirecek bir kutu alabilirdi. Mağaza'nın giriş kapısının üzerindeki tabelaya takıldı gözleri: "Mephisto."

"Oğlum Selçuk" dedi kendi kendine. "Seni de ancak şeytan kurtarır bu saatten sonra."

Kırtasiye bölümü mağazanın bodrum katındaydı. Kasanın yanından geçip, hızla merdivenleri indi. Kırtasiye bölümünü işleten ince uzun boylu, sevimli kıza bir paket göndereceğini, elindeki cep telefonunun sığabileceği bir kutu ve bir zarf aradığını söyledi. Kız hemen istediklerini bulup verdi. Selçuk elinde kutu ve zarfla giriş katına çıkıp ödemeyi yaptı. Hızlı adımlarla kafe katına çıktı ve gördüğü ilk boş masaya oturdu. Fazla kalmak niyetinde değildi ama yine de çay sipariş etti. Önce zarfın üzerine

Ziynet'in adresini yazdı. Telefonu kutuya, kutuyu zarfa yerleştirdi. Kafenin tezgâh bölümünde duran genç, kıvrıcık saçlı çocuğa "en yakın kargo şirketinin" yerini sordu.

İsminin Kaan olduğunu öğrendiği sempatik genç, "en yakın kargo şirketi Tarlabası'nda ama isterseniz bizim internetten yaptığımız satışları almaya kurye geliyor. Çağıralım onlarla gönderin. Hem çayınızı da rahat rahat içersiniz" dedi.

Öneri Selçuk'a cazip gelmişti. Birlikte kargo firmasını aradılar. Telefondaki eleman yakınlarda bir kurye olduğunu ve beş dakikaya kadar orada olabileceğini söyledi. Kurye gerçekten de "beş dakika" içinde oradaydı. Selçuk'tan paketi ve parayı aldı.

Selçuk bu işi halletmişti. Yalnız asıl meseleyi nasıl çözeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Yüzünü yıkarsa düşüncelelerinin açılacağını düşündü. Masadan kalktı. Tuvaletin bulunduğu kata doğru merdivenleri tırmanmaya başladı. İkinci merdiveni çıkmıştı ki duvarlardaki kameralar dikkatini çekti. Tuvalet girmekten vazgeçip katları kontrol ederek tekrar aşağıya indi. Her katta birden fazla kamera vardı. Aklına bir şey gelmişti.

Tekrar masasına oturup bir çay daha sipariş etti. Heyecan içinde çantasından dizüstü bilgisayarını çıkarıp açtı. Mağazanın kablosuz ağını kullanarak internete girdi. Palas Tatlıcısı'nın bir kamera sistemi olduğuna emindi. Önce Palas Tatlıcısı'nın hangi yazılımı kullandığını bulmalıydı. İnternette kamera sistemleri satan firmaları aramaya başladı.

Kamera sistemleri satan her firma kendi sitelerinde "referanslar" bağlantısı altında müşterilerinin listesini yayınlamaktaydı. Teknik Bilişim, Burger King'e kamera vermişti. Novaj Mühendislik, İstanbul Belediyesi'ne kamera sistemi satıyordu. Ve... Secure-Komodo referans

olarak Beyoğlu Palas Tatlıcısı'nı veriyordu. Elleri titredi. Secure-Komodo'nun kullandığı kamera sistemlerine baktı internet sitesinde: Back View... Bu iyi haberdi. O programı Türkiye'de satan firmada çalışan birini tanıyordu. Arkadaşının çalıştığı firmayı yine farklı bir Skype numarası ile aradı. Sekreter kız "Şeref Bey" in yerinde olmadığını, birazdan aramasını söyledi. Selçuk, kendisine bir çay daha söyleyip hızla içti ve o süre boyunca dizüstü bilgisayarına Black View programı yükledi. Palas Tatlıcısı sisteminin IP sini bulmak zor olmamıştı. Bir tür IP numaralarının telefon rehberi olan "*ripe.net*" isimli siteye Palas Tatlıcısı kendi sabit IP numaralarını bildirmişti. Programı Palas IP'lerinden biri ile çalıştırdı. Beklediği gibi kullanıcı adı ve şifresi istiyordu sistem.

Tekrar arkadaşının firmasını aradı. Bu sefer Şeref'e ulaşabilmişti.

"Şeref selam. Ben Selçuk, Frankfurt'tan" dedi.

Şeref onu hatırlamıştı.

"Oo! Selçuk Bey. Hangi dağda kurt öldü?"

"Sorma ya bizim işleri biliyorsun sürekli stres altında çalışıyoruz. Zaten şimdi de o yüzden arıyorum."

"Benim yapabileceğim bir şey varsa..."

Selçuk, karşısındaki sistemi hacklemeye çalışmadan önce çok basit bir şey denemek istiyordu; bu tür sistemler ilk kurulduklarında standart bir ana kullanıcı ve "master password" ile kurulurlardı. Ve istatiksel olarak kurulan sistemlerin % 20'sinde bu şifre değiştirilmezdi. Eğer şansı varsa önündeki sistem o yüzde yirminin içindeydi.

Selçuk, Şeref'in sözünü keserek: "Bir müşterimiz sizin yazılımı kullanıyor. Ana şifreyi kaybetmişler. Sistemi reset edeceğiz ama oluşacak master şifreyi bilmiyoruz.

Şeref hiç düşünmeden bir kullanıcı adı ve şifresi söyledi telefona.

Selçuk, nefesini tutarak Şeref'in verdiği bilgileri önündeki programın uygun alanlarına girdi. Ve enter tuşuna bastı: Bingo! Şeref'in verdiği şifre uymuştu. Palas Tatlıcısı'nın bütün katlarının görüntüleri önündeydi. Heyecanla "çok teşekkür ederim Şeref. Bana büyük bir iyilik yaptın" dedi.

"Hepsi bu muydu?" dedi Şeref.

Selçuk bir taraftan dizüstü bilgisayarının ekranını yan masalardan görünmesini engellemek için kapatırken, "daha ne olsun? En az bir saatlik işten kurtardın beni" dedi.

Şeref güldü ve "Selçuk şimdi bir toplantıya gitmem lazım. İstanbul'a geldiğinde mutlaka beklerim ama" dedi. Onun İstanbul'da olabileceğini düşünmemişti bile.

Selçuk da nasıl ayıp etmeden görüşmeyi bitireceğini düşünüyordu zaten.

"Tabii mutlaka uğrayacağım" deyip telefonu kapadı.

Selçuk'un dünyası Serkan'ın tam tersi bir ilkeyle işliyordu. Bir problemle karşılaştığında, önce uzun süre o probleme yoğunlaşmadan dalgın dalgın dolaşıp birbiri ile ilgisiz gibi görünen şeyler düşünüyor, hayaller kuruyordu. Sonra birden, bazen en umutsuz anında kafasında bir ışık parlıyor ve kendisini meşgul eden probleme bir çözüm bulmuş olduğunu fark ediyordu. Ve geriye doğru baktığında da o süreçte gördüğü, düşündüğü şeylerin hiç de amaçsızca olmadığını anlıyordu.

Bir kez daha bu süreç, Selçuk'un bilincinden bağımsız olarak algılarını düzenleyip problemi çözmeye çalışmış ve işte bir çözüm bulmuştu. Hatta bütün senaryoyu yazmıştı. Randevuya nasıl gideceğini, nelere ihtiyacı olduğunu bile biliyordu artık.

Şimdi kendi adına kayıtlı olmayan iki cep telefonuna ihtiyacı vardı. Cep telefonlarını nasıl temin edeceğini düşünürken, tezgâhtaki gencin biraz önce kargo mesele-

sinde kendisine yardım ettiğini hatırladı. Acaba şimdi de bir akıl verebilir miydi kendisine?

Tezgâha yaklaştı. Gence:

“Bir konuda daha yardımınıza ihtiyacım var” dedi.

Genç “Tabii memnuniyetle” demişti ki birinci katta bulunan kafenin açık penceresinde, üzerinde orak çekiç olan kırmızı bir bayrak belirdi. Sonra açık camdan içeriye atılan sloganın sesi doldu “Bir Mayısta Bir Mayıs Alanında. “Selçuk bir an hayal görmekte olduğunu düşündü. Tezgâha doğru döndü. Tezgâhtaki gençle birbirilerine baktılar. Genç gülümsedi ve konuşmasını yatıştırmaya çalışan bir dinginlikle “Taksim’de 1 Mayıs kutlamalarına izin verilmesi için yürüyüş yapıyorlar” dedi.

Selçuk pencereye doğru dalgın dalgın baktı. “Demek bir kuşak boyunca yasak kaldı şu 1 Mayıs alanı” diye mırıldandı.

Genç tezgâhtar onun Taksim Meydanı’nı, “1 Mayıs alanı” olarak telaffuz etmesini kastederek, “Taksim’de 1 Mayıs’ı kutlamış gibi konuştunuz” dedi merakla.

Selçuk gülümseyerek kafasını iki yana salladı, “hayır, ben de yetişemedim o zamanlara” dedi.

“Ne olur şurada 1 Mayıs kutlamasına izin verseler” dedi genç tezgâhtar.

Selçuk, “şükredin. Bizim zamanımızda 1 Mayıs üzerine bu şekilde konuşmak bile yasaktı. Şimdi 1 Mayıs yine yasak ama üzerine konuşmak serbest. Yani demokrasi dev adımlarla ilerliyor” dedi.

Selçuk’un esprisine birlikte güldüler.

“Sahi bir şey soracaktınız” dedi genç tezgâhtar.

“Almanya’da yaşıyorum. Burada da Almanya cep telefonunu kullanıyorum. O da çok pahalı oluyor” diye söze başladı Selçuk. Tam olarak sıkıntısını anlatacak kelimeleri ararken tezgâhtar atıldı: “Yan sokaktaki Turkcell bayiiine gidip kendinize hat alsanız?”

“Alman vatandaşıyım. O yüzden Türk telefonu almıyorum. Başka bir yolu yok mudur bunun?”

Kaan biraz düşündü. Selçuk’un sorusunun “illegal” SIM kartı nerde bulabilirim anlamına geldiğini anlamıştı.

“Karaköy’e, alt geçide gidin” dedi. Parasını verince açılmış kart satıyorlar orda. Selçuk düşündü. Çok iyi fikirdi bu. “Açılmış kontrollü” iki adet SIM kartı almalıydı.

Hesabı ödeyip, Kaan’a teşekkür etti. Mağazanın merdivenlerinden indi, kitap satılan kata geldiğinde saatine baktı. Daha zamanı vardı. Mizah dergilerinin sergilendiği rafa doğru yürüdü. Türkçe bir mizah dergisi okumayalı yıllar olmuştu. Zaman bulduğunda göz gezdirmek için bir dergi aramaya başladı.

“Oğulcuğum, ahmakla eş dost olmaktan sakın, sana fayda vermek isterken zararı dokunur.”

Hız. Ali

Friendly Fire

Kurtuluş'ta bir huzurevindeki odasında, üzerinde bir üniforma-önlükle oturan yaşlı kadın Serkan'ın sesini duyunca irkildi. Kapıya doğru baktı. İçeri girenin yüzünü seçemediği bakışlarından belliydi. Ama onun sesini tanıdı. Belli belirsiz bir şeyler söyledi. Serkan getirdiği solmuş çiçekleri odadaki komodinin üzerindeki vazoya yerleştirdi. Kadına döndü ve “iyi seneler yengeciğim. Bugün 78 yaşına girdin” dedi.

Kadın beyaz, dağınık saçlarını sağa sola salladı. Serkan bir sandalye alıp kadının tam karşısına oturdu.

“Nasıl hissediyorsun kendini?”

Kadın “iyiyim” diye mırıldandı.

“Can aradı mı yaş gününü kutlamak için?”

Kadın başını hayır anlamında iki yana salladı.

Yengesinin gözlerindeki bozukluk iyice ilerlemişti son zamanlarda. Bakışları sadece ışığı seçebiliyordu sanki. Ama kulakları çok iyi duyuyordu. Serkan'ın her hareketinde, her sandalye gıcirtısında irkiliyor, sesin geldiği noktaya bakıyordu.

Serkan ayağa kalktı. Odada biraz dolaşp eşyaları kontrol etti. Sonra yengesinin oturduğu köşeye baktı.

“Evet yenge hanım” dedi kendi kendine, “hayat ne kadar da acımasız. Bir zamanlar her şeyin hâkimiyken şimdi bu huzurevinde yapayalnız yaşıyorsun ve dünyada benden başka kimsen yok. Nasıl bir duyguydu acaba; kendinden nefret ettiğini bildiğin bir insana muhtaç olarak hayatının son yıllarını geçirmek?”

Odada elleri cebinde aşağı yukarı bir süre volta attı. Sonra bir şey hatırlamış gibi durdu ve “amcamın mezarını ziyaret etmek ister misin?” dedi. Yengesi huzursuzlandı. Titremeleri artmış gibi geldi Serkan'a. Kafasını “hayır” manasında iki yana salladı. Serkan sesini özür dilemek ister gibi yumuşattı, “Tabii yengeciğim. Nasıl düşünemedim? Amcam sana çok haksızlık etti. Genç bir kız için terk etti seni. Bütün malı mülkü onun üzerine yapıp gecenin birinde o kızın üzerinde kalpten öldü.”

Kadının tepkisi onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi, ona bakmadan odadaki gardıroba doğru yürüdü. Gardırobun aynasında kravatını düzeltti. Yüzünü inceledi. “Aslında yakışıklı bir adamdı.” Başını hafifçe yana çevirdi. Profili inceledi. Burnuna bir estetik ameliyat yaptırsa mıydı acaba?

Gözleri aynadan gardıroba kaydı. Gardırobun kapısını açtı. Polis Koleji'nden evci çıktığı hafta sonlarında yengesinin kendisine evdeki eşyalara dokundurmadığını, o evde her zaman bir yabancı olarak kalacağını hissettirdiğini hatırladı birden. Gardırobun içindeki her biri Serkan'ın parasıyla satın alınmış olan eşyaları karıştırdı.

Eğildi. Çekmeceleri teker teker açtı, içine baktı. Yeni bir eşya yoktu. Yeniden dönüp sandalyesine oturdu. Yine yengesi ile konuşmaya başladı.

“Ya Can’a ne demeli? Sen kalk taa Kanada’ya gidip yerleş. Oradan annene bir mektup bile yazma. Olacak iş mi yengeciğim? Yengesinin boşluğa bakan gözlerinin kenarında iki damla yaş belirdi. Kadın hiçbir şey söylemeden, yanaklarından aşağıya süzülen ıslaklığı dahi silmeden ufukta bir şey arar gibi camdan dışarıya bakmaya devam etti.

Aslında yengesine Can’ın yıllar önce Patagonya’da bir dağcılık kazasında öldüğünü, ölüm haberinin ise daha yenilerde geldiğini söylemek istiyordu ama ne yazık ki daha uzun süre kalamayacaktı. Zürih Otel’e gitmeleri gerekiyordu. Bu konuyu bir dahaki sefere bırakmaya karar verdi,

“Yenge bu gün çok işim var. Sırf senin doğum günün için uğramıştım. Müsaadeni rica edeyim” dedi.

Hep böyle abartılı bir nezaketle konuşurdu yengesiyle. Bu şekilde ona o eski günlerini, her şeye hâkim olduğu zamanları hatırlatmak istiyordu.

Ayağa kalktı. Sandalyesini gürültüyle kenara çekti. Yengesinin gürültüye irkilmesini izledi. Sonra kapıyı açıp arkasından çarparak çıktı. Hızla dış kapıya doğru yürürken huzurevinin yöneticisi kadın onun yanına geldi ve yapay bir gülümsemeyle konuştu: “Serkan Bey, yanlış anlamayın ama huzurevimize epeyce giysi bağışı var son zamanlarda”

Serkan durdu. Dik dik kadına baktı. “Evet?”

“Yengenize de bize gönderilen elbiselerden bazılarını versek? Serkan sinirle iki elini birden başına götürdü. Briyantınli saçlarını arkaya doğru sıvazladı. “Bakın hanımefendi. Benim yengem hiçbir koşulda başkalarının eskilerini giymeyecek. Buyurun ekstra para bırakıyorum”

dedi. Cüzdanından bir miktar para çıkardı. Resepsiyona kadar yürüyüp parayı resepsiyona bıraktı. Yine yönetici kadına döndü, “sizin üniformalardan yeni bir tane diktirin. Onu giysin. Ben bu huzurevini sizin kendi üniformalarınız var diye seçmiştim zaten” dedi. Üniforma kelimesinin üzerine basarak söylemişti bunu.

Yönetici kadın Serkan’ın gözlerindeki ifadeden korkmuştu. Dışarıda bekleyen zırhlı siyah Mercedes’e, yüzünde derin bir yara izi olan iriyarı şoföre, Serkan’ın ceketinin altında, silah olduğunu tahmin ettiği kabartıya baktı. Ürkerek “siz nasıl emrederseniz” dedi. Aslında “siz nasıl isterseniz” demek istemişti.

Serkan hiçbir şey söylemeden çıkış kapısına doğru yürüdü. Bahçeye açılan merdivenlerden hızla inip bahçe kapısından çıkarak otomobile bindi. Otomobil on beş dakika sonra Taksim’de Zürih Oteli’nin önünde park etmişti.

Zürih Oteli’nin resepsiyonunda çalışmakta olan genç onların giysilerinden, yürüyüşlerinden, duruşlarından devletin “emniyeti” için çalışan insanlar olduklarını anlamıştı. Resepsiyondan çıkıp onlara doğru seğirtti. Abarlıklı bir saygıyla, “hoş geldiniz efendim. Bir müşterinin soruşturması için geldiniz değil mi” dedi.

Serkan, saygıyla karsısında önünü ilikleyen gencin sırtarık yüzünü süzdü. Resepsiyona doğru yürümesine devam etti. “Sen mi yolcu ettin?”

“Evet efendim. Selçuk Bey üç gündür bizde kalıyordu bugün apar topar ayrıldı.”

“Neden ayrıldığını söyledi mi?”

“İzmir’de bir yakını vefat etmişmiş efendim.”

Birlikte yürüyerek resepsiyona gelmişlerdi. Resepsiyoncu genç bankonun arkasına geçti. Bilgisayar kayıtlarında Selçuk’u ararken, Serkan, “burada kaldığı süre zarfında kimse arayıp sordu mu bu adamı” diye sordu.

Resepsiyoncu, gözlerini bilgisayar ekranından ayırmadan Serkan'a cevap verdi: "Hayır efendim hiç kimse arayıp sormadı."

Resepsiyoncu üç gün önce Selçuk'un odasında geceleyen alımlı kadından hiç bahsetmemenin daha akıllıca olduğunu düşünmüştü. Selçuk gecenin bir saatinde Nevra diye hitap ettiği son derece seksi bir kadınla sarmaş dolaş gelmiş, resepsiyoncuya 20 avro bahşiş uzatarak kayıt falan yapmadan odaya çıkmışlardı

"Peki kimse telefonla falan da mı aramadı bu herifi?"

Genç, Selçuk'a ait bütün bilgilerin dökümünün olduğu bilgisayarın ekranını Serkan ve Hasan'a doğru çevirdi ve "hayır efendim. Hem cep telefonları yaygınlaşalı beri otel santrallerine pek iş düşmüyor" dedi.

Ekrandaki bilgiler arasında Almanya ön kodlu bir numara vardı. "Bu numara cep telefonu mu?" dedi Serkan.

"Hayır efendim. Ev telefonuymuş. Cep telefonunu vermek istemedi."

"Eski bir militan refleksi" diye düşündü Serkan. "Mümkün olan en az bilgiyi vererek yaşa." Hasan'a baktı. Konuşmadan ekrandaki numarayı not ediyordu. Tekrar resepsiyoncuya döndü. "Peki odasına baktınız mı? Unuttuğu bir şey var mıymış?"

"Hayır efendim. Zaten pek fazla eşyası da yoktu. Hepsinini toplayıp götürmüş."

Serkan'ın canı sıkılmıştı. Aldığı bilgiler arasında pek dişe dokunur bir şey yoktu. Son bir umutla, "peki ayrılırken dikkatini çeken bir şey var mıydı?" diye sordu.

Resepsiyoncu biraz düşündü, "çıkarken telaşlıydı. Sürekli etrafına bakıyordu. Bir de nasıl söylesem?"

"Evet?"

"Kaşlarını almıştı. Böyle, buraları hep kızarıktı üstelik" dedi genç kaşının üzerini eliyle sıvazlayarak.

Serkan dikkatle gencin yaptığı tuhaf hareketi izledi. Öğrendiği bu şaşırtıcı bilgiyi kafasında oluşturduğu resimde nereye yerleştireceğini düşünürken cep telefonu çaldı. Telefondaki ses Gayrettepe'deki Bölüm Şefi'ne aitti.

“Serkan Bey bilmeniz gereken bir şey oldu” dedi heyecanla.

“Neymiş o?”

“Paket Ziyet Hanım'a ulaşmış. Aras Kargo'nun Tarlabası şubesinden gönderilmiş.

Serkan öfkeyle gözlerini kıstı, bir süre düşündü ve “kargo şirketi neden bildirmemiş bize?” dedi.

“Adam Beyoğlu'nda bir kafede otururken kuryeyle aldırılmış paketi. Kurye nereye gideceğini merkeze bildirmiş gerçi ama merkez fark edememiş. Ve kuryeden aldığımız bilgiye göre hâlâ o kafede olabilirmiş.”

Bu son cümle Serkan'ı heyecanlandırmıştı. “Peki kafenin adı ne?”

“Mephisto. Beyoğlu 125 numarada. Belki görmüşsünüzdür. Hem kitap CD satılan hem de kafesi olan bir mekân.”

“Tamam biz yakınlardayız hemen oraya gidiyoruz.”

Serkan aceleyle telefonunu cebine koyarken Hasan'a döndü.

“Hadi Hasan şurada bir kafedeymiş herif, yakaladık galiba.”

İkisi birden otelin çıkış kapısına doğru koşar adım yürüdüler. Hızla Tarlabası Caddesi'ne çıkıp yaya geçidi üzerinden Taksim Meydanı'na geçtiler. Sular idaresinin önünden Beyoğlu'na yürüyorlardı ki önlerini bir robokop polis kesti.

“Beyefendi aşağıda gösteri var. Geçemezsiniz.”

Serkan aceleyle cebinden kimliğini çıkarıp polise gösterdi.

“Teşkilattanız.”

Genç polis kimliğe baktı. Yavaşça yana çekildi.

Serkan’la Hasan koş aşıya doğru giderlerken bir robokop polis duvarına tosladılar. Onlara da kimliklerini gösterip, polis duvarının kenarından geçiyorlardı ki birden bir itiş kakışın ortasında kaldılar. Yanlışlıkla polis copu yememek için kafalarını koruyarak yürümeye devam ederlerken gözlerine göstericilerin elindeki pankart ilişti “1 Mayıs’ta 1 Mayıs Alanında.”

“Öyle ya” diye düşündü Serkan “iki hafta sonra 1 Mayıs. Bunlar da ön hazırlık coplarını yemeye gelmişler buraya.”

Serkan böyle düşünürken bazı polislerin gaz maskesi takmakta olduğunu fark etti. Bu demekti ki birazdan biber gazı sıkılacaktı. Hasan’a dönüp “gaz yemeden kaçalım” diye seslenirken ortalığı bir gaz bulutu kapladı. Önce gözleri yanmaya başladı. Sonra boğulacak gibi oldular. Serkan üzerlerine gelen çevik kuvvet polislerine teşkilat kimliğini göstermeye çalışıyordu ki kafasına inen bir cop darbesiyle gözleri karardı.

On beş dakika sonra ortalık yatışmış, yakınlardaki ambulandan gelen sağlık ekibi ikisinin de sağlığını kontrol ediyorlardı. Serkan’ın sıyrılan alnına bir yara bandı yapıştırılmış, gözlerine ve yüzüne biber gazını temizlemek için su püskürtülüyordu. Yanlarına gelen grup başkanı yardımcı komiser onlardan nasıl özür dileyeceğini bilemez bir şekilde konuştu: “Efendim isterseniz sizi ambulansla Taksim İlk Yardım Hastanesi’ne götürelim.”

Serkan bir taraftan kafasındaki şişliği eliyle kontrol ederken, yardımcı komisere biber gazının etkisi ile kan çanağına dönmüş gözleriyle ters ters baktı, “operasyondayız gitmemiz gerek” dedi ve Hasan’la birlikte oradan uzaklaştılar.

Beş dakika kadar sonra Mephisto Kitabevi'nin önündeydiler. Serkan bir taraftan gözlerini mendille silerken Hasan'a, "adam hâlâ içeride olabilir. Sen dışarıda bekle, insanları ürkütmeden kapıdan çıkanları kontrol et" dedi ve mağazaya girip hızlı adımlarla kafe katına çıktı. Kafenin kasasında duran kıvrıcık saçlı genç çocuğa Selçuk'un fotoğrafını gösterdi. "Bu adamı gördün mü burada?"

Genç adam, tezgâhın arkasından Serkan'a dik dik baktı. "Neden soruyorsunuz?"

Serkan karşısındaki insanın tepkisinden onun Selçuk'u gördüğüne hükmetti. Ama şimdi onunla uğraşacak zamanı yoktu. Hemen ne kadar ciddi olduğunu göstermeliydi. Cebinden kimliğini çıkarıp çocuğa gösterdi, sertçe "bak, yarım saat evvel buradan bir kurye bir paket almış. Hatta kurye firmasını sizden biri aramış. O paketi de bu kafede bu kattan almış. Bu adamın gönderdiği paketin tehlikeli bir paket olduğunu biliyoruz ve eğer sen şimdi yokuş yaparsan başına ciddi bela olurum bilesin" diye konuştu.

Genç hiçbir şey söylemeden tekrar resme baktı. Biraz düşündükten sonra, "Evet bu beyefendi o kurye firmasının adresini bana sordu. Aradık buraya geldiler. Paketi gönderdikten sonra da çıkıp gitti" dedi.

"Ne kadar oldu?"

"On, on beş dakika kadar oldu."

"Peki nereye gideceğini, ne yapacağını söyledi mi?"

Kaan biraz tereddüt ettikten sonra, "Hayır dedi. Sadece kurye meselesini sordu bize."

Serkan karşısındakinin yeterince korkmadığını, bir şekilde eksik bilgi verdiğini hissediyordu. Ama bir şey yapamazdı. Olayı dallanıp budaklandırmaması lazımdı. Kafe katının İstiklal Caddesi'ne bakan penceresine kadar yürüdü. Camın arkasından caddeye baktı. Hasan kapının önünde durmuş mağazadan çıkan insanları izliyordu.

Hızlı bir hareketle saçlarını sıvazladı. Selçuk kafeden ayrılmıştı ama hâlâ mağazada dolaşıyor olabilirdi. Gözleriyle etrafını taradı. Gözüne tavanda asılı duran kame-
ralar ilişti. Mağazanın kamera kayıtlarına bakmayı düşündü önce. Sonra bir kitabevinde olduğunu fark etti. “Bunlar şimdi mahkeme kararı isterler kayıtları göstermek için” diye mırıldandı kendi kendine. Başka bir yol bulmalıydı. Cep telefonunu çıkardı. Bölüm Şefi’ni aradı ve “Mephisto kitapçısının etrafında girebileceğiniz bir ka-
mera var mı?” diye sordu.

Bölüm Şefi tereddüt etmeden, “Karşıdaki Yunan Konsolosluğu’nda bir tane var. Onun önündeki polis kulübesinin kamerasına girebiliriz isterseniz” dedi.

Serkan mağazanın merdivenlerine doğru yöneldi. Heyecanla telefona konuştu, “Tamam hemen bakalım o kayıtlara. Adamımız en fazla on beş dakika kadar önce bu kitapçıyı terk etmiş olabilir. O aralığı tarayın, çıkmamışsa hâlâ içerdedir.”

Arka planda Bölüm Şefi’nin yanındaki elemanlarıyla konuşmalarını dinledi. Bir süre sonra Bölüm Şefi, “efendim biraz bekleyin hemen giremiyoruz” dedi, “Ben sizi birkaç dakikaya kadar arıyorum”

Serkan telefonu kapadı. Kitap satılan kata indi. Etrafını dikkatle izleyerek mizah dergilerinin sergilendiği rafın önüne gelmişti ki telefonu gene çaldı. Arayan Bölüm Şefi’ydi. “Efendim aranan şahıs ne yazık ki on dakika evvel o kitapçıyı terk etmiş.”

Serkan sinirli bir hareketle elini salladı. Merdivenlere doğru yürüdü. Bu binada kalması için bir sebep kalmamıştı.

“Ne yöne gittiğini görebiliyor musunuz peki?”

Bölüm Şefi ezberlenmiş bir metni okur gibi hızla cevap verdi: “Taksim yönüne yürüyecekken vazgeçip aşağıda

Beyoğlu’nu çapraz kesen yoldan bir taksiye binip, Tophane’ye doğru hareket etmiş”.

Kapının önüne çıkmıştı. Kendisine merakla bakan Hasan’a doğru sağ elinin başparmağıyla aşağıyı işaret ederek Selçuk’u kaçırdıklarını ima etti.

“Taksinin plakasını görölüyor mu?”

“Maalesef efendim. Cadde çok kalabalık olduğundan... Yani etrafındaki insanlardan plaka seçilmiyor.”

Serkan taksinin on dakikada Fındıklı’ya inmiş olacağını hesapladı. O geniş ve kalabalık yolda bütün taksileri durdurup aramak imkânsızdı.

Hiçbir şey söylemeden öfkeli bir hareketle telefonu kapayıp cebine koydu. Taksim yönüne bakarak “ota boka gaz sıkın geri zekâlı polisler olmasa adamı kahve içerken yakalayacaktık” diye yüksek sesle konuştu.

Serkan kendisini engelleyen polisler hakkında bir şeyler daha söylüyordu ki göğüs cebindeki telefon titremeye başladı. Telefonu çıkardı. Kulağına götürdü.

“Evet” dedi sinirli bir ses tonuyla.

Karşısındaki o tanıdık boğuk sest, “kuşu gene kaçırmışsınız Serkan Bey?”

“İyi ki insanlar finans sistemimizin nasıl çalıştığını anlamıyorlar yoksa bu gece sabaha varmadan devrim olurdu.”

Henry Ford

Denizin Ortasında

Serkan’a Mephisto Kitabevi’nin önünde ulaşan telefon Shattı, Karadeniz’de, İstanbul’a 15 mil açıkta demirli, yüz metre boyunda, ön ve arka güvertesinde iki ayrı helikopter pisti bulunan lüks bir yatın ikinci katındaki bir odadaki bir uydu telefona bağlıydı. Odanın içindeki büyük toplantı masasının üzerinde duran bilgisayar ekranlarında Serkan’ın elemanlarının Gayrettepe’de kullandıkları bilgisayarların ekranları bire bir görüntülenirken ikinci bir masanın başında oturan iki kişi, kafalarında kulaklıklarla Gayrettepe üçüncü kattaki her telefon görüşmesini izleyip notlar alıyorlardı.

Lüks yatın şatafatlı bir odasından çok, Deniz Kuvvetlerine ait bir muhribin “savaş harekât merkezini” andıran kamaranın duvarlarına asılı iki dev ekrana, Serkan’ın

kullandığı büronun görüntüleri yansıtılıyordu. Görüntü, izlendiğinden habersiz bilgisayarda “Mine Sweeper” oynamakta olan bir elemana doğru yaklaştı. Toplantı masasından fısıltı şeklinde bir konuşma duyuldu.

“Biraz önce de oyun oynuyordu. Bu elemanı hemen değiştirsinler.”

Uydu telefon ise odanın diğer ucunda ayakta durmakta olan, keskin hatlı, mavi gözlerinde donuk bir ifade olan, altmış yaşlarında bir adamın elindeydi. Adam telefona son olarak, “bir hataya daha tahammülümüz yok Serkan Bey diyerek telefonu kapadı. Ve yanındaki adama döndü, “bu sefer kıl payı kaçırdılar Muzaffer Bey” dedi.

“Muzaffer Bey” diye hitap edilen şahıs, Türkiye kamuoyunun çok yakından tanıdığı, son yıllarda yıldızı parlayan genç işadamı, Muzaffer Ender’di. Yedi yıl önce hiç yoktan ortaya çıkmış, henüz 40 yaşına bile basmamış bu genç adam, milyarlarca dolara fabrikalar, oteller kuruyor, kamu özelleştirme ihalelerine, büyük ölçekli enerji yatırımlarına giriyordu. Parasının kaynağı olarak ise İngiltere’de sahibi olduğu çok uluslu şirket ve Rus iş ortaklarını gösteriyordu. Muzaffer Ender son dönemde televizyon kanalı, gazete ve haber ajansları satın almaya başlamıştı.

Muzaffer’in yüz ifadesinden gelişmelerden memnun olmadığı belli oluyordu. Ses tonundaki sabırsızlığı bastırmaya çalışarak, “siz bu teşkilatı yıllarca yönettiniz. Bu adamdan daha iyisi yok değil mi” diye sordu.

“Teşkilatı yönetmiş adam” Muzaffer’in tavırlarında ve ses tonunda gizli olan güvensizliği fark etmişti. Bozuntuya vermedi. Yılların profesyoneli olarak amatörleri ikna etmenin en kolay yolunun onlara ciddiye alındıkları hissini vermek olduğunu biliyordu. Elindeki telefonu, içinde Serkan varmış gibi ona doğru uzattı:

“Bakın Muzaffer Bey, sizin de isabetle fark ettiğiniz gibi adamımız kargoyu çok akıllıca düşündü. Ve şu ana kadar da hep doğru şeyler yaptı ama biraz şanssızlık, biraz da bizim bürokrasimizin zorlukları yüzünden kaçırıldı zanlıyı.”

Muzaffer dinlediklerini bir süre kafasında tarttı. İkna olmuştu. Konuştuğu adama doğru eğildi. Sadece ikisinin duyabileceği bir sesle “peki bu kadar zeki bir adam işler sarpa sararsa başımıza bela olmaz değil mi?”

Adamın mavi gözleri kısılarak birer çizgi haline dö-nüştüler. Yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade oluştu.

“Onu da düşündük efendim. Adamımız çok becerikli ama bir *self made man*. * Böylelerini teşkilatta harcamak çok kolaydır. Kimse sahip çıkmaz bunlara.

Muzaffer Ender gömleğinin yakasını gevşetti “aman çok iyi. Bir de bu herifle uğraşmayalım sonra” dedi.

Muzaffer teşkilatın “harcama yöntemlerini” çok merak ediyordu aslında. Ama şu anda onu sormanın ne yeri-ydi ne de zamanı. Etrafına baktı. Odadaki her eleman bir şeylerle meşguldü. Bir an kendisini böylesine yoğun çalışılan ortamda gereksiz hissetti. Tedirginliğini saklamak için hızlı bir hareketle sol kolunu kaldırdı. Saati merak ediyormuş gibi kol saatine baktı. Sonra karşısındaki adama, “ben yan odadayım, herhangi bir gelişmede hemen haberimiz olsun” dedi ve odayı terk etti.

Muzaffer Ender pahalı halılarla döşenmiş koridorda yürürken az önceki konuşmayı düşündü. “Teşkilatı yönetmiş adamın” Serkan’ı anlatırken kendisini ciddiye almadığını fark etmişti. Hep aynı şey oluyordu; parayla satın aldığı adamlar bir süre sonra gerçek patronun başkaları olduğunu fark edip, hizmeti perde arkasındaki gerçek patrona sunuyor kendisini sadece idare ediyorlardı.

* Kendi çabalarıyla, kendi kendini yetiştiren kişi. (y.h.n.)

“Şu son on yılda neler değişmedi ki” diye düşündü. On yıl öncesine kadar Orta Asya’daki Türki cumhuriyetlerle ticaret yapan ufak bir firmanın sahibiydi. Firması Kazakistan’da küçük ölçekli inşaatlar ve mütevazı ticaret ilişkileriyle ayakta kalabiliyordu. Yaptığı işlerden kazandığı parayla tatmin olmayan Muzaffer, mallarının nakliyesi için kullandığı kamyonlarında uyuşturucu tacirlerine “zula” kiralayarak ikinci bir gelir elde etmeye başlamıştı bir süre sonra. Muzaffer’in bu küçük dolandırıcı-işadamı dünyası, kamyonlarına Kazakistan-Rusya güzergâhında el konulmasıyla bir anda değişmişti. Kamyonlarını kurtarmak için bizzat Rusya’ya giden Muzaffer, polisler rüşvet verirken suçüstü yakalanmış, ona rüşvet verirken ve seks esnasında kaydedilmiş görüntüleri gösterilerek uyuşturucu kaçakçılığı yaptığına dair itiraflar alınmıştı.

Muzaffer bir yıl tutuklu kaldıktan sonra mahkemeye çıkacağı gün Gregor isminde bir adam çıkagelmiş, ona bir kurtuluş yolu önermişti. Gizli kalmak isteyen bir finans gücü, parasını Türkiye piyasasında yıkamak istiyor ve bunun için de adına yatırımları yapacakları bir adam arıyorlardı. Yatırımları onlar yapacaklar, para akışını onlar yöneteceklerdi. Günün birinde her şeyi satıp ülkeden çıkmak istediklerinde Muzaffer’in itiraz etmesini engellemek için ellerinde yeterince şantaj unsuru vardı zaten.

Muzaffer “teklifi hemen kabul etmişti tabii ki.” O günden beri servetinin kaynağını soranlara halı ticaretinden petrol sondaj işlemlerine kadar bir sürü değişik hikâye anlatmıştı. Ama aslında yaptığı tek şey emanetçilikti. Bütün yatırımları perde arkasındaki adamlar yapıyor, para akışını onlar yönlendiriyorlardı. Ve Muzaffer’i her ihtimale karşı yatırımların iki katı borçlandırıyorlardı. Muzaffer, servet denilen şeyin, elektronik ortamda

oluşan ve bir bilgisayarın *enter* tuşuna dokunmak kadar ömrü olan bir kayıttan ibaret olduğunu öğrenmişti geçen yıllarda.

Koridorun duvarlarında asılı bir kristal aynanın önüne geçerken durdu. Aynada kravatını düzeltti, yorgun yüzünü izledi bir süre. Başta çaresizlikten yaptığı bu iş zamanla hoşuna gitmeye başlamıştı. Böylesi bir gücü kontrol ediyor gibi durmak bile çok güzel bir duyuydu. Muzaffer beş on kamyondan oluşan firmasını yönetirken bile zorlanırken şimdi milyarlarca dolar, binlerce insan bir şekilde yönlendiriliyor, Muzaffer'e sadece bu gücün sahibiymiş gibi dolaşmak kalıyordu. On yıl önce Rusyalı hayat kadını peşinde koşarken, şimdi sahip olduğu televizyon kanallarında boy göstermek ya da dizilerde oynamak isteyen mankenler için randevu defterinde yer bulamıyordu. Burnundan kıl aldırmayan İstanbul'un çakma sosyetesini, Muzaffer'in kiraladığı yalıda yapılan partilere davet edilebilmek için araya hatırlı adamlar sokuyordu.

Yeniden koridorda yürümeye başladı. Son günlerde etrafında bir huzursuzluk hissediyordu. Sahibi görüldüğü şirketler grubunun merkezine bin bir türlü ülkeden insanlar geliyor, Muzaffer'den devlet katında çalışan bazı kişileri satın almasını istiyorlardı. Ve iki gün önce bizzat Gregor gelmişti İstanbul'a. İran'dan kaçan bir mühendisin peşine bu kadar adamın düşmüş olması ona çok garip geliyordu. Neler olduğunu tam anlamıyordu ama içgüdüsel olarak, keyfine alıştığı bu dünyanın tehlikede olduğunu fark etmişti. O yüzden bütün gücüyle bir şeyler yapmaya çalışıyor, bazen etrafındaki elemanlara baskı yapmayı deniyordu. Ama elemanları onun otoritesinin satılık olduğunu bildikleri için onu sadece başlarından savmaya bakıyorlardı. "Olsun" diye düşündü. "O elinden geleni yapıyordu ya." Koridorun sonuna gelmişti. Tik

ağacından yapılmış işlemeli bir kapının önünde nerdeyse iki metre boyunda, kısacık kesilmiş siyah saçları kafasında dimdik duran, Tatar simalı bir adam hiçbir şey söylemeden kapıyı açtı. Muzaffer'in girmesi için kenara çekildi.

Muzaffer'in biraz önce terk ettiği odanın üç katı büyüklüğündeki bu salonda kırklı yaşların başında, kumral düz saçlarını jöle ile arkaya yatırmış uzun boylu, atletik yapılı bir adam dikiliyordu. Adamın tavırlarında, duruşunda, içinde oldukları yataın sahibi olduğunu belli eden, daha doğrusu bunu oradaki insanların gözüne sokan bir şeyler vardı. Adam Muzaffer'in selamını almadı. Rusça, "durum nedir" diye sordu.

Muzaffer, Rusya hapishanelerinde geçirdiği bir yıl içerisinde Rusça'yı sökmüş, geçen on yılda da bildiği tek yabancı dil olan Rusça'sını geliştirmişti. Karşısındaki adama ürkerek baktı. Ezik bir tavırla cevap verdi: "Ne yazık ki yine kaçırdılar adamı Gregor."

Gregor açık yeşil gözlerini kısarak ona baktı, "bütün gücümüzle peşinde miyiz peki?"

Muzaffer, Gregor'un gözlerine her baktığında içini korku kaplıyordu. Muzaffer'in hayatında görmediği kadar açık yeşil renkteki gözlerde soğuk, ürkütücü bir şey vardı. Soğukkanlı görünmeye çalışarak cevap verdi: "Evet. Herkes alarm halinde."

Gregor ondaki huzursuzluğu fark etmemişti. Daha doğrusu, etrafındaki insanların onunla korkarak konuşmasına alışkındı. Olay önemsizmiş gibi elini salladı, "bu konuyu sonra tekrar konuşuruz. İran'dan yeni bilgiler geldi" dedi. Ve yanındaki korumaya dönüp sağ elinin parmaklarını iki kez şaklattı. Gregor'un el hareketi ile odada bir hareketlenme oldu. Rusça yapılan telsiz konuşmalarından, birinin getirilmesi gerektiği anlamıştı Muzaffer.

Odada herkes hareket halindeyken odanın köşesindeki bir masanın başında oturan elli yaşlarında kalın siyah çerçeveli gözlük taşıyan zayıf bir adam, hiçbir duygu belirtisi göstermeden önündeki dizüstü bilgisayarın ekranına bakıyordu. Yüzünde demir bir maske varmış gibi duran bu adam yata her gelişinde aynı köşede oturuyor ve önündeki dizüstü bilgisayarın klavyesine bir şeyler yazıyordu. Muzaffer adamı seyrek de olsa güvertede telefonla değişik lisanlarda konuşurken görmüştü. Kimse kendisini bu adamla tanıştırmamıştı. Muzaffer de onun hakkında bir şey sormaya çekinmişti.

İçinde bulundukları odanın kapısı tekrar açıldı. İçeriye iki tane irikıyım korumanın ortasında uzun boylu, saçlarını seyrek oluşuna aldırmadan uzatmış esmer bir adam girdi. Daha doğrusu korumalar adamı içeriye doğru sürüklediler. Adamcağızın yüzündeki morluklardan, elbiselerindeki kan izlerinden epeyce hırpalanmış olduğu ve kendi isteğiyle o gemide bulunmadığı anlaşılıyordu. Muzaffer bir an için adama acıdı. Gregor korumalara “bırakın” anlamında bir el işaret yaptı.

Adam serbest kalır kalmaz Gregor’un önünde diz çöktü, “*by grace of God**” dedi.

Gregor buz gibi bir sesle, “güvenimize layık olmadın, merhametimizi istemeye de hakkın yok” dedi.

Adam çekinerek ayağa kalkarken, “benim hiçbir suçum yok bu işte” dedi.

Gregor’un bir el işareti üzerine ayaktaki adamlardan biri, kitaplığın yanındaki ekrana bağlı video oynatıcısına bir DVD koyup çalıştırdı. Duvardaki ekranda yatakhane benzeyen bir odanın köşesinde Naser ve saçlarını ustura ile tıraş etmiş esmer bir adam belirdiler. Naser yüzünde huzursuz bir ifade ile etrafına bakındı, kısık bir

* Tanrı’nın lütfuyla. (y.h.n.)

sesle konuştu: “Amir ve Hoşeng ikna oldular Sasan. Yarın sabah arşivdeki formülleri iki DVD’ye yükleyip şifreleyeceğiz. Orijinallerini de sileceğiz.”

Naser’in Sasan ismiyle hitap ettiği adam eliyle saçsız kafasını sıvazladı, “ben de güvenlikteki adamı ayarladım. Yarın akşam vardiya değişikliğinde güvenlik elemanı üniformasıyla çıkaracak seni.”

“Bence enerji bakanlığından birileri ile konuşmayı deneseydik.”

Sasan koluyla sinirli bir hareket yaptı.

“Görmüyor musun Naser? İran hükümeti bunlarla aynı cephede. Güvenebileceğimiz tek şey uluslararası bir forumda bunun açıklanması. Ancak o zaman bize doku-namazlar.”

Naser yüzünde tedirgin bir ifade ile konuştu: “O adamlara güvenebiliriz diyorsun yani?”

Sasan onu el işareti ile susturup sözlerine devam etti: “Evet, kesinlikle. Şifreli hat üzerinden senin geleceğini bildirdim. İstanbul’da seni bekleyecekler.”

Sasan sanki gizli bir gözün kendilerini izlediğini hissetmiş gibi tedirgin bir yüz ifadesiyle etrafına bakındı. Neredeyse fısıldayarak, “şifrelemeyi unutmadın değil mi?” diye sordu.

Naser, “bana güven, hem de kimsenin çözemeyeceği bir şekilde şifreledim. Şifre ise Voltaire’dan. Hani senin o çok sevdiğin sözü vardı ya...”

Naser İngilizce bir metin mırıldanmaya başlamıştı ki Gregor filmi yeniden durdurdu.

“Söyleyecek bir şeyin var mı sayın güvenlik şefi?”

Güvenlik şefi, “bu videoyu ‘o olaydan’ bir gün sonra fark ettik” dedi.

Gregor adama bakarken bir an için gözlerinin merceği bir kedininkiler gibi inceliyormuş gibi geldi Muzaffer’e.

“Yani önce formülü bulan adamları öldürdünüz, sonra formülün arşivden çalınmış olduğunu fark ettiniz öyle mi?”

Güvenlik şefi son argümanlarını sıralamakta olduğunu bilen bir insanın telaşıyla, “lütfen açıklamama izin verin. Her yerde kamera olunca alınan bütün görüntüleri teker teker kontrol etmek hemen hemen imkânsız oluyor” dedi.

Güvenlik şefi daha konuşup, kendisinin hiçbir suçu olmadığını anlatmaya devam edecekti ama Gregor ona sırtını döndü. Adamlarına doğru elini salladı, “halledin şunu.”

Güvenlik şefi bunun ne anlama geldiğini bildiği için kendini yere attı, Gregor’un bacaklarına sarıldı, “affedin. Beni çocuklarıma bağışlayın ne olur!” diye bağırmaya başladı.

Gregor, daha kısa bir süre önce çoluk çocuk sahibi üç bilim adamını gözünü kırpmadan öldüren bu adamın yerde sürünüşüne tiksintiyle baktı. Gregor’un adamları patronlarına yapılan bu hakaretin daha uzun sürmesini engellemek istermişçesine öne atıldılar. Ve hızla patronlarının ayakkabılarını kirleten bu adamı derdest edip yatın koridoruna çıkardılar.

Birazdan iki kişi koridorda “bileti kesilmiş yolcuyu” sürüklüyorlardı. Güvenlik şefi ise kaderine razı olmuş gibi kendini sürüklenmeye bırakmıştı. Ayakkabılarının parmak uçları koridordaki İran halısına sürtüyor, halıda dalga şeklinde izler bırakıyordu.

Onların terk ettiği odada ise yeni bir ziyaretçi bekleniyordu. Odanın kapısında put gibi duran korumalardan biri kulağındaki alıcıyı göstererek, “Efendim İranlı misafir yarım saattir birinci katta sizinle görüşmek için bekliyor. Yavaş yavaş sabırsızlanıyormuş” dedi.

Gregor ziyaretçilerden sıkılmış ev sahibi edasıyla elini salladı, “çağırın gelsin.”

Koruma ziyaretçiyi çağırarak için dışarı çıktı. Odada üç kişi kalmışlardı.

Muzaffer odada kimse yokmuş gibi aşağı yukarı yürüyen Gregor'a, sonra da sessizce oturan siyah çerçeveli gözlüklü adama baktı. Muzaffer ne kadar merakını bastırmaya çalışsa da dayanamamış Gregor'un nasıl zengin olduğunu araştırmıştı.

Bir yönüyle her şey çok basitti. Rusya'daki özelleştirme furyası sırasında ikinci büyük petrol şirketinin özelleştirilmesi Gregor'un genel müdürü olduğu bankaya verilmişti. Gregor da hisse senetlerini borsada satacağına, bankasının satın alma hakkını kullanarak gülünç bir rakama kendisi satın almış, böylece şirketin çoğunluk hisselerini ele geçirmişti. Petrol fiyatları doksanlı yılların sonunda rekor üzerine rekor kırmaya başlayınca da Gregor birden dünyanın en zengin adamlarından biri oluvermişti.

Ama bu çok mantıklı gibi görünen senaryoda Muzaffer'in işadamı zekâsının anlamadığı bir şey vardı. O "gülünç rakam" da yüz milyonlarca dolarla ölçülüyordu. Gregor Rusya devlet başkanının aylık maaşının birkaç yüz dolar olduğu bir dönemde onca parayı nerden bulmuştu? Ve o kadar parayı ödünç veren o güç Gregor'u nasıl kontrol ediyordu? Birden köşede oturan adamla göz göze geldiler. Adam onun bütün düşündüklerini okumuş gibi bakıyordu. Muzaffer kötü bir şey yaparken yakalanmış bir çocuk gibi ürkerek gözlerini adamdan kaçırdı.

O sırada odanın kapısı tekrar açıldı. İçeriye saçlarını yana taramış üzerinde siyah bir ceket ve yakasız gömlek bulunan kirli sakallı bir adam girdi. Girer girmez Gregor'a, mecliste bazı milletvekilleri Nathan'da neler olup bittiğini öğrenmek istiyor" dedi.

Gregor onu yatıştırmak ister gibi, "ne yazık ki sizden birileri yeterince kontrol edememiş" dedi.

İranlı misafir aldığı cevaptan tatmin olmamıştı. “Hani her şeye kaza süsü verecektiniz? Hem İran’da hem İstanbul’da insanlar öldü. Ve DVD’ler hâlâ dışarıda bir yerlerde geziyor.”

Gregor olanların sorumlusu oymuş gibi misafirine doğru yürüdü. Uzun boyuyla önünde dikildi, “siz ise illaki güvenlik şefi bizden olacak, dediniz ve beceriksiz bir adamı bütün güvenlik bölümünün başına koydunuz. Sonuç ortada; adamınız neşe* içmekten bizim yerleştirdiğimiz kameraları bile kontrol etmemiş” dedi.

Elleri cebinde pencereye doğru yürüdü. Bir süre çalkantılı denizi izledikten sonra döndü.

“Merak etmeyin. İstanbul’da ölen adamınızın cesedi hemen yok edildi. Diğer adama da ulaşmamız an meselesi.”

İranlı misafir sakallarını kaşıdı.

“Anlamıyorsunuz. Öldürdüğünüz adamlardan biri önemli bir Kürt aşiretinin üyesiymiş. Aşiretten bir milletvekili mecliste soruşturma açmaya çalışıyor.”

Gregor’un açık yeşil gözleri büyüdü. Köşede oturan adama izin ister gibi baktıktan sonra sözlerine sakın bir ses tonuyla devam etti: “Eğer istemiyorsanız bu haliyle her şeyi bırakıp İran’dan çekilebiliriz. Yalnız biz olmadan hükümetiniz nükleer santrallerine bir vida bile bulamaz biliyorsunuz.”

Kayıtsızca ellerini cebine soktu: “Hem Katar’daki bankamız aracı olmasa petrol de satamazsınız Amerikan şirketlerine.”

İranlı konuk bu resti beklemiyordu. Yüzü kızardı. Yumuşak bir ses tonu ile konuştu: “Aslında biz de insanların Mossad tarafından öldürüldüğünü bildirmiştik gazetelere.”

* Neşe: İranlıların esrara verdiği isim.

Sonra kuyruğu dik tutmak için kendince bir öneride bulundu. “İstanbul’daki ajanlarımızı devreye şokabiliriz isterseniz.”

Gregor yüzünde alaycı bir gülümsemeyle İranlı misafirine baktı.

“Sizin adamlarınız ne kadar başarılı olduğunu İran’da gördük. Bunu biz halledeceğiz” dedi, saatine baktı ve ekledi: Hem siz İstanbul’da bekleniyorsunuzdur şimdi. Sizi ön güvertedeki büyük helikopterle götürsünler.”

Konuk aslında biraz daha kalıp, buradaki ilişkileri öğrenmek ister gibiydi. Diğer taraftan bütün dünyanın gözü İstanbul’dayken çok uzun süre ortalıktan kaybolmamalıydı. Hem Gregor’dan başka bilgi alamayacağını biliyordu. Başını salladı, “tamam. Tahran’da yeniden görüşürüz” dedi.

Gregor işlerini bitirip geriye dönmüş olan korumalarına bu sefer de bu İranlı misafire refakat etmelerini işaret etti.

Onlar odadan çıkarken Gregor’un gözü Muzaffer’e ilişti. Ona dönerek Rusça, istersen sen de onunla birlikte git” dedi.

Muzaffer zaten bir an önce bu ölüm kokan ortamı terk etmek, İstanbul’daki sahte cennetine dönmek istiyordu. Ama kalıp bir şeyler yapmak istiyormuş gibi konuştu: “Ama yan odadakileri kontrol etmek lazım.”

Gregor onun tavrındaki sahteliği fark etmişçesine, müstehzi bir gülümsemeyle cevap verdi: “Gerek yok. Onları bizzat ben kontrol edeceğim.”

Muzaffer’in yüzüne sırnaşık bir ifade yayıldı, “tamam. Bana ihtiyacınız olursa hemen söyleyin” dedi. Ve diğerleriyle birlikte odayı terk etti.

Oda boşaldıktan sonra Gregor İranlı konukla konuşuyormuş gibi kendi kendine söylendi: “Bu adamı bulamazsak bedavaya mal edip yüz elli dolara kazıkladığınız

petrolün bir gecede elli cent'e düşeceğinden korkuyorsunuz tabii."

Köşesinde oturan siyah gözlüklü adam başını bilgisayarının ekranından kaldırdı. Gözlerini kırılan dalgaların köpüklerinin beyaz lekeler gibi görüldüğü Karadeniz'in lacivert sonsuzluğuna dikti. Amerikan aksanlı bir İngilizce'yle, "Kartel'in de korkusu bu zaten" dedi.

Adamın gözlerinde korkuya benzer bir ifade vardı.

“Yanlış bir hayatın içinde
doğru yaşanamaz.”
Theodor W. Adorno

Büyük Buluşma

Selçuk saatine baktı. Saati 19:50’yi gösteriyordu. Karaköy’deki işini bitirip Beyoğlu’nda en sevdiği kafe olan Pia’ya gelmiş, üst katta köşe bir masada oturuyordu. Garsona yemeğini bitirdiğini işaret etti. Garson masayı toplarken, bir bardak portakal suyu sipariş etti. Alkollü içki içmemeliydi. Bilinci açık olmalıydı bu gece. Dizüstü bilgisayarındaki programları, kablosuz internet erişimini tekrar kontrol etti. Her şey tamamdı.

Mephisto’daki garsonun verdiği tüyo çok işine yaramıştı. Karaköy’deki alt geçitte tek soru sormadan, açılmış iki adet SIM kartı ve cep telefonu satmışlardı Selçuk’a. O telefonlardan biri şu anda çantasında, diğeri de yakınlarında bir yerde bir kargo kuryesinin elinde, kullanılacağı anı bekliyorlardı.

Selçuk hazırlıklarını yaparken Tarlabası'ndan Beyoğlu'na doğru çıkan yollarda, polisler Beyoğlu'ndan inen insanlara Selçuk'un resimlerini gösterip onu görüp görmediklerini sormaya başlamışlardı. Bir polis, Tarlabası'ndan Yeşilçam'a doğru çıkan birkaç travestiye Selçuk'un resimlerini gösterme gafletinde bulunmuştu. Travestiler genç ve yakışıklı polisin etrafını sarmış, bu tıfıl polisle dalga geçmeye başlamışlardı.

“Dur bakayım resmine. Ayol ne güzel çocuk bu böyle?”

“Hani nerdeyse senin kadar şirin.”

“Fazla varsa bir tane versene, yatak odama asarım” diye dalga geçip gülüyorlardı.

Giysilerinden üst sınıf travesti olduğu belli olan biri, genç polise, “bunlar baba oğul mu?” diye sordu.

Genç polis, ciddi bir cümle duyduğuna sevinmişti.

“Hayır. Aynı adamın 19 yaşındaki ve şimdiki resimleri. Gördünüz mü bu adamı?”

Sarı peruklu travesti bir süre yağmurdan ıslanmakta olan iki resme ve daha çok Selçuk'un on dokuz yaşındaki resmine bakıp genç polisin yanağından bir makas aldı.

“Bu güzellikte bir çocuğu görsem unuttur muyum hiç şeker şey?”

Sonra göğüs kolları gömleğinin yakasından fışkıran pala bıyıklı refakatçisine dönerek, “Haydi Şehmus sahne saati yaklaşıyor” dedi. Ve refakatçisi ile birlikte uzaklaştılar.

Selçuk tekrar saatine baktı. Saat sekiz olmuştu. Garsonun getirdiği içeceğinden bir yudum aldı. Arka planda tuttuğu *Black and View* programını ön tarafa aldı. Palas Tatlıcısı'ndaki bütün kameraların görüntüleri dizüstü bilgisayarın ekranındaydı. Görüntüleri yan yana dizdi. Palas Tatlıcısı'nın bütün katlarına hâkimdi şimdi. Head-

set'ini* ayarladı. Konuşurken sesi tanınmamalıydı. Dizüstü bilgisayarındaki yazılımda sesini yabancılaştırma modunu çalıştırdı. Heyecanla randevu SMS'inin geldiği telefon numarasını aradı. Telefon çalışıyordu. Kameraların aktardığı görüntüleri dikkatle izledi. Birinci katta bir masada saçları neredeyse albino hastaları kadar açık sarı olan bir adam cebine davranmıştı. Adam cebinden telefonu çıkardı. Arayan numarayı görmek için telefonunun ekranına baktı. Selçuk gizli numara modunda olduğundan göremedi. Selçuk dördüncü çalıştan sonra açılan telefon hattından adamın sesini duydu, "Yes?"

Selçuk kısık ama anlaşılır bir sesle "do you speak Turkish?"** dedi.

Adam Fransız aksanlı bir İngilizce ile konuşuyordu. "No. I don't..."***

Selçuk adamın kim olduğunu merak ediyordu, "isminiz nedir?" dedi.

"Kim bilmek istiyor bunu?"

"Naser'in bir arkadaşı diyelim."

Adam bir süre sustu. Sonra heyecanla "Naser nerde? Burada buluşacaktık" dedi.

Selçuk, "isminizi hâlâ öğrenemedim" diye cevap verdi. "İsmim Lucas."

Selçuk, "peki şimdi telefonu kapayın ve zemin katına kasanın yanına inin. Size beş dakika içerisinde bir paket gelecek onu hemen açın" dedi ve telefonu kapadı.

Selçuk adamın hiç beklemeden masadan kalkıp merdivenlere doğru yürüdüğünü gördü kameralardan. Merdivenlerin olduğu bölgede kamera yoktu. Lucas Selçuk'un görüş alanından çıkmıştı.

* Kulaklık ve mikrofon setinden oluşan, ses bağlantısı kurmaya yarayan aygıt. (y.h.n.)

** Türkçe biliyor musunuz?

*** Hayır. Bilmiyorum.

Selçuk, dizüstü bilgisayardan kafasını çevirip, hemen başka bir numarayı aradı

“Nerdesiniz?”

Karşıdan genç bir adamın sesi duyuldu: “Söylediğiniz gibi Beyoğlu’nda Fransız Kültür binasının önündeyim.”

“Peki. Beyoğlu 175 numarada Palas Tatlıcısı’nda bir arkadaşıma götüreceksiniz o paketi. Şu anda kasanın yanında sizi bekliyor. İsmi Lucas.”

O sırada Selçuk’un bakmadığı ekranda Lucas’ın zemin katta iriyarı bir adamla konuştuğu gözüküyordu.

Kurye, “hay hay beyefendi” dedi ve telefonu kapadı.

Beş dakika içerisinde bir kurye, Palas Tatlıcısı’nın kapısından girip kasaya doğru yürüdü. Lucas kasanın yanında tek başına dikiliyor, kasiyerle bir şeyler konuşuyordu. Kurye genç önce kasiyere sonra Lucas’a bir şeyler söyledi ve paketi verdi.

Selçuk paketin içine Karaköy’den aldığı telefonlardan birini koymuştu. Adamın telefonu paketten çıkarmasını bekleyip, yine gizli bir numara ile aradı.

“Lucas?”

Lucas cevap verdi: “Çok temkinlisiniz.”

“Evet. Elinizdeki telefonun numarasını kimse bilemeyeceği için şu andaki telefon görüşmemizin dinlenmesine de imkân yok. Rahatça konuşabiliriz.”

Lucas yine merdivenlere doğru yürüyüp kadrajdan çıktı.

“Neden bu kadar çekindiğinizi bilmiyorum. Ama bir nedeniniz olmalı kendinize göre. Buyurun. Sizi dinliyorum.”

Selçuk, Naser Bey ile çantalarımız karıştı. Ona ulaşmıyorum ama bu işin de o kadar tehlikesiz bir iş olmadığını düşünüyorum” dedi.

Lucas, “çantanın karşılığında para mı istiyorsunuz? Eğer öyleyse yanlış kapıyı çaldınız” dedi.

Adamın kararlı tavrı Selçuk’a güven vermişti.

“Hayır. Para istemiyorum. Bu çantada ne olduğunu bilmek istiyorum” dedi. *Acaba takip edildiğini anlatsa mıydı?* “Bana bu belgelerde, bu DVD’lerde neler olduğunu anlatmanızı istiyorum.” Naser bir ajan mıydı? ‘-di’li geçmiş zaman kullandığını fark etmiş miydi acaba Lucas?

“Ve en önemlisi; siz kimsiniz?”

Lucas’ın sesi merdiven sahanlığında yankılanıyordu. “Ben Birleşmiş Milletler Atom Enerji Konferansında çalışıyorum. Naser bizimle ilişkiye geçip çok önemli belgeler getireceğini söylemişti.”

Tahmini doğru çıkmıştı. Naser kendi ülkesinin sırlarını dışarıya taşıyordu. “Yani ülkesinin sırlarını size verecekti öyle mi?”

Biraz daha açık konuşması gerektiğini düşündü. Ve en çok merak ettiği soruyu sordu:

“İran nükleer bomba mı yapıyormuş?”

Lucas biraz önce oturduğu kata çıkıp masasına oturmuştu. Selçuk kameralardan Lucas’ın telefonun ahizesini kapatıp karşısında oturan takım elbise giymiş uzun boylu adamla bir şeyler konuştuğunu görüyordu. Kısa bir sessizlikten sonra Lucas’ın sesin duyuldu:

“Arkadaşıma danıştım. Sizinle açık konuşacağız. Mesele nükleer bomba falan değil. Çok daha önemli bir şey ama emin olun barışçıl bir olay. Size sadece bu kadarını söyleyebilirim.

Lucas’ın karşısındaki adamla konuşmuş olduğunu telefonda söylemesi Selçuk’un hoşuna gitmişti. Galiba dürüst bir adamla karşı karşıyaydı.

Anlatılanlar yavaş yavaş Selçuk’un aklına yatmaya başlamıştı. “Şu anda konuştuğu numaradan Naser’e SMS gelmiş, Naser cevap yazmıştı. Ve karşısındaki adamlar SMS’teki yer ve saatte randevuya gelmişlerdi.” “Herhalde peşimdeki polisler telefon sahiplerini öldürüp telefonla-

rını almadılar” diye düşündü. Lucas denilen bu adam hem kendisine şüpheli davranmış, hem de kameralardan izledikleri ile bire bir uyan bilgiler vermişti. Aniden adama güvendi.

“Tamam, size güvenebileceğimi hissediyorum” dedi. Ama size bu belgeleri vermeden içindeki bilgileri açıp görmek istiyorum. Hem bu işin arkasındaki belalı heriflerden nasıl koruyacaksınız beni?

“Arkanızda belalı birileri mi var? Hay Allah. Bakın o zaman Birleşmiş Milletler temsilciliğinde görüşebiliriz” dedi Lucas.

Tek tehlike Lucas ve arkadaşının izleniyor olabileceği idi. Selçuk karşısındaki adamlarla hangi ortamda tehlikesizce görüşebileceğini düşünmeye başladı. Kurye ile göndermiş olduğu telefonun numarasını kimse bilmiyordu. Kendi numarası da yeni alınmış bir numaraydı. Şu anda Beyoğlu ve civarındaki telefon antenleri üzerinde on binlerce cep telefonunun kayıtlı olduğu düşünülürse götürü usulü bütün telefonları da dinlemiş olamazlardı. Yani şu andaki konuşmaları dinlenilmiyordu.

“Aslında ben de Beyoğlu’ndayım. Sizden birkaç sokak ileride, hemen yakınlardayım” dedi.

Telefon dinlenilmiyordu ama Lucas izleniyorsa adamları kendisine getirebilirdi. Bir çözüm bulmalıydı bu açmaza. Adamlarla açık konuşursa onların bir çözüm bulabileceklerini düşündü. Mesela Birleşmiş Milletler merkezinde buluşmak. Ama oraya girerken Türk güvenliğinden geçmesi gerekiyordu. Bunu nasıl çözecekti?

Selçuk bütün bunları düşünürken bir yandan da kameralardan Lucas’ı izlemeye devam etmişti. Lucas telefondaki sessizlikten yararlanarak karşısındaki adamla bir şeyler konuşmaya başlamıştı. Muhtemelen onlar da Selçuk gibi tehlikesiz bir randevu yeri konusunda kafa yo-

ruyorlardı. Sonra ikisi birden merdiven yönünden kendilerine doğru gelmekte olan birine döndüler. Lucas gülümseyerek sağ elinin başparmağını kaldırdı “bu iş halloldu” işareti verdi. Selçuk masaya yaklaşmakta olan adamın briyantınli saçlarına baktı. Bu takım elbiseli kumral saçlı adamı Cerrahpaşa’nın bahçesinde görmüştü. Şu çok uzun olmayan boyuna rağmen etrafındaki herkese yukarıdan bakmayı becerebilen iğrenç saçlı adam Serkan’dı.

Allak bullak oldu: Hayal kırıklığı, aldatılmışlık, nefret, kendine öfkelenme, salak yerine konulmuşluk duygularının hepsi birden Selçuk’un gırtlığına sarıldılar. Bir an boğulacak gibi oldu.

Lucas izlendiğinden habersiz, Serkan’la da bir şeyler konuşup telefona döndü. “Size her türlü korumayı verebiliriz. Birleşmiş Milletler binasından Mr. Baraday ile birlikte çıkabilirsiniz” dedi. Serkan’a doğru başparmağı ile işaret parmağını daire şeklinde birleştirerek dalgıçların O.K. işareti yapmıştı bu sefer.

Selçuk sakın bir ses tonu ile konuştu: “Lütfen elinizdeki telefonu karşınızdaki beyefendiye verin.”

Lucas, Serkan’ın yanında oturan uzun boylu takım elbiseli adama baktı. Şaşkınlıkla, “Leo ile mi konuşmak istiyorsunuz?”

“Hayır onun yanındaki saçları briyantınli, siyah takım elbiseli ‘Serkan Bey’le”

Lucas şaşırdı. Telefonun ahizesini kapatıp Selçuk’u diğer masalarda arıyor gibi etrafına baktı. Sonra kendine soran bakışlarla bakan Serkan’a bir şeyler söyledi. Serkan hiç tereddüt etmeden Lucas’ın elinden telefonu aldı. Bir taraftan etrafı kolaçan ederken buz gibi bir sesle, “evet Selçuk Bey. Şükür kavuşturana” dedi.

Naser’e SMS gönderenler başından bu adamlarla mı çalışıyorlardı? Yoksa Serkan o SMS’in şifresini çözüp,

adamları kapının önünde tutuklatmış mıydı? Ne olursa olsun, Selçuk neredeyse bu adamlara inanacaktı.

“Ben hiç şükretmiyorum bu tür kavuşmalara.”

“Beni tanıdığına göre Cerrahpaşa’da bizleri gözetledin demektir” dedi Serkan.

“İşin ne? Onu da sen bul artık” dedi Selçuk.

Serkan ayağa kalktı, merdivenlere doğru yürüdü. Birden Cerrahpaşa’nın bahçesinde gördüğü iriyarı, yüzünde yara izi olan adam da belirdi dizüstü bilgisayarın ekranlarında. Selçuk bu adamın da ismini tahmin ediyordu: Hasan. Serkan Hasan’a bir şeyler söyleyip alt kata gönderdi. Herhalde Hasan dış kapıda durup, çıkanları kontrol edecekti. Anlaşılan Selçuk’u binanın içinde zannediyorlardı.

Serkan Selçuk’un şu anda nerde olduğu önemsemiyormuş gibi konuştu: “Bak Selçukçuğum gel bu işi uzatmayalım. Senin seçeceğin bir yerde bize çantayı ver. Senin güvenliğine ben kefil oluyorum.”

Selçuk, “Naser’in güvenliğine olduğun kadar kefilsin yani?”

Selçuk’un sesi Cerrahpaşa Hastanesi santrali ile konuştuğundan daha farklıydı. Daha boğuk neredeyse bambaşka bir insanın sesi gibi geliyordu. Serkan Selçuk’un bir bilgisayar aracılığı ile sesini yabancılaştırdığını düşündü. Hızla o kattaki dizüstü bilgisayarlı bir adamın masasına yürüdü. Dizüstü bilgisayarına baktı. Onun Selçuk olmadığına emin olunca.

“Sesin neden kısık geliyor? Konuşamayacağın bir yerdesin değil mi?” diye sordu.

“Konumuz o değil. Beni teslim olmaya ikna etmeye çalışıyordun sevgili zehir hafiye.”

Serkan merdivenlere gidip alt kata indi. Oradaki dizüstü bilgisayarlı bir genci kontrol etti. Sonra koşa koşa en üst kata çıktı. Hayır bulamıyordu. Tıkanmış bir sesle

“Bana inanmayacaksın biliyorum ama Naser’i biz öldürmedik. Kendisi atladı” dedi.

Selçuk, “Sen de bana inanmayacaksın ama “sana inanıyorum” dedi ve bir an durakladı, her şeyi bildiğini açık edip etmeme konusunda kısa bir tereddüt yaşadıktan sonra dudaklarının arasında sıkışıp kalmış cümleyi ahizeye döktü: “Naser sadece beni uyarmak için atladı pencereden. Çünkü o çanta elinize geçer geçmez zaten öleceğini biliyordu.”

Serkan bulundukları katın penceresinden dışarıya bakıyordu. Birden kameralar dikkatini çekti. Bulunduğu katın kamerasının altındaki sandalyeye çıkıp, kamerayı olduğu yerden kopardı.

“Evet Selçuk Bey şimdi eşitiz. Artık bizi gözetleyemiyorsun.”

Bir kamera görüntüsü kararmıştı Selçuk’un ekranında.

“Ben zeki insanı severim. Sana bir şekilde kanım kaynadı. Gel şu işi kan dökmeden halledelim” dedi Serkan.

Selçuk, “Bu randevuya gelecek olan adamlara ne yaptınız? Onları da mı öldürdünüz?”

Serkan güldü.

“Hiçbir şey yapmadık. Bu randevu aslında üç gün sonra bu saatteydi, şifreyi doğru çözseydin bilirdin.”

“Ya telefon? Adamların telefonunu nasıl ele geçirdiniz?”

Serkan bu sefer kahkaha attı.

“İlahi Selçuk, bir telefon numarasını istediğimiz başka numaraya yönlendiremeyeceksek adımız neden devlet olsun. Gördüğün gibi tek akıllı sen değilsin.

Yeterince sohbet etmişlermiş gibi ses tonu ciddileşti.

“Bak Selçuk bir muhasebe yapalım.”

Sustu. Hasan’ın yanına gidip kamera meselesini çözmesini söyledi. Sonra konuşmasına devam etti: “Kame-

ralara internetten girdiğini tahmin edebiliyorum. Ama araştırtmayacağım. Çünkü biliyorum ki İP adresini gizliyorsundur. Diğer taraftan buralarda bir kafede olduğunu söylemişsin Lucas'a..."

"İnandın mı buna?" dedi Selçuk alaycı bir tonla.

"Evet inandım. Çünkü buralarda bir yerde olman çok mantıklı."

"Neden buralardaymışım peki?" dedi Selçuk yine aynı alaycı tonla.

"Çünkü buralarda seni çeken bir şeyler olduğuna eminim. O yüzden Mephisto'ya geldin bugün."

Selçuk irkildi. Demek oraya gittiğini öğrenmişlerdi. Bu da demekti ki Ziyne'ti takip ediyorlardı. Cerrahpaşa'ya ettiği telefonda açık vermemekle iyi etmişti. Aniden Selçuk'un dizüstü bilgisayarındaki bütün görüntüler karrardı. Hasan Palas Tatlıcısı'nın kamera sistemini kapatmıştı.

Selçuk yan gözle ekrana bakarken, "Çok iyi anlatıyorsun da benim asıl merak ettiğim şu: Seni kaç satış aldılar?"

Serkan irkildi. Para meselesini biliyor muydu yoksa bu adam?

"Ne demek şimdi bu? Ne biçim konuşuyorsun sen?"

"Bu işin Türkiye'yi ilgilendiren bir yanı yok. Türk polisi ne yapsın İran'daki nükleer araştırma sonuçlarını? Sizler teşkilatta satın alınmış bir grupsunuz anlaşılan."

Serkan önce sinirlendi Selçuk'un söylediklerine. Sonra kendini toparladı. Böyle anlarda kendini kaybetmemeyi öğrenmişti. Yalnız bu adamın teslim olmayacağı da kesinleşmişti. O halde B planını uygulamalıydı.

"Selçuk sen neden Naser'i bu kadar sevdin biliyor musun?"

"Sizlerin aksine namuslu bir adam olduğu için olmasın dedi" Selçuk gülerek.

“Hayır ondan değil. Çünkü bu adam senin 1984 yılında yapamadığını yaptı.”

Serkan bir süre söylediklerinin iyice anlaşılmasını bekledi ve devam etti: “Sen o zamanlar azıcık dayacağı gördüğünde çözülmüş, arkadaşlarını satmıştın. Naser onu yapacağına dördüncü kattan atladı.”

Camın kenarına gelmişti. Caddeye baktı. Selçuk’u arar gibiydi.

“Bu adam o cesareti gösterdi diye senin gözünde bir kahraman, bir mitos.”

Yeniden merdivenlere doğru yürüdü.

“Diğer taraftan ona bakıp kendinden utanıyorsun. Onun misyonunu tamamlayarak bu utançtan kurtulmak istiyorsun.”

Selçuk çıldıracak gibi olmuştu. “*Bu polis parçası neler söylüyordu böyle?*”

“Ulan satılık köpekler, ulan katiller. Ulan maaşını CIA’den alan sırtlanlar” diye, ağzına geleni mikrofona söylemeye başladı.

PIA da Selçuk’un katında oturan diğer müşteriler konuşmalarını kesmiş, bilgisayarı ile kavga eden bu tuhaf adama bakmaya başlamışlardı. Selçuk hızla dizüstü bilgisayarını kapadı, çantasına yerleştirdi. Masaya yediğinden fazlasını karşılayacak kadar para bıraktı ve ayağa kalkıp ahşap merdivenlere doğru yürüdü.

Merdivenleri inerken gözü altında yaşadığı işkence geceleri geldi gözlerinin önüne. Özellikle de arkadaşlarının aleyhine ifade vermeğe zorlandığı gece. Aniden başı döndü, düşmemek için merdivenin tırabzanlarına tutundu.

Merdivenlerden çıkmakta olan garson endişeyle ona baktı:

“İyi misiniz efendim? Renginiz sapsarı.”

Selçuk “Y-Yok... Yokbir şeyim. İyiyim” diye kekeledi.

İçinden sinsi bir ses; “kahramancılık oynayarak geçmişini unutabilirim zannetmiştin değil mi? Herkesi kandırabilirsin ama beni kandıramazsın” diyordu Selçuk’a. Sanki yaşadığı şu sekiz saat boyunca ayaklarının altına binlerce kutu koyup üzerine basarak bulutlara kadar çıkmış ve tam onlara dokunacakken birisi en alttaki kutyu çekmişti. Ve Selçuk’un ruhu dipsiz bir kuyunun sonsuzluğuna doğru yuvarlanıyordu.

Bu korkunç karanlığa doğru yuvarlanmakta olan ruhu da tıpkı bedeni gibi tutunacak bir dal, bir merdiven tırabzanı arıyor ama bulamıyordu. Son birkaç saat boyunca hissettiği “kendine saygı” yerini büyük bir hızla “kendinden nefrete” bırakıyordu.

Sendeleyerek Pia’nın merdivenlerini indi. Çıkış kapısına yürüdü. Bir an önce temiz havaya çıkmalıydı. Kapıyı açtı. Uzun bir süredir çiseleyerek yağan yağmur ani bir sağanağa dönüşmüştü. Bir robot gibi çantasından şemsiyesini çıkarıp açarak kapının önüne çıktı.

Serkan B planının tuttuğuna emindi. Seri hareketlerle Selçuk’un gönderdiği telefonun mönüsünden numarasını görünür hale getirip kendi numarasını aradı. Bulduğu bu numarayı seyyar karakoldaki adamlarına gönderdi ve “Bu numarayı arayacak bütün telefonları geriye doğru takip etmelerini” istedi. Selçuk’un içinde bulunduğu ruh haliyle bir tedbirsizlik yapacağından emindi. Ve antenlerin bu kadar birbirine yakın konuşlandırıldığı bir bölgede cep telefonunun tam yerini tespit etmek işten bile değildi. İkinci direktif olarak merkezdekilere: “Bu adam buralarda bir kafeyi terk ediyor şu anda. Beyoğlu’ndaki bütün kameraları tarayın” dedi.

Telefonun karşı hattından Gayrettepe’de gördüğü esmer çocuğun sesi duyuldu: “Efendim bütün kafelerin önündeki kameraları kontrol ediyoruz ama yağmur bas-

tırdı. Şu anda Beyoğlu'nda on binlerce şemsiye açılmış durumda. Hiç kimsenin yüzü görünmüyor.”

Serkan cam kenarına yürüdü. Başını kaldırdı. Sicim gibi yağan yağmur tanelerinin arasından gökyüzüne doğru baktı. Kendi kendine, “sen de mi ona yardım ediyorsun yoksa” diye mırıldandı.

Şemsiyesinin altında yağmurdan ve kameralardan korunarak yürüyen Selçuk ise gerçekten de bir tedbirsizlik yapmak üzereydi. Hırsla çantasından diğer cep telefonunu çıkardı. Lucas’a göndermiş olduğu telefonu aradı.

Serkan çalan telefonun ekranına baktı. Arayan gizli numaraydı. Telefonu tespit etmenin zaman alacağını hesapladı. Selçuk’u oyalamalıydı. Telefonu açtı. Nazik bir sesle, “Selçuk senden özür dilerim biraz kastını aşan sözler oldu biliyorum. Kızgınlıkla söylenmiş...” Telefonun arka planından gelen yağmur sesine bakılırsa Selçuk yolda yürüyordu.

Selçuk küfür etmek için aradığı bu polisteki değişikliğe anlam veremedi önce. Bu tipik bir “iyi polis” oyunuydu. Peki neden gerek duymuştu bu pis herif “iyi olmaya”?

Birden cep telefonu ile aramakta olduğunu hatırladı. “Karşısındaki onu yerini tespit edebilmek için oyalamaya çalışıyordu.”

Selçuk’un dipsiz bir uçurumun karanlığına düşmekte olan ruhu, hiç beklemediği bir anda bir dala tutunmuştu; ölüm korkusu. Pençesi, tırnağı olmadan, ağaçların koruyucu yüksekliğinde saklanmadan iki milyon yıldır ayakta kalabilen Homo Erectus’u* hayatta tutan şey, o korku Selçuk’un ruhuna da yardıma koşmuştu şimdi. İçinden bir ses: “Oğlum Selçuk” dedi. “Kendinle sonra hesaplaşırsın. Şimdi bir an önce kendini toparla ve bu kapandan kurtul.”

* Homo erectus (Latince dik insan), soyu tükenmiş insansı türüdür ve modern insanların (Homo sapiens’in) atası olduğu kabul edilir. (y.h.n.)

İleride bir saçağın altına sığınarak yağmurdan korunmaya çalışan bir gruba doğru yürürken, “Bir şey söyleyeyim mi Serkan? Sana acıyorum aslında” diye konuştu.

Kendine saygısı yoktu artık ama bu adamlara ve bunları yaratan sisteme karşı nefreti vardı hâlâ.

“Hayrola, nerden çıktı bu yoğun empati şimdi?”

“Kendini o kadar kaptırmışsın ki ne kadar iğrenç bir iş yaptığının farkında bile değilsin.”

Serkan, Selçuk’taki bu cesarete şaşırmıştı. İçinden kontrol edemediği bir hırs yükseldi. *Neler söylüyordu bu muhallebi çocuğu böyle?* Kendisi on üç yaşından beri karavanaya talim ederken bir eli yağda bir eli balda yaşamış olan bu piç...

“Sen asıl kendine bak. Baba parasıyla en iyi okullarda okudunuz, bizlerin hakkını yediniz. Hayata bizden on adım önde başladınız” diye bağırdı telefona.

Selçuk’un sesi çok sakindi: “Söylediklerin doğru. Bizler iyi olanaklarla büyüyüp okuduk.” Kısa bir duraklamadan sonra devam etti, “ama şunu hiç düşündün mü? Benim ne suçum var bunda?”

Serkan böyle bir cevap beklemiyordu.

“Suçunuz olmaz olur mu? Hem baba parası ile okudunuz, hem de kalkıp bizim gibi halk çocuklarının hakkını savunma hakkını gördünüz kendinizde. Sizi pis sülükler.”

Telefon kapanmıştı.

Serkan hırsla kendi telefonu ile Bölüm Şefi’ni aradı: “Yerini tespit edebildiniz mi? Telefonu kapadı itoğlu it.” O gün ilk defa sesi titriyordu

Bölüm Şefi, “efendim gizli numara ile aramıştı. Önce numarayı tespit etmemiz gerekiyordu. Tam numarayı tespit etmiştik ki görüşme kesildi” dedi.

Biraz durakladıktan sonra:

“Durun bir dakika Serkan Bey. Sadece konuşmayı sonlandırmış. Telefonu kapatmamış. Sizin tahmin ettiğiniz gibi Beyoğlu’nda. Hatta bizim bulunduğumuz so-kağa girdi. Bir antenden diğerine hızla geçiyor. Anlaşılan koşuyor adamımız.”

Serkan, avının aslında düşündüğü kadar zeki olmadığını fark etmenin verdiği o nevrotik sevinçle, “anlaşılan yine telefonu kapamayı beceremedi salak herif. Hemen yerini tespit edin. Biz de size doğru geliyoruz” dedi.

Hasan’la birlikte hızla tatlıcıdan çıkıp, karşıdaki Mis’ Sokak’a girdiler. Koşar adım karakol aracının olduğu yere giderlerken yeniden telefonu çaldı. Serkan, “şüpheliyi yakaladınız mı?” diye açtı telefonu.

Karşıdaki ses Bölüm Şefi’ne aitti: “Efendim isterseniz gelip kendiniz bir bakın.”

Serkan ve Hasan artık koşmaya başlamışlardı. Serkan koşarken “bu herifin” kendi isminin Serkan olduğunu nerden bilebileceğini düşünüyordu. Birazdan karakol aracı olarak hazırlanmış siyah iri bir midibüsün önündeydiler. Bölüm Şefi onlara doğru geliyordu.

Serkan, “şüpheli nerde?” diye sordu.

Bölüm Şefi eliyle biraz ileride polislerle itişen, yüksek sesle küfreden tinerci bir çocuğu gösterdi.

Serkan bir şey anlamamıştı. “Bu ne şimdi?”

“Efendim. Şüphelinin telefonu bu tinerciden çıktı.”

Bunları konuşurken tinerci çocuğun yanına kadar gelmişlerdi. Tinerci, “ulan Allahsız aynasızlar. Güzel bir abim o telefonu bana hediye etti. Kimseye yedirmem onu” diye bağıırıyordu.

Serkan meseleyi anlamıştı. Kışkandığımız bir insanın düşündüğümüzden de yetenekli olduğunu fark edince hissettiğimiz hınçla “ulan Selçuk, hiç de boş bir adam değilmişsin” dedi, sesi tinerci gencin bağırtıları arasında

kayboldu. Hasan, tereddütlü bir sesle “Efendim?” dedi gerçi ama onun ne dediğini çok iyi işitişti.

Serkan tinerici çocuğa yaklaştı. Sinirli bir hareketle onun elindeki telefonu çekerek aldı. Elindeki telefonu incelerken kendisine bakan tinerici çocuğun gözlerinde ve elinde metalik bir parıltı belirdi ve çocuk Serkan’a doğru ani bir hamle yaptı. Serkan mesleki bir refleksle son anda kendini geri çekebilmişti ama çocuğun kalbine doğru savurduğu bıçak, ceketini yırtıp sol kolunu yaramıştı. Polisler üzerine çullanırken çocuk bağıırıyordu: “Ben sizin gibi hırsız değilim ulan. Benim malımı nasıl alırsın elimden orospu çocuğu.”

Polisler çocuğun elinden bıçağı alıp tekme tokat döverken Serkan yaşadığı olayın şoku altında koluna bakıyordu. Ceketinin altından görünen beyaz renkli gömleğinin yavaş yavaş kırmızıya dönüşüyor olması onu kendine getirdi. Hızla ceketini çıkardı. Gömleğinin kolunu sıyırıp yarayı kontrol etti. Önemli bir şey değildi ama kanıyordu. Kendisine yardım için seyirten Hasan’a döndü ve hayret içinde “tinercinin gözlerindeki parıltıyı gördün mü Hasan? Bu adama şeytan da yardım etmeye başladı anlaşılan” dedi.

Hasan, şefinin şok altında böyle konuştuğunu düşünerek hiçbir şey söylemeden bir süre yaraya baktı.

“Şuna pansuman yapalım” dedi ve midibüsten ilkyardım çantasını almaya gitti.

Serkan gömleğinin sarkan kısmını çekerek yırttı. Elindeki parçayı yaranın üstüne bastırarak seyyar karakol aracına geçti. Kameraların yönlendirildiği ekranların başındaki esmer gence seslendi: “Bu tinericiyi yakaladığımız kamerayı gösterebilir misin?”

Bu arada Hasan ilkyardım çantasıyla gelmiş, Serkan’ın karşısındaki koltuğa oturmuş onun kolundaki yarayı sarıyordu.

Genç çocuk, birkaç tıklama ile yakalama anındaki kamerayı bulmuştu. Serkan yeniden ceketini giyerken, “şimdi geriye doğru sar” dedi.

Genç, kameradaki görüntüleri geri sardı. Birazdan tinercinin nasıl polisler tarafından yakalandığı görünüyordu. Sonra tinerci çocuk hızlı adımlarla geri geri yürüyerek kameranin kadrından çıkıyordu.

Serkan “tinercinin geldiği kamerayı bul” demeye kalmadan isminin Anıl olduğunu öğrendiği esmer genç diğer kamaraya geçmişti bile. O kameranin kaydettiği görüntülerde de tinerci çocuk geri geri yürümeye devam ediyor, bir binanın saçağının altında üzerinde “Gauloises” sigarasının reklamı olan mavi bir şemsiye taşıyan birine bir şey veriyordu. Serkan, “dur” dedi, “şimdi ileri doğru sar ve şu mavi şemsiyeyi takip et.”

Ekrandaki insanlar hep birlikte durup, ileriye doğru yürümeye başladılar. Mavi şemsiyenin altından bir el, tinerci çocuğa biraz önce aldığı şeyi geri verdi. Bulundukları caddenin aşağısında bir yeri gösterdi ve tinerci çocuk aşağıya doğru koşarken, şemsiye yukarıya, Beyoğlu’na doğru yürüdü. Mis Sokak, hızla ileriye doğru sarılan kamera görüntüsünde yağmur sonrası coşan bir akarsu yatağı gibi göründü Serkan’a. Bu hızla akan şemsiye nehrinin içinde üzerinde kocaman “Gauloises” reklamı olan bir mavi şemsiye önce Beyoğlu’na çıktı. Sonra tünel yönüne doğru döndü.

Serkan rengi ve üzerindeki yazı nedeniyle diğerlerinden kolayca ayırt edilebilen şemsiyeye bakarak mırıldandı.

“Evet Selçuk Bey. Bedava diye reklam şemsiyesi almışsın ama bilmez misin ki *sigara öldürür*.”

Serkan ve yanındakilerin hızlı çekimde kameradan kameraya atlayarak izledikleri şemsiye Beyoğlu’nda bir süre yürüdükten sonra Yeşilçam Sokağı’na saptı. Sokağın

girişinde birden akış kesildi. Serkan Anıl'a döndü, "neden diğer kameralara geçmiyorsun?"

"Efendim o sokakta kamera yok."

"Nasıl yani?"

Bölüm Şefi tedirginlikle lafa karıştı, "efendim o sokakta travesti fahişelerin çalıştığı randevuevleri var" dedi.

"Ee?"

"Birkaç kez önemli politikacı oradaki kameralara takılmışlar, görüntüler de internete düşmüş diye o sokaktaki kameralar söküldü."

Olacak şey değildi. Birkaç ibne politikacı yüzünden göz göre göre zanlıyı kaçırıyorlardı.

"Yeşilçam Sokağı'nın alt tarafını tutmuş muyduk?"

"Evet efendim. Elemanlarımız o caddeyi aşağıdan yukarıya ellerindeki resimlerle tarıyorlar" dedi genç.

"Onlara söyleyin kuş uçurtmasınlar. Mecazen değil, gerçekten de uçan kuşları bile denetim altında tutacaklar, anlaşıldı mı?"

Sonra aracın şoförüne döndü, "biz de yukardan tarayalım."

İçinde oldukları araç sinyal ışığını yaktı. Ve Beyoğlu'na doğru hareket etti. Araç Mis Sokak'taki insan selini yarararak ilerlemeye çalışırken Serkan'ın gözüne zemine saçılmış, yer yer çamurla kaplanmış Selçuk resimleri ilişti. Başını resimlerden karşısında oturmakta olan Bölüm Şefi'ne çevirdi, "neden 19 yaşındaki resimlerini de bastırdınız bu adamın?"

Bölüm Şefi eliyle aracın şoför mahallini gösterdi, "Mahmut Bey organize etti o işi efendim."

Serkan aracın en ön koltuğundan kendisine sırttan Mahmut'a baktı.

Mahmut, "fazla mal göz çıkarmaz diye düşündüm Serkan Bey" dedi.

Serkan bir an sinirden kahkaha atarak glmek istedi ama kendini tuttu. Yaralı kolundaki bandajı okşayarak aracın camından dışarıya baktı. İçinde bulundukları araç Beyoğlu'na çıkıp Yeşilçam Sokağı'nın girişine doğru yönelmişti.

Selçuk hızlı adımlarla Yeşilçam Sokak'tan aşağıya doğru iniyordu. Amacı yolun sonundan Tarlabası'na inip bir taksiye binerek buralardan uzaklaşmaktı. Emek Sineması'nın önünden geçerken bir insan kalabalığını yararlanarak ilerlemesi gerekti. Selçuk'un öğrencilik yıllarından çok iyi tanıdığı Emek Sineması geçen yıl restore edilip, Varyete Tiyatrosu olarak yeniden açılmıştı. İnsanlar sekiz buçukta başlayacak matineye girmek için son dakika bileti arıyorlardı. Onların arasından geçerken kalabalıktan kalın kaşlı tıknaz, göğüs kılları gömleğinin yakasından taşan bir adam dikkatle Selçuk'un arkasından baktı.

Selçuk Emek Sineması'nı geçtikten sonra koşar adım önce sola, sonra sağa kıvrılan Yeşilçam Sokağı'nı takip etti. Daha çok travestilerin çalıştığı randevuevi binalarının önüne gelmişti ki yolun sonunda birkaç üniformalı polisin ellerinde resimlerle geçenleri kontrol ettiğini fark etti. Ellerindeki kendi resmi olmalıydı.

Hemen geriye döndü yeniden önce sola sonra sağa kıvrılan sokağı takip ederek ve şemsiyesini mümkün olduğu kadar yüzüne yakın tutarak yürüdü. Beyoğlu'na çıkıp kalabalığa karışmalıydı.

Yeniden Emek Sineması'nın önüne gelmişti ki Yeşilçam Sokağı'nın Beyoğlu girişine mavi siren lambası yanan bir polis minibüsünün yanaştığını gördü. Korkudan titredti. İçinden bir ses "buraya kadarmış" dedi. Yolun iki ucu da tutulmuştu. Etrafına bakındı. Emek Sineması'na girmek bir kurtuluş olabilirdi. Ama bu kadar insan bilet kuyruğundayken nasıl hemen bilet bulup içeri girebilecekti ki? En iyisi yine Beyoğlu çıkışını denemektir. Soka-

ğın çıkışındaki polisleri atlatabilirse Beyoğlu'nun kalabalığına karışabilirdi.

Çantasını koltuğunun altına sıkıştırıp yukarıya doğru yürümeye yöneldiğinde yanı başında bir erkek sesi duydu:

Ağabey tiyatro için bilete ihtiyacın vardır? “Vardır” kelimesi soru şeklinde vurgulanmıştı.

Selçuk sesin geldiği yöne döndü. Tık naz, bıyıklı, gömleğinin yakasından simsiyah göğüs kılları fışkıran bir adam, elinde bir biletle Selçuk'a bakıyordu. Adam Selçuk'a “çaktırma” der gibi göz kırptı.

“Denizin kenarına kadar ayakların izi vardır.
Ama denize girdikten sonra
ne iz kalır, ne işaret.”
Mevlana

Hamiyet

Selçuk karşısında bir kurtarıcı melek gibi beliren adama ve adamın elindeki bilete baktı. Heyecanla, “evet evet, bilet arıyorum” dedi. Bir bilete bir milyon verebilirdi o an.

Elini cebine soktu. Elli lira çıkarıp adama verdi. Adam Selçuk’un eline hem elli lirasını hem de bileti sıkıştırdı. Beyoğlu tarafından gelmekte olan polis aracına bakarak, “acele et Selçuk ağabey. İçeri gir, sağ koridorda beni bekle” dedi

Selçuk adamın kendisini ismiyle hitap etmesi karşısında şaşırmıştı. Adamsa Selçuk’un yüz ifadesindeki değişikliği izlemiş ve ona tekrar göz kırpmıştı. Selçuk fazla düşünmedi; her koşulda bu adam kendisine yardım ediyordu. Bileti ve parayı aldı, şemsiyesini kapadı. Beyoğlu’na doğru bakmaktan kaçınarak merdivenlerin önündeki

kalabalığı vardı. Hızla merdivenleri çıkıp cam kapıların önündeki biletçilere biletini uzattı. Birazdan elinde yarısı kesilmiş bileti ile içerideki kalabalığa karışmıştı.

Fuaye kalabalıktı. O gün Variete salonu olarak yeniden açılan Emek Sineması'nın gala gecesi idi. Galaya bilet alabilmiş insanlar en şık elbiselerini giyerek bu gösteriye gelmiş, program öncesi görünmek ve diğer izleyicileri görmek için fuaye sahanlığında dolaşıp birbirlerini süzüyorlardı. "Bu da başka bir İstanbul'du işte." Yirmi adım aşağıda genelevlerin penceresinden kadın/travesti fahişeler sarkmış, içeriye müşteri çağırırken burada İstanbul'un entelektüel *Crème de la Crème*'i* birbirlerinin üzerindeki elbiseleri, kimin kimle birlikte olduğunu inceleyerek programın başlamasını bekliyordu.

Selçuk bu "gösteri öncesi gösteri" kalabalığının içinden geçip sağdaki koridora ulaştı. Koridorun girişinde kendisine bedava bilet veren adamı beklemeye başladı. Çok geçmeden adam da görünmüştü Gizemli kurtarıcı "beni takip et" anlamında bir baş işareti yaparak Selçuk'un yanından geçti. Hiçbir şey söylemeden koridor boyunca yürüdü. Selçuk da hiçbir şey sormadan adamı takip etmeye başladı. İlginçtir ki adamın kim olduğunu bile merak etmiyordu artık.

Yürüdükleri koridorun sol tarafında yan yana localara açılan kapılar uzanıyordu. Selçuk bu yerleri ve duvarları kırmızı halılarla kaplanmış ıssız koridorda yürürken kendisini sürrealist bir filmdeymiş gibi hissetti. Bir el onu dışarıdaki hengâmeden çekip çıkarmış, bambaşka bir dünyaya savurmuş gibiydi. Hatta sanki ölmüştü ve şimdi kırmızı bir koridorun içinden sırat köprüsünün kurulduğu yere doğru götürülüyordu. İçindeki korku da kendisine karşı duyduğu öfke de kaybolmuştu. Bu duygular yerini anlamsız bir huzura bırakmıştı.

* Kaymak tabakası. (y.h.n.)

Koridorun sonuna gelmişlerdi. Selçuk'un gizemli mihmandarı sağ tarafta bulunan kilitli bir kapıya yöneldi. Kapının yanındaki panele bir PİN numarası tuşlayarak kapıyı açtı. Birlikte yeni bir koridora girdiler. Adam bu yeni koridordaki ikinci kapıyı açarak içeri girdi ve Selçuk'un da girmesini bekledi. Burası bir aktristin soyunma odasıydı. Yarım saat önce Yeşilçam Sokağı'nın girişindeki tıfıl polise Selçuk'un fotoğraflarını soran üst sınıf travesti, bir köşedeki tuvalet masasının önünde oturmuş makyaj yapıyordu. Selçuk'un mihmandarı ona doğru seslendi. "Selçuk ağabeyi getirdim" abla.

Serkan ve yanındakiler Yeşilçam Sokağı'nı tarayarak sokağın alt ucuna varmışlardı. Serkan hızla polisleri sorguladı. Caddeyi tutan polisler henüz kimseyi görmemişlerdi.

Yağmur, başladığı gibi aniden durdu. Daha doğrusu Selçuk'u Pia'dan çıkarken yakalayan sağanak, yerini çiseleyen bir yağmura bırakmıştı yeniden. Serkan sağ eliyle yağmurdan briyantini akıp alnına dökülen saçlarını arkaya doğru sıvazladı. Etrafına kararsızca baktı. Hasan'a döndü, "Bu iş böyle olmayacak. Bütün binalara girip aramamız lazım. Arka sokaklardaki memur arkadaşlar da gelsinler diye düşünüyorum ne dersin?"

Hasan kendisine akıl sorulmasına şaşırmıştı. Hayatında ilk defa Serkan'ı böyle kararsız görüyordu Yoksa tinerci çocuğun saldırısı mı sarsmıştı Serkan'ı? Saygıyla cevap verdi: "En doğrusunu siz bilirsiniz Serkan Bey."

Serkan biraz düşündükten sonra, "tamam herkes buraya gelsin o zaman" dedi ve sağ eliyle yaralı kolunu tutarak yukarıya, Beyoğlu'na doğru yürümeye başladı.

Biraz sonra Yeşilçam Sokağı ana baba gününe dönmüştü. Polisler ellerinde resimlerle bütün barlara, randevuevi binalarına girip herkese resimleri gösteriyorlar,

binaların içini arıyorlardı. Randevuevlerinde “uygunsuz pozisyonda” yakalanan erkekler gelenleri ahlak zabıtası zannetmişlerdi. Ve böyle bir durumda yakalanan her Türk erkeği gibi “siz benim kim olduğumu biliyor musunuz” havasına girmişlerdi.

Emek Sineması’nın arka koridorunda bir odanın içindeki tuvalet masasının önünde oturan travesti ayağa kalktı, yüksek ökçeli ayakkabıların üzerinde sekerek Selçuk’a yöneldi. Kendisine zıplayarak yaklaşmakta olan yüz Selçuk’a tanıdık gelmişti ama bir türlü çıkaramıyordu. Mihmandarının “ablası” Selçuk’un yanına geldi. Onu omuzlarından tuttu, yukarıdan bakarak (topuklu ayakkabıları nedeniyle Selçuk’tan yarım kafa büyüktü).

“Dur bakayım şöyle? Değişmişsin ama hâlâ çok yakışıklı bir adamsın ulan pembe panter” dedi.

Selçuk’a yirmi beş yıldır kimse bu lakapla hitap etmemişti.

“Hamdi? Ulan sen misin?” dedi sesi titreyerek. Rüya da gibiydi...

Travesti, işaret parmağını dudağına götürüp sus işareti yaptı, “artık Hamdi yok. Hamiyet var” dedi ve Selçuk’a sarıldı.

Selçuk göğsüne değen sertliğin silikon mu yoksa doldurulmuş sutyen mi olduğunu düşündü bir an. Her şey o kadar hızlı geliyordu ki sevinmeye vakit bile bulamamıştı.

Hamiyet geri çekildi, “iki gün önce David’le telefonlaşmıştım. Senin buralarda olduğunu söyledi. Ama seni bu kadar çabuk göreceğimi hiç düşünmemiştim” dedi gülerek.

Selçuk’u omuzlarından tuttu tekrar, “ne işler karıştırdın sen yine yavrucuğum?”

Selçuk şoku hâlâ atlatamamıştı. Etrafına bakınıyordu. Bir şeyler söyleme zorunluluğuyla konuştu: “Demek Variete’de programına çıkıyorsun öyle mi?”

“Evet şekerim, hâlâ şarkı söylüyoruz” dedi. Biliyorsun sen içerdeyken okulu bırakıp sahne yapmaya başlamıştım. Ben yeniden okula döndüğümde de sen okulu bitirmiş, İstanbul’u terk etmiştin” dedi Hamiyet.

Selçuk duvardaki reklam afişlerine baktı, “ismin Hamiyet Hoşses mi?”

Hamiyet, “evet, meşhur Hamiyet Hoşses benim işte” dedi. “Meşhur” kelimesini alaycı bir tavırla üzerine basarak söylemişti.

Hamiyet Selçuk’u getiren “mihmandarı” göstererek: “Bu arada tanıştırayım menajerim Şehmus.”

Selçuk Şehmus’a döndü. Yüzünde müteşekkir bir ifade ile: “Bir şeyi merak ettim; beni nasıl tanıdınız?” diye sordu.

Şehmus başıyla Hamiyet’i gösterdi: “Önce Hamiyet abla tanıdı seni ağabey. Aşağıda polisler senin resimlerini gösteriyorlardı geçenlere. Hamiyet abla bana, ‘bu adamı görürsen al bana getir’ dedi, ‘elini ceketinin iç cebine soktu, ‘ben de geriye dönüp polislerden resimlerini aldım. Onlara bakarak tanıdım seni.”

Şehmus cebinden yağmurdan ıslanmış iki kâğıt parçası çıkarıp Selçuk’a verdi. Bunlar Selçuk’un on dokuz yaşındaki ve birkaç gün önce Yeşilköy Havaalanı’nda çekilmiş resimleriydi. Şehmus elini sağdan sola doğru salladı, “seni önce koşar adım aşağıya, Tarlabası’na giderken benzettim. Sonra sen telaşla geri dönünce “tamam dedim, bu Selçuk ağabeydir”

Selçuk dalgın dalgın elindeki resimlere bakıyordu. Demek şu andaki resmi de vardı ellerinde.

Şehmus Hamiyet’e döndü, “Hamiyet abla polisler buraya da gelebilirler. Bir yol bulmak lazım” dedi kaygıyla.

Serkan tam da Şehmus'un korktuğu gibi, yürüyerek Emek Sineması'nın önüne gelmişti. Sinemanın önündeki kalabalıkta birkaç polisle konuşmakta olan Bölüm Şefi'ne:

"Burayı kontrol ediyor muyuz?" diye sordu.

Bölüm Şefi, "efendim buranın sahibi çok güçlü. 'Bugün *prömiyer*, vali bile aramızda. Müşterilerimi rahatsız ederseniz başınıza bela olurum, filan' diyor" Elini yanındaki polisleri şahit gösterir gibi uzattı, "hem kapıdan içeriye biletsiz girilmiyor. Biletler de bir saat önce bitmiş."

Serkan ikna olmuştu. "Doğru içeriye biletsiz girmesi imkânsız. Aşağılarda olmalı o zaman bu herif" dedi.

Aşağıya doğru birkaç adım atmıştı ki bir çocuk Serkan'a, "ağabey bilet istiyorsun?" diye sordu.

Serkan çevresine baktı. Etrafta köyleri boşaltıldığı için aileleri ile birlikte İstanbul'a göç etmiş Kürt çocuklar karaborsa bilet satıyorlardı. Hızla geri döndü. Bölüm Şefi'ne, "bir dakika. Belki karaborsa bilet almıştır. Sivil giyimli birkaç arkadaş ile girip içeridekilere çaktırmadan kontrol edelim" dedi.

Bölüm Şefi, "peki efendim. Ekip şefleriyle konuşup organize edeyim" dedi ve yanındaki polislerle birlikte sinemanın biraz yukarısına park etmiş olan midibüse doğru yürüdü.

Birazdan Serkan ve Hasan on kadar sivil giyimli polislerle birlikte Emek Sineması'nın fuayesine girmişlerdi. Serkan polisleri ikiye bölerek gruplar halinde organize etti. İlk iki kişi salona girecek, erkenden oturmuş insanları rahatsız etmeden kontrol edecekti. Diğer gruplar balkon, ikinci kat tuvaletleri ve fuayeyi arayacaklardı. Serkan ise Hasan ile birlikte tek tek localara bakacaklardı. Serkan, fuayede durup bir süre kararsız bir şekilde iki koridora da baktı. Sonra sol taraftaki localardan başlamaya karar verdi ve Hasan'la o tarafa doğru yürümeye başladı. Ko-

ridora girmeden önce köşedeki tuvaletler dikkatini çekti. İçeriye girdi. Hasan tuvaletleri kontrol ederken aynaya baktı. Saçları darmadağınktı. Cebinden briyantın şişesini çıkardı. Sadece sağ elini kullanarak avucunu ısılatıp saçlarını briyantınledi. Sonra onları özenle arkaya taradı. Aynaya baktı. Yaralı kolunu sıvazlayarak, Hasan'a, "hadi gidelim çok işimiz var daha" dedi.

Hamiyet odasını yüksek ökçeli ayakkabıları ile aşağı yukarı arşınlayıp düşünüyordu.

"Selçuk ya seni burada saklayacağız polisler gidene kadar ya da dışarıya çıkarmanın bir yolunu bulacağız."

Yeniden dışarıya çıkma fikri Selçuk'un hiç hoşuna gitmemişti. Odadaki sıcak havaya alışmıştı bile. Bir köşeye kıvrılıp yatmak, hep orada kalmak istiyordu. "Ana rahmine dönme kompleksi dedikleri bu olsa gerek" diye düşündü. "Doğmadan önce hayat ne kadar rahattı aslında." İnsan annesinin karnında nefes almaya bile gerek duymadan yaşıyordu. Ta ki o gün gelip çatığında o sıcacık, onu her şeyden koruyan ortamı gözyaşları içinde terk edene kadar. Ondan sonrası korku ve mücadeleden başka bir şey değildi. Sofokles boşuna dememişti "hiç doğmamış olmak başımıza gelebilecek en iyi şeydir" diye. Hem de Freud'dan 2400 yıl önce.

Hamiyet voltasını kesip odanın ortasında durdu, "Şehmus" dedi "çıkıp ortalığı kolağan et. Özellikle de Balo Sokak'a bak. Oradan gidilebilir mi bir bak bakalım?"

Şehmus, "tamam Hamiyet abla" dedi ve geldiği kapıdan çıktı.

Selçuk'la Hamiyet odada yalnız kalmışlardı. Selçuk Hamiyet'e, baktı. "Neden yapıyorsun bütün bunları?"

Hamiyet soruya şaşırmış, hatta sinirlenmiş gibi baktı Selçuk'a, "neden mi yapıyorum? Otur şuraya anlatayım neden yaptığımı dedi" ve Selçuk'u pufun yanındaki koltuğa oturttu. Onun gözlerinin içine bakarak konuşmaya

başladı: “Yarım saat önce senin on dokuz yaşındaki resmini genç bir polisin elinde gördüğümde son görüştüğümüz günü yaşadım tekrar.”

Yüzünde ufaktan geride bıraktığı ve bir daha hiç dönemeyeceği gençlik günlerini hatırlayan bir insanın hüznünlü ifadesi vardı.

“Gecenin bir vakti Güzin’le birlikte bizim öğrenci evimize geldiğiniz güne döndüm bir anda. Hani polis her yerde sizi arıyordu?”

İçini çekti ve devam etti: “Bugün gibi hatırlıyorum. Beni bir köşeye çekmiştin.” Hamdi oğlum, bu kızın olayla bir alakası yok. Sadece benim sevgilim olduğu için aranıyor” demiştin. “On beş gün saklayın, biz mahkemeye çıkarıldığımızda teslim olur, işkenceyi yaşamaz kızcağzı demiştin bize o gece.”

Elini göğsüne koydu. “Biz korkaklar ne yaptık? İkimize de sahip çıkmadık. O sırtlanların önüne attık sizleri.”

Selçuk’un karşısındaki pufun aynasına döndü. Kendi görüntüsüne bakarak konuştu: “Yıllar sonra bir kadın görüntüsüyle dışarılarda dolaşırken, bu ülkede kadınların sokakta yürürken bile neler yaşadığını gördüm. Ve bu ülkenin zindanlarında bir kadının başına gelebilecekleri düşündüm hep.”

Selçuk’a döndü. Onu elinden tuttu, “senin o gece kendini değil de o kızı düşünmendeki asaleti her hatırladığımda tüylerim diken diken oldu be pantercik”

Kendini affettirmek istermişçesine ellerini iki yana açtı: “Biz de daha 18 yaşındaydık be annem. Hem bilemedik, hem korktuk. Affet bizi.”

Sonra kararlı bir ses tonuyla devam etti: “Ama artık çocuk değiliz. Onlardan korkan onlardan beter olsun. Sen işine bak Selçukçuğum. Neden arandığını bilmiyorum; umurumda da değil! Sen kötü bir şey yapamazsın zaten!”

Selçuk, Güzin ismini duyunca sarsılmıştı. Hıçkırma-mak için kendini zor tuttu. Hâlâ elinde tutmakta olduğu şemsiyesini yere koydu. Çantasını kucakladı. Gözlerini yerdeki halının saçaklarına dikip öylece kalakaldı.

O sırada kapı çalındı. Hamiyet kapıya doğru birkaç adım attı. Kısık bir sesle seslendi: “Kim o?”

Dışardan Şehmus’un sesi duyuldu: “Benim abla Şehmus...”

Hamiyet hemen kapıyı açıp Şehmus’u içeri aldı, “durum nedir?” diye sordu titrek bir sesle.

Abla Yeşilçam Sokak polis kaynıyor. Ama hepsi randevuevleri tarafında. Bizim patron “buraya biletsiz girilmez” diye polisleri sokmamış. Yani şimdilik ortalık sakin. Tahliye kapısının açıldığı sokağa baktım. Polislerin hepsini Yeşilçam Sokak’a çekmişler, o sokakta aynasız yok.

Hamiyet koltuğun üzerinde büzüşmüş oturan Selçuk’a baktı. O geceyi hatırlamanın Selçuk’u çok etkilediğini fark etmişti şimdi. Pufun yanına gitti. Oğlunu teskin etmek isteyen bir anne gibi Selçuk’un saçlarını okşadı, “bu çocuklar ne yapmışlardı biliyor musun Şehmus?” diye mırıldandı.

Şehmus “biliyorum” anlamında kafasını salladı. Hamiyet ise onun cevabını beklemeden dalgın bir sesle devam etti: “Bizim hiçbirimizin cesaret edemediği bir şeyi yaptılar.”

Şehmus’a döndü, yüzünde arkadaşıyla gurur duyan bir insanın ifadesi vardı. “Bir pazar günüydü. İnönü standında Liverpool-Beşiktaş maçı vardı. Maçtan çıkmış, otuz bin kişi Taksim Meydanı’na doluşmuştuk. Taksim ana baba günüydü.” Hüzünle gülümsedi, “o zamanlar Taksim şimdiki gibi çıplak, çirkin bir meydan değildi. Sular idaresinin hemen yanında birbirinden güzel binalar vardı.” Yüz ifadesi değişti. Heyecanla sağ eliyle duvarda soldan sağa bir çizgi çeker gibi bir hareket yaptı. “Birden Sular

İdaresi'nin hemen bitişiğindeki binadan koskoca bir pankart sarktı: 'İDAMLAR DURDURULSUN.' "

Hamiyet'in gözleri parlıyordu. "Hepimiz şoke olmuş-tuk. Televizyonlar canlı yayında bütün Türkiye'ye o pankartı gösteriyorlardı. Bizlerse birden bu ülkede sivil hükümete rağmen şakır şakır genç insanların asıldığını hatırlamıştık."

Aklına gelen resme gülerek, "iktidarda Turgut Özal hükümeti vardı gerçi. Ama sıkıyönetim devam ediyordu. Taksim polis ve asker kaynıyordu. Hepsi o binaya koş-tular. Ama kapı kilitli olduğı için yukarıya çıkamadılar. Yarım saat orada sallandı o pankart."

Hamiyet'in konuşması uzun ve muzip bir kahkahay-la kesilmişti. Aynada göz kenarlarındaki fondöteni yok-ladıktan sonra dönüp aynı neşeyle anlatmayı sürdürdü: "Tam pankartı indirmişlerdi ki bir baktık çatılardan Tak-sim Meydanı'na bildiri yağmaya başlamış. Sanki bir dü-ğüne gelmiştik de yukarıdan konfeti atılıyordu" Eliyle Selçuk'u gösterdi, "Meğer bu fırlamalar bir saat önceden çevredeki bütün binaların çatısına öbek öbek bildiri ko-yup ıslatmışlar. Rüzgâr önce o bildirileri kurutmuş, son-ra da yavaş yavaş meydana savurmuş. Kendileri de bizim aramızda her şeyden habersizmişçesine dolaşıyorlardı."

Selçuk'a baktı, "o bildiriyi sen yazmıştın değil mi?"

Selçuk hüzünle gülümseyerek yavaşça kafasını salladı. Selçuk'un gözlerindeki hüzün Hamiyet'i de etkilemişti. Sevgiyle Selçuk'a baktı ve "O bildiriyi hâlâ saklarım sev-gili pembe panter" dedi.

Selçuk kendi kendine "ah sevgili Hamdi" diye düşün-dü. "bizlerin o uğursuz işkence gecelerine dayanamayıp birbirimizi sattığımızı bilseydin gene böyle konuşur muy-dun acaba?"

Hamiyet Selçuk'un içinde kopan fırtınadan habersiz Şehmus'a döndü. Biraz önce söylediklerini yeni duymuş

gibiydi. “Tahliye kapısı serbest mi dedin? Tamam. Zaman kaybetmeyelim öyleyse. Birlikte o kapıdan çıkın.”

Şehmus’a doğru iki adım attı, “Kapının önünde bir araç var mı?”

“Patronun Bentley’i var” dedi Şehmus.

Hamiyet kısa bir an düşündü.

“Tamam, onu alın. Selçuk patron gibi arkada otursun. Böylece polisler durdurmaya da çekinirler. Patronu ben hallederim.

Selçuk’a döndü, “hadi canikom, Şehmus seni bir yere bıraksın hemen. Bu vartayı atlattığında da bizleri ziyarette gel, tamam mı?”

Selçuk ayağa kalkmış, kararsız bir şekilde ikisine bakıyordu. Şehmus Selçuk’u kolundan çekti, “haydi Selçuk ağabey zamanımız yok” dedi.

Selçuk Şehmus’un çektiği yöne iki adım attı. Sonra geri dönüp Hamiyet’e sımsıkı sarıldı.

“Dünyanın en mutlu insanı olmanı diliyorum” dedi.

Selçuk’un kollarından kurtulan Hamiyet iki eliyle tavuk kışlar gibi bir hareket yaptı, “Hadi çocuklar, gidin artık. Sıram geliyor. Senin yüzünden makyajımı da tazelemem gerekecek” dedi yanaklarındaki ıslaklığı silerek.

Kapıdan çıkarlarken bir şey hatırlamışçasına Selçuk’un kolunu tuttu. Gözlerinin içine baktı. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra bunun anlamsız olduğuna karar verdi, gülümsedi. Selçuk da onun söylemediği her şeyi anlamışçasına gülümsedi.

Serkan ve Hasan bütün localara bakmışlardı. Telsizden öğrendiklerine göre diğer gruplar da Selçuk’u bulamamışlardı. Serkan son locadan da çıktı, koridorun sonundaki sağa açılan kapıya baktı. Kapı kilitliydi. Açabilmek için kapının yanındaki bir panele PİN kodu girmek ge-

rekiyordu. Şık bir üniformayla ortalıkta dolaşan görevli gence, “burası nereye açılıyor?” diye sordu.

Görevli onlara baktı ve “siz kimsiniz?” dedi.

Serkan fazla uzatmadan teşkilat kimliğini gösterdi. Sonra, “kimseye söyleme ama bir bomba ihbarı var. Uyduruk bir ihbar olsa gerek ama biz gene de her yeri kontrol etmek istiyoruz” dedi.

Bomba kelimesini duyan görevli sapsarı olmuştu. Saygı ve korkuyla dili dolaşarak, “orası sanatçıların soyunma odalarının bulunduğu koridora açılıyor efendim” dedi.

Şehmus koridorun sol ucundaki kilitli kapının arkasında Serkan ve Hasan’ın dikildiğinden habersiz, soyunma odasının kapısını açtı. Selçuk’la birlikte koridora çıktılar. Sağa dönüp yürümeye başladılar. Birlikte koridorun sonundaki kapıyı açıp bir sahanlığa çıktılar.

Şehmus, “ağabey burası tiyatronun arka çıkış kapısı. Buradan arka caddeye çıkılıyor. Oradaki polisleri çekmişlerdi. Problemsiz çıkarız şimdi” dedi ve sahanlıktaki kapıyı açtı. Yeniden bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başlamıştı.

Selçuk “tüh şemsiyemi unuttum içeride” dedi ve geriye dönmek isterken Şehmus onu durdurdu.

“Ağabey bırak şimdi şemsiyeyi. Bendeki şemsiye ikimize de yeter” dedi.

Serkan koridorda rastladığı genç görevliye, “aç şu kapıyı o zaman” dedi.

Genç, hızla PIN numarasını girip kapıyı açtı. Kapı yeni bir koridora açılmıştı. İkinci kapıdan dışarı ışık sızıyordu.

“Kimin odası burası?”

“Hamiyet Hoşses’in” dedi görevli.

“Orayı da görmek istiyorum” dedi Serkan buyurgan bir ifadeyle.

Görevli kapıyı çaldı. İçeriden biri, “kim o” diye seslendi.

“Benim Hamiyet abla. İlyas...”

“Gel bakalım İlyas, yine ne oldu?”

Birlikte içeri girdiler. Hamiyet biraz önce bozulan makyajını tazeliyordu. Onları görünce eliyle dekoltesini kapadı, şaşırmış ve utanmış gibi yaparak görevli gence döndü, “Beyler kim?”

“Beyefendiler emniyetten. Bomba ihbarı varmış. Onu araştırıyorlar.”

Hamiyet’in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Ayağa kalktı. Onlara doğru yürürken farkında değilmişçesine cömertçe dekoltesini sergiledi ve gülümseyerek “Burada bir tane bomba var; o da ben.”

“Eğer sadece bir tane gerçeklik olsaydı,
aynı konu üzerine yüzlerce farklı resim
yapamazdık.”
Pablo Picasso

Şehmus

Şehmus Selçuk’a “sen biraz bekle” anlamına gelen bir işaret yaptı. Elindeki şemsiyeyi açarak sokağa çıktı. Sağına, soluna dikkatle baktıktan sonra “tamamdır ağabey. Caddede polis filan yok. Herhal bütün polisleri Yeşilçam Sokak’a çektiler seni arıyorlar. Hemen gidelim” dedi ve Selçuk’un ıslanmaması için siyah iri şemsiyesini onun başının üstüne tuttu.

Karakol araçlarının birinde sokak kameralarını kontrol eden bir polis, siyah bir şemsiyenin altında servis kapısından çıkıp yürüyen iki kişinin görüntüsüne baktı. Bunlar aradıkları olamazdı. Mavi renk, üzerinde “Gauloises” sigara reklamı olan bir şemsiye değildi gördüğü şemsiye. Dikkatini diğer kameralara çevirdi.

Şehmus bir şoför gibi aracın arka kapısını açıp Selçuk'un binmesini bekledi. Sonra arabanın etrafında dolaşarak şoför koltuğuna oturdu ve otomobili hareket ettirdi. Birkaç dakika sonra Tarlabası'ndaydılar. Sağa dönüp Taksim'e doğru çıkan yokuşta ilerlerken Yeşilçam Sokağın önünde öbek öbek polislerin sokaktan çıkmak isteyenleri durdurup kimlik kontrolü yaptığını gördüler. Selçuk oturduğu koltukta iyice sindi. Araç polislerin yanından geçip Taksim'e doğru süzüldü. Birazdan her şeyi geride bırakmışlardı.

Selçuk ile Şehmus'un biraz önce terk ettikleri odada şimdi Serkan ve Hamiyet karşı karşıya ayakta duruyorlardı. Hamiyet yüksek ökçeli ayakkabılarının da sayesinde Serkan'dan yarım kafa daha büyüktü. Serkan'ın gözleri istem dışı olarak Hamiyet'in göğüslerine yöneldi.

Hamiyet, Serkan'a, "sizi dinliyorum komiserim" dedi.

Serkan gözlerini Hamiyet'in göğüslerinden kaçırma-ya çalışarak, "kırk yaşlarında bir kaçağı arıyoruz. Bomba yerleştirmiş olabilir buraya" dedi.

Hamiyet yüzünde çapkın bir eda, nefesini Serkan'ın yüzüne üflercesine konuştu, "Ben buralarda kaçak falan görmedim. Ama isterseniz siz de arayabilirsiniz." Sonra aklına bir şey gelmiş gibi geriye döndü, tuvalet masasına doğru yürüdü, "yalnız benim on dakika içinde sahnede olmam gerekiyor. Ve salonda Vali Bey dahil olmak üzere bir sürü önemli insan var."

Serkan kravatını gevşeterek etrafına baktı. Aslında Serkan kadar zeki bir polisin Hamiyet'in aşırı rahat tavrından şüphelenmesi, hemen etrafı araması beklenirdi. Selçuk'un şemsiyesi hemen karşılarındaki koltukla duvar arasında yerde yatıyordu. Ama bu odada bir şeyler onu rahatsız ediyordu. "Penisi olan" bir kadının varlığı mıydı bu? Yoksa vali ve belediye başkanının salonda olması mı? Belki de ikisi birden. Serkan huzursuz olmuştu. İçin-

de bulunduğu bu duruma bir an önce son vermesi gerektiğini fark etti, gerildiğini belli etmemeye çalışarak Hasan’a döndü, “zaten bu koridora girebilmek için PİN numarasını bilmesi gerekirdi. Biz gene fuayedeki memurlara bakalım, onlar ne yapmış” dedi.

Onları odaya getiren görevli çocuk İlyas, Serkan’ın geçebilmesi için kapıyı açtı ve yeniden tuvalet masasına oturmuş makyajını tazeleyen Hamiyet’e, “teşekkür ederiz Hamiyet abla. Seni de rahatsız ettik” dedi.

Hamiyet kafasını aynadan çevirmeden sağ elini onlara doğru uzatıp salladı. İlgisiz bir tonda “bye!” dedi.

İlyas’la birlikte locaların olduğu koridora doğru yürürlerken Serkan Hasan’a, “İstanbul Valisi bile buradaymış. Başımıza bela almayalım” dedi. Hamiyet’in gözlerinde bir an için tinerci çocukta rastladığına benzer bir parıltı görmüş olduğunu ise kendisine sakladı.

Taksim’e vardıklarında Selçuk nereye gideceğini söylemek için öne doğru eğildi. Şehmus onun niyetini anlamış gibi bir el hareket yaptı ve “ağabey gideceğin yeri söyleme” dedi.

Selçuk gördüğü tepkiye şaşırmıştı.

“Neden?”

“Ağabey şimdi bu adamlar gelir bize seni sorar. Dayak işkence, dayanamaz kaldığın yeri söyleriz. En iyisi ben seni Beşiktaş’a bırakayım, sen oradan bir taksi tutar gidersin istediğin yere.

Selçuk onun bu tarz işleri bu kadar iyi bilmesine şaşırmıştı. Mafyatik biri olmalıydı bu Şehmus.

Trafik, Taksim’den itibaren ertesi gün Atatürk Kültür Merkezi’nde toplanacak Atom Enerjisi Konferansı’nın güvenliği için Harbiye’ye yönlendiriliyordu. Araçlar birbiri arkasına dizilmiş, kaplumbağa hızıyla Sheraton’un önüne doğru ilerliyordardı.

Taksim’de bir zamanlar Selçukların pankart astığı binanın bulunduğu yerdeki boş alanda toplanmış küçük bir gösterici grubu Atom Enerji Konferansı’nı protesto ediyorlardı. Selçuk’un gözü göstericilerin taşıdığı pankartlara takıldı: “Radyoaktif Enerjiye Hayır”, “Bomba Gibi Enerji İstemiyoruz”, “Nükleer Enerjisiz Bir Dünya.”

Şehmus, aracı Harbiye yönüne yönlendirirken Selçuk, tüm bu süre boyunca merak ettiği şeyi sordu:

“Sen neden yardım ediyorsun bana?”

Şehmus bir taraftan vites değiştirirken, “iyi adama herkes yardım eder ağabey” dedi.

Selçuk kendine karşı yeniden uyanmakta olan öfkenin etkisiyle dışlarının arasından konuştu.

“Benim iyi bir insan olduğumu nerden biliyorsun?”

Şehmus yoldan gözlerini ayırmadan sakın bir ses tonuyla cevap verdi: “İnsanlar idam edilmesin diye hayatının iki senesini mahpushanede geçiren adam, kötü insan olamaz ağabey.”

Selçuk böyle bir cevap beklemiyordu. Bu cevap onun gardını düşürmüştü. Bir şey söylemedi. Aklına bir şey gelmediğinden değil; konuşursa sesindeki çatallanmayı kontrol edemeyeceğinden çekinmişti. Sadece sustu ve düşündü. Hiç böyle bakmamıştı o yıllara. Geçen yirmi beş yıl boyunca o günleri her hatırladığında sadece Güzin’e ve arkadaşlarına karşı vicdan azabı hissetmişti.

Şehmus ona bakarak, “ağabey sen biliyorsun, iyi insan ile kötü insan arasında ne fark vardır” diye sordu.

Selçuk dikiz aynasında göz göze geldiği Şehmus’a gülümsedi. “Pek emin değilim”

“Ağabey esasında yaptıkları işler arasında çok bir fark yoktur. İkisi de hem iyi işler yaparlar hem de kötü”

Selçuk onun dikiz aynasındaki gözlerine, duyduklarına bir anlam veremediğini belli eden bir yüz ifadesi ile baktı. Şehmus ise gayet sakın devam etti konuşmaya:

“Ama iyi adam, kötü bir iş yaparsa ya da yaptığına inanmışsa o gece yatamaz. Veya yatar devrisi gün kalkamaz. Nedendir biliyorsun?”

Selçuk kendi uyku problemini, geceleri üşümesini düşünürken kendisinden cevap beklendiğini fark etti, başını “hayır” anlamında iki yana salladı.

Şehmus’un ortadan birleşmiş kalın kaşları havaya kalktı, “çünkü vicdanına o işin hesabını veremez ağabey. O vicdan onu gece uyutmaz, sabah da yataktan kaldırmaz. Kalkıp insan içine çıkmaya, milletin yüzüne bakmaya utanır.”

Selçuk bazen sabahları yataktan kalkıp sokağa çıkmanın ne kadar büyük bir enerji gerektirdiğini düşündü.

“Peki ağabey kötü adamı nerden tanırırsın biliyorsun?”

Şehmus yine Selçuk’tan cevap bekler gibi bakıyordu dikiz aynasına. Selçuk bu sefer omuzlarını silkti.

“Her daim deliksiz uyumasından. Ağabey bilesin ki kötü adam ne kötülük yaparsa yapsın, gece başını yastığa koyduğu gibi yatar, sabaha kadar da uyanmaz.”

Kısa bir süre yolu kontrol ettikten sonra gene dikiz aynasına baktı.

“Peki niye böyledir biliyorsun?”

Bu sefer Selçuk’tan bir cevap beklemeden devam etti: “Onun hesap verecek bir vicdanı yoktur da ondan ağabey. Mesela o birini işkencede sakat bıraksa ya da birinin ırzına geçse bile evine gittiğinde her şeyi unuttur, iyi aile babası, sevilen bir komşu olur.

Selçuk Şehmus’a dikkatle baktı. Olayı hiç böyle düşünmemişti. Gerçekten de Almanya’da nerde eski bir Nazi savaş suçlusu tutuklansa, komşuları söz birliği etmişçesine, on binlerce insanı ölüme göndermiş, yüzlercesini elleriyle öldürmüş adam hakkında onun “ne kadar iyi, huzurlu bir komşu olduğunu” anlatırlardı. Hamdi kendine menajer diye bir filozof tutmuştu sanki.

Trafik yavaş da olsa akmaya başlamıştı.

“Ağabey bir de ne vardır biliyorsun?”

Şehmus, artık Selçuk’tan cevap beklemiyordu.

“İyi adam kendinin iyi adam olduğunu bilmez ama başkaları bilir. O adamın başı dara girsin, ossaat ona yardım eden bulunur. Kötü ancak başkalarını korkutarak işini yürütür.”

Otomobil, Sheraton’un önüne gelmişti. Işığın üçüncü kez kırmızıdan yeşile dönmesini beklerlerken, “mesela sen ağabey. İyi adam olduğun için sana bir yardım eden çıktı. Yani Hamdi ağabey...” Şehmus, Hamdi yokken ondan ‘abi’ diye söz ediyordu

Selçuk Mine’yi düşündü. O da bir anda, kendini arayan polislerin itici olması gibi bir nedenle kendisine yardım etmeye karar vermişti.

“Sen okumuş adamsın. İnanmazsın böyle şeylere ama şu İstanbul’un havası bile sana yardım etmiştir ağabey.”

Selçuk “o kadar da değil” demek ister gibi baktı Şehmus’un dikiz aynasındaki gözlerine. Şehmus bir açıklama yapması gerekiyormuş gibi sözlerine devam etti: “Bak ağabey adamların elinde senin iki fotoğrafın birden yok idi?”

“Evet vardı” dedi Selçuk.

“Peki ne oldu? Birden yağmur yağdı. O resimler ıslandı, mürekkepler aktı, kâğıtlar eridi. Kalan resimlerden seni ancak tanıyan tanıdı. Yani Hamdi abim.”

Selçuk, öğlen saatlerinde Galata Köprüsü üzerinde bastıran yağmur nedeniyle çantasını sardığı poşeti, sahil yoluna doğru taksiyle kaçarken aniden çıkan güneşin polis helikopterinin gölgesini İstanbul surlarına yansıtmasını düşündü. Yoksa İstanbul kendisine “dikkat et takip ediliyorsun” mu demek istemişti? Sonra akılcı bir mühendis olarak böyle düşündüğü için utandı ve biraz da ters bir şekilde, “yok daha neler” dedi.

Şehmus başını salladı, “ağabey sen gene inanma.”

Selçuk onu kırdığını düşündü bir an. Gönlünü almak için konuştu: “Şehmuscuğum beni yanlış anlama ama bu anlattıkların bana fazla mistik geldi. Yani melekler beni şeytandan mı koruyor?”

Şehmus kafasını iki yana hızla birkaç kez salladı, “mevzu o kadar basit değildir”.

Yağmur durmuştu. Şehmus silecekleri durdurdu. Selçuk dikiz aynasının içindeymişçesine dikiz aynasına doğru konuştu.

“Bak ağabey, benim hanım Yezidi’dir. Biliyorsun Yezidi inancına göre şeytan yok. Tavus-u Melek var. Yani o hâlâ baş melek.”

“Evet duymuştum” dedi Selçuk.

“O inanca göre kötülük insandan gelir. Kötü insan kendi kötülüğünü de Tavus-u Melek’in üstüne atmaya çalışır ama sen inanma.”

“Yani?”

“Melek Tavus diğer meleklerle benzemez. Öbürleri seni kötüden korumak ister. Lakin o kızdı mı kötüyü cezalandırır.”

Aniden çıkan bir rüzgâr, bulutları dağıtmaya başladı. Gökyüzünde yıldızlar seçilmeye başlamıştı.

Şehmus gözlerini kısarak ilerde bir noktaya baktı. Bir sır verir gibi konuştu: “Melek Tavus kötüyü cezalandırırken de ona bir ateş, bir parıltı gösterir, yüreğine korku salar. Ve ne zaman ki kötü adamın yüreğine korku girdi. O adam bir daha iflah olmaz ağabey.”

Emek Sineması’nın fuayesi boşalmıştı. Fuayede tek başına dikilen Serkan gitgide daha fazla sızlayan yaralı kolunu ovuşturdu. Tinerici çocuğun gözlerindeki parıltı gelmişti aklına gene. O parıltı neden bu kadar korkutmuştu Serkan’ı? Gerçekten de o ışıktaki şeytanı mı görmüş-

tü? Biraz düşündü. Aksine, o ışık Serkan'ın dünyasında bir yerleri aydınlatmıştı. Ve Serkan gördüğü, daha doğrusu göremediği şeyden korkmuştu.

Bu tinerci çocuk kendisi ile sadece birkaç saniye konuşmuş olan “güzel abisinin” verdiği emaneti korumak için bıçağa davranmış, ölmeyi veya öldürmeyi göze almıştı. Serkan hiç ummadığı bir anda, dünyada kendi düşündüğünden bambaşka bir tür korunma kaynağı olduğunu keşfetmişti. Bu “sevilen insan” zırhı idi. Ve Serkan irkilerek kendi dünyasında kimsenin onu böylesine sevmediğini ve Selçuk kadar seviliyor olabilmek için sahip olduğu her şeyi verebileceğini fark etmişti.

O çocuğun gözlerinde gördüğü ateş Serkan'ı altüst etmiş, ona on bir yaşında anne ve babasını kaybedene kadar yaşadıklarını hatırlatmıştı. Evet, Serkan'ın da hayatında koşulsuz sevildiği bir dönem vardı. Ve ne kadar bastırmaya çalışırsa çalışsın, o karşılık beklemeyen sevgiye olan özlemi hiç bitmemişti. Ve içinde aniden nükseden bu özlem o kadar şiddetliydi ki ömründe hiç olmadığı kadar korkutmuştu onu. Serkan kendini tutamayarak o özlemin peşinden gidip şu ana kadar kurduğu dünyayı yıkma ihtimalinden korkmuştu.

O korkuyu ve özlemi bir an bastırabilmiş, yeniden eski Serkan olmuştu. Ama zaman geçtikçe o özlem fırsat bularak su yüzüne çıkıyor, onu gene korkutuyor, düzenli düşünmesini engelliyordu. Serkan çocukluğunda annesi ile havuzda yüzerken oynadığı su topuna benzetiyordu bu tuhaf olayı. O topun üzerine bastırıyor, suyun altında tutuyor, bir süre sonra yorulduğunda veya su topunu unuttuğunda o top birdenbire “buradayım” der gibi yüzeye doğru fırlıyordu. Hem de ne kadar derine batırmışsa o kadar yükseğe sıçrayarak...

Etrafına bakındı; Emek Sineması'nın fuayesinde toplanmış, kendisini saygı ile izleyen insanların hiçbirisi aslında kendisini sevmiyorlardı. Bu insanlar denizdeki köpekbalıkları gibi yaralanıp, kan kokusu yayacak bir Serkan'ın üzerine atılmakta bir an bile tereddüt etmezlerdi. "Hayat nasıl da anlamsızlaşmıştı birdenbire." Sağ eliyle briyantınli saçlarını arkaya doğru sıvazladı. Ekibine doğru yürüdü, "adamımız bu sinemaya girmemiş anlaşılan. Oyalanmanın anlamı yok" dedi.

Şehmus'un kullandığı otomobil, İstanbul Teknik Üniversitesi'nin Taşkışla binasının yanından kıvrılıp Dolmabahçe'ye inen yolu başına geldiğinde aniden karşılarında ıslıl ıslıl bir İstanbul silueti belirdi. Selçuk bu manzarayı hayatında belki binlerce kez görmüştü ama her görüşünde yeniden hayran kalıyordu.

Selçuk hayranlıkla manzarayı seyrederken Şehmus biraz önce başladığı "mistik" konuya devam ediyordu: "Ağabey bu iyi-kötü, cennetlik-cehennemlik meseleleri insanoğlunun düşündüğü kadar basit olamaz." Eliyle Dolmabahçe sarayını gösterdi, "mesela ağabey şu sarayı görüyorsun?"

Selçuk, gözlerini Boğaz'ın manzarasından Dolmabahçe Sarayı'nın saat kulesine çevirdi: "Evet?"

"Ağabey onu da yeni öğrendim. Bu sarayın mimarı bir Ermeni baba oğulmuş."

Selçuk onun sözünü kesti.

"Karabed ve Nigoğos Balyan."

Şehmus:

"Çok yaşa ağabey, bak isimlerini de biliyorsun dedi, "Şimdi bizim inancımıza göre bu muazzam binayı yapan, İstanbul'u bu kadar güzelleştiren adamlar Müslüman değil diye cehenneme gidecek..." Konuşmasına ara verdi. Eliyle Dolmabahçe Camisi'ni gösterdi, "benlen şu cami-

nin imamı ‘bismillah’ demeyi öğrendik diye cennete gideceğiz. Sen buna inanıyorsun?”

Selçuk güldü, “Ben Tanrı’ya inanmadığımı için bir şey söyleyemem.”

Şehmus hiç de onun cevabından hayal kırıklığına uğramış gibi değildi, “sen gene inanma ağabey.”

Eliyle açılmış gökyüzündeki yıldızları gösterdi, “zaten böyle kusursuz bir kâinatı yaratan, bu güzellikleri verenin bizim onu tanıyıp inanmamıza ne ihtiyacı vardır ki?”

Sağ elini kalbinin olduğu yere koydu ve “o, hesap günü geldiğinde bir tek şeye bakar; vicdanın vardır ağabey? Gerisi sayılmaz” dedi

Biraz sustuktan sonra: “Eee? Sende de vicdan var diye mırıldandı.”

Selçuk şaşırmıştı, “O nerden belli peki?”

Şehmus kısa bir tereddütten sonra cevap verdi: “Çünkü kendi kendine hesap soruyorsun ağabey. Nerde hata yaptım diyorsun.”

Selçuk bu adamın kendi iç hesaplaşmasını bu kadar iyi bilmesinden rahatsız olmuştu.

“Nerden biliyorsun?”

Şehmus dikiz aynasından Selçuk’a baktı, “bakışlarından, duruşundan belli ağabey. Baktım Hamdi abi o günleri anlatırken, gurur duyacağına, üzgün bir halin var idi” dedi, önündeki arabanın ani yön değiştirmesiyle hızlıca sol şeride geçerken konuşmaya ara verdi. Nemli yolda hafif sarsılan arabayı yeniden sağ şeride yöneltti ve konuşmasına devam etti. “Yanlış anlama ağabey. Ben de mahpusta yattım. Dört ay...”

Selçuk şaşırdı. Bu gece daha neler getirecekti acaba?

“Hayırdır neden yattın?”

“Ağabey Kürt niye yatar mahpusta? Ya namus belasına ya da terörist dey.” Derin bir iç geçirdi, devam etti: “Biz de İstanbul’a geldiydik. Gençtik, birkaç çocuk bir-

leştik PeKeKe sempatizanı eylemler yaptık. İkincide yalandık. Zaten o işler bize göre değildi. Biz munis adamız ağabey. Lakin bize içeride yapılan işkenceleri görsen, çıkar o yaptığının on katını gene yapardın.”

Selçuk “bilmez miyim” der gibi anlayışla başını salladı.

“Mahpustan çıktıktan sonra örgütten ayrılmıştım. Hem polis peşimdeydi, hem örgüt tehdit ediyordu. Memlekete dönemiyordum, burada da sabıkalıyız diye kimse iş vermiyordu. Tek başıma kalmıştım şu dünyada. İntiharı düşündüm ağabey. O kadar yani.”

Dolmabahçe yokuşunda dur kalk şeklinde aşağıya, denize doğru iniyorlardı. “Sonra Allah razı olsun Hamdi ağabey yetişti imdadıma. ‘Vaktiyle solcu oğlanlara yardım edemedik. Şimdi sana edeceğim demişti’ bana. Ona önce şoför, sonra menecer olduk.”

Selçuk’un gözleri buğulandı. “Solcu oğlanlarla” kendisinin kastedildiği o kadar belliydi ki. Vücudunu öne doğru hareket ettirerek dikiz aynasının görüş alanından çıkmaya çalıştı.

Şehmus ondaki huzursuzluğu fark etmişti.

“Ağabey kusura bakma. Seni üzmemek istememiştim.”

Konuyu değiştirdi: “Ağabey ben Mardin’de büyüdüm. Okulda Arselan isminde can yoldaşım bir Süryani oğlan vardı. Bana kilisedeki papazın vaazlarını anlatırdı her pazar öğleden sonra. En enteresan hikâye neydi biliyosun?”

Konunun değişmesine Selçuk’un da ihtiyacı vardı: “Neydi?”

“Papaz dermiş ki, esasında cennet ile cehennem arasında bir fark yoktur. İkisinde de üzeri envai çeşit yiyeceklerle dolu masalar vardır.”

Selçuk “dur bakalım gene ne çıkacak bu lafın altından” diye düşündü.

“Lakin bu yiyecekleri elleri ile yemeleri yasakmış. Ve her iki tarafta da kendi kollarının boyundan uzun çatal- lar varmış. Yemeği o çatalın ucundan tutup yemeye mecburmuş; hem cennettekiler hem de cehennemdekiler.”

“Ee? Cennetin cehennemden farkı nedir o zaman?”

“Fark olmaz mı ağabey?”

Sağ kolunu yeme işlemini tarif edercesine yanındaki koltuğa doğru uzattı, “Cehennemdekiler o çatalı yiyec- kelere batırıp ağızlarına götürmeye çalışır, beceremez, yemeklere baka baka aç kalıp işkence çekermiş.” Kısık bir kahkaha attı ve devam etti: “Cennettekilerse ellerin- deki uzun çatalı masanın üzerindeki yiyeceklerle batı- rıp birbirlerini beslermiş.”

“Vay be!” dedi Selçuk neşeyle. Böyle bir sonuç bekle- miyordu.

“Evet” dedi Şehmus, “yani sen onu bilesin ki bu senin peşinde olan cehennemlikleri bıraksan birbirinin gözünü oyar. O yüzden sen dikkatli ol ama içini de rahat tut.”

Araç deniz seviyesine inmiş, sola Beşiktaş yönüne dönmüştü. Işıklardan itibaren trafik yeniden hızla akma- ya başlamıştı. Şehmus’un gaza basmasıyla birlikte Bent- ley marka otomobilin motor kaportasının altında saklanmış, dur-kalk trafiğinden fena halde canı sıkılmış 400 adet beygir, hep birlikte ileri doğru atıldılar. Selçuk havalanmakta olan bir uçakta oturuyormuş hissiyle cam- dan dışarıya baktı. Dolmabahçe Sarayı’nın giriş kapısının insanda hayranlık uyandıran işlemelerin önünden geçi- yordu. Balyan ailesi ile kendi kaderinin ne kadar sık bu- luştüğünü düşündü. Sarkis Balyan’ın yaptığı Kabataş Lisesi’nde ve İstanbul Teknik Üniversitesi Gümüşsuyu binalarında okumuş, dede Kirkor Balyan’ın inşa ettiği Selimiye Kışlası’nda hapis yatmış, sekiz saat önce ise yine Sarkis Balyan’ın inşa ettiği Valide Sultan Camisi’nin tu- valetinde çarşafını çıkarmıştı.

Selçuk geçmişe dalmış düşünürken araç Beşiktaş'a ulaşmıştı. Şehmus, Ortaköy yönüne giden yolun başında U dönüşü yaptı, Üsküdar İskelesi'nin karşısındaki otobüs durağında durdu. Arka koltukta oturan Selçuk'a döndü, "ağabey sen şimdi burada biraz bekle. Sonra yoldan geçen bir taksiyi çevirip bin. Aman ha duraktan taksi alma. Polis gelip onlara sorar."

Sonra biraz kararsız bir ses tonu ile "Yanlış anlama ama... Cebinde taksi parası vardır?" diye sordu.

Selçuk'un içinde bu ayrıntıyı bile düşünen adama karşı sonsuz bir şükran duygusu uyandı.

"Çok sağ ol Şehmus. Param var. Merak etme" dedi.

Elini Şehmus'a uzattı. Onun iri elini hararetle sıktı, "Şehmuscuğum sana teşekkür etmek için bir söz bulamıyorum."

Şehmus sadece, "ağabey vazifemiz" dedi.

Birazdan Şehmus Taksim yönüne doğru uzaklaşırken gözleri dikiz aynasından otobüs durağında dikilmiş, etrafına bakınan Selçuk'un silüetine takıldı. Bütün dünyanın yükünü sırtında taşır gibi duran bu adamın yalnızlığı içini burktu bir an. Daha fazla bakmamak için dikiz aynasının açısını değiştirdi. Yeşil ışığı yakalamak için gaza basarken kocaman kıllı eliyle gözlerindeki ıslaklığı sildi. Nasıl olmuşsa toz kaçmıştı gözlerine şu yağmurlu havada.

“Eğer vicdanınız rahatsa özgürsünüz demektir.”

Goethe

Güzin

Selçuk bir süre Beşiktaş'taki otobüs durağında ayakta dikilip etrafına bakındı, Şehmus'un kullandığı otomobilin gözden kaybolmasını bekledi. Sonra Ortaköy tarafından gelen bir taksiyi çevirdi. Taksinin arka koltuğuna yerleşirken “Karaköy'e lütfen” dedi.

Taksi Selçuk'un biraz önce geçtiği güzergâhın bir bölümünü gerisin geriye katedip tekrar Dolmabahçe Sarayı'nın önünden geçti. Sahil boyunca yoluna devam ederek Haliç girişine kadar geldi. Selçuk taksiden indikten sona bir süre Haliç'in ışıklarını seyretti. Aslında Karaköy'de, bu ismi daha çok vapur iskelesi veya devlet tarafından işletilen genelevi ile anılan semtte biraz dolaşp başka bir taksiyle otele gitmeyi planlamıştı. Ama bir şey daha yapması gerekiyordu bu akşam. Yoldan geçmekte olan bir taksiyi durdurdu. Bu kez ön koltuğa otur-

du. Emniyet kemerini bağlarken şoföre “Yeşilköy’e gitmek istiyorum” dedi.

Taksi hızla Galata Köprüsü üzerinden Haliç’i geçip Selçuk’un Sansaryan Han’ın önünden kaçmak için kullandığı güzergâhtan sahil yoluna çıktı.

Selçuk içinde oturduğu araç İstanbul surlarının arasından süzülürken çantasından Blackberry’sini çıkardı. Önceden ayarladığı bir mail kutusuna girip, gelen mailere baktı. Son iki maili açıp okudu. Mailler tek satırlıktı. Birinde Yeşilçam Sokak yazıyordu. Ötekinde Beyoğlu Ağa Cami’si.

Serkan’ın ve Lucas’ın bilmedikleri, hiç hesaplamadıkları bir şey vardı; Selçuk geride bıraktığı iki cep telefonunu da casus gibi programlamıştı. İki telefon da on beş dakikada bir bulundukları yeri bir merkeze SMS olarak gönderiyorlar, o merkez de gelen SMS’leri Selçuk’un şu anda baktığı mail kutusuna elektronik posta olarak iletliyordu. Selçuk’un yapması gereken tek şey, bu postaları telefonuna indirmekti. Gelen postalara göre peşindekiler kendisini hâlâ Beyoğlu’nda arıyorlardı. Ekrana bakarken gülümsedi “Serkan Bey akıllı bir adam olduğunu zannediyordu ama el elden üstündü işte.”

Telefonunu kapadı. Yola baktı. Şehmus’u düşündü; ne kadar ilginç bir adamdı. İnsan Şehmus’un dış görünüşüne bakınca, değil bir travestinin can yoldaşı olmak, bütün homo erotik insanların düşmanı olduğunu düşünebilirdi. Ama gel gör ki kravatlı ve jöleli, briyantınlı saçları ile modern görünümlü bir sürü insandan daha hoşgörülü, çok daha kendisi ile barışık biriydi o. İnsanı rahatlatan, güven veren bir şey vardı Şehmus’ta. Hayranlıkla bahsettiği Tavis-u Melek’in yeryüzündeki tezahürü gibiydi. “Mistik bir adama mı dönüşüyorsun oğlum?” diye fısıldadı farkına varmadan.

Selçuk'un kendi kendisi ile kısık sesle konuşup gülümsemesi şoförün dikkatini çekmişti.

"Abi aklınıza eğlenceli bir şey geldi anlaşılan."

Selçuk şoföre döndü, "evet bir arkadaşım geldi aklıma."

"Yeşilköy'de nereye gideceğiz abi? Havaalanına mı?" dedi şoför.

Selçuk dudaklarındaki gülümsemeyi bozmadan, "Hayır Mis Sokak'a... Daha doğrusu yirmi beş yıl önce ismi Mis Sokak'tı." dedi.

Taksici gözlerini yoldan çevirip Selçuk'a baktı, "abi siz yurtdışında yaşıyorsunuz anlaşılan" dedi.

Selçuk adamın bir cümle ile kendisinin ikametini tahmin edebilmesine şaşırmişti. Bir an ürperdi, sonra toparlandı ve "o da nereden çıktı?" sordu.

Şoför, "abi bak. Birincisi, biner binmez emniyet kemerini taktın."

Aynaya bakıp sol şeride geçmek için arkadaki araca işaret verdi ve konuşmayı sürdürdü: "İkincisi bu memlekette o bahsettiğin sürede her şey değişmiş olur. Unutmuşsun anlaşılan."

Selçuk hem rahatlamıştı, hem de biraz önceki vesveseli tepkisinden ötürü utanmıştı.

"Nasıl yani her şey değişmiş olur?"

"Şöyle söyleyeyim abicim; gelen her belediye, cadde-lerin ismini kendi meşrebine göre değiştirir. Bir bakarsın bir cadde önce Aziz Nesin Sokağı'dır. Sonra döner İdris Bitlisi Sokağı olur. Başka belediye gelir, orayı Sezen Aksu Sokak yapar. Sonunda o caddenin ilk ismini kimse hatırlamaz bile."

Selçuk gülümsedi, "yani her on ya da yirmi senede bir insan hafızasına format atılıp, beyinler resetleniyor öyle mi?" dedi.

Şoför boş gözlerle Selçuk'a baktı, "af buyur abi?"

Selçuk utandı. “Yine karşındakini düşünmeden espri yaptın oğlum” diye düşündü. Eliyle motor kaportasını gösterdi.

“Yani motoru rektifiye edip, kilometreyi sıfırlıyorlar her yirmi senede bir” dedi.

Şoför güldü, “hay bin yaşa abi. Ne kadar güzel anlattın mevzuyu.”

Eliyle gittikleri yönü gösterdi, “bak mesela şu gittiğimiz semtteki havaalanının ilk isminin Atatürk değil de Yeşilköy Havaalanı olduğunu kaç kişi bilir bu memlekette? Hadi Ata’mıza bir şey dediğimiz yok. Ama böyle değişe değişe nereye gidecek bu?”

Bir virajı alırken sözünü bağlamak ister gibi konuştu: “Neyse güzel abicim. Demem o ki o caddenin ismi kesin değişmiştir bilesin.”

“O zaman Latin Katolik Kilisesi’nin* iki sokak arkasındaydı. Bu şekilde bulabilir miyiz?” Titrek bir ses tonuyla devam etti, “Kiliseyi de yıktılar demeyin şimdi.”

Şoför gülümsedi, “Yok abi daha onu yıkmadılar. Evet dediğiniz şekilde buluruz sizin sokağı.”

Bu cümleden sonra Yeşilköy’e kadar hiç konuşmadılar. Araçta sadece motorun sesi duyuluyordu. Hemen hemen bomboş olan sahil yolunu sarı ışıkları ile aydınlatan sodyum buharlı lambalar, aracın yolcuları üzerinde kederli ve uykulu bir etki yapıyordu. Önlerinde akan virajlı sapsarı yol, Alplerdeki kayak parkurlarını hatırlattı Selçuk’a bir an. İki kişi bir kızağa binmişler, yirmi beş yıl öncesine doğru kayıyorlardı sanki.

Selçuk aracın birdenbire yavaşlayıp bir üst geçit üzerinden sola, deniz tarafına geçmesi üzerine düşüncelerinden sıyrıldı. İçinde oturdukları araç dar sokaklardan, çirkin apartmanların arasından geçerek denize doğru

* Yeşilköy Latin Katolik Kilisesi: Yeşilköy’de Katolik Levantenler için yapılmış, şu anda cemaati bulunmayan bir kilise. (y.h.n.)

ilerliyordu. Taksi, ismi “İsmet Tümerkan Sokağı” olan bir sokağın başında durdu. Sokağın isminin yazılı olduğu tabelanın yeniliğine bakılırsa sokağın ismi değişeli bir yıl olmamıştı.

“Burası denizden bakınca Latin Katolik kilisesinin arkasına düşen ikinci paralel sokak oluyor abi” dedi taksici.

Selçuk etrafına baktı. Tanıdık hiçbir şey göremiyordu. Yolun iki kenarında yan yana bir sürü apartman diziliyordu. “Tipik Türkiye yerleşimi; hiçbir yerleşim biriminin kendine has bir karakteri yok. Şu anda Kadıköy’de de olabiliriz Kartal’da da Adana’nın yeni gelişen bir semtinde de” diye düşünmeden edemedi Selçuk.

“Biraz ilerleyin, ara sokaklardan kiliseyi görelim” dedi.

Taksici aracı ikinci viteste ağır ağır hareket ettirdi. Birazdan caddeyi çapraz kesen sokaklardan birinden Katolik kilisesinin sarı duvarları ve kulesi gözüktü. Selçuk heyecanla şoföre durmasını söyledi ve aşağı indi.

Bir sokak daha yürüdü. Diğer çapraz sokaktan kilisenin diğer profiline baktı. Geri geldi. Evet, şimdi emindi. Önünde durduğu bina, aradığı yerdi.

Hamiyet gösterisinin ilk bölümünü bitirmiş, soyunma odasına dönmüştü. Şehmus odada kendisini bekliyordu. Heyecanlanmıştı, “ne oldu? Ne yaptınız?” diye sordu.

Şehmus, “Selçuk ağabeyi Beşiktaş’a bıraktım. Taksi tutmasını tembihledim. Geri döndüm işte.”

“Otomobili ne yaptın?”

“Patronun her zaman bıraktığı Tünel’deki garaja park ettim. Taksi ile geldim abla” dedi.

Şehmus kıs kıs güldü, “polisler hâlâ Yeşilçam Sokak’ta Selçuk ağabeyi arıyorlar”.

“Ya arabanın anahtarları?”

“Abla sen gönlünü rahat tut. Ben patronun odasına girip anahtarları masanın üzerine bıraktım bile”.

Hamiyet ellerini ırdı: “Yaşı Şehmus, sensiz ne yapardım şu dünyada” dedi.

Şehmus sanki yapmış olduğu dünyanın en doğal şeyymiş gibi, “lafı mı olur abla?” dedi.

Hamiyet Selçuk’u merak ediyordu, “Selçuk nasıldı ayrıldığınızda peki?”

“Durgundu biraz abla. Sanki peşindekileri unutmuştu da senle konuştuklarını düşünüyordu.”

Hamiyet alnını kırıştırdı, “Güzin’i düşünüyordu demek yavrum. Ah Şehmus, o ocuğun Güzin isminde güzeller güzeli, dünyalar tatlısı bir sevgilisi vardı. Konuşurken gözlerinin ii gülerdi kızın. Birbirlerine de nasıl aşıktilar. Grmeliydin. Ama bir gecede her şey bitti. Hiçbir arkadaşları bunları evlerine almadığı için yine Selçuk’un evine gizlice girmeyi denemişler birlikte. Meğer polis o evde karakol kurmuş. İkisini de yakaladılar. Hunharca işkence yapmışlar ikisine de. Artık neler yaşıdıysa kızcağız o işkencehanelerde, bir daha güldüğünü gören olmamış. Ne mahkemede ne de hapisshanede. Zaten hapisten çıkar çıkamaz ailesi okuldan alıp evlendirdi.” Hamiyet bir an duraksadıktan sonra alaycı bir ses tonuyla devam etti: “Eli yüzü düzgün bir adamla...”

O sırada kapı çalındı. İçeriye giren görevli, “abla yine senin sıran geliyor” dedi.

Hamiyet eliyle çocuğa doğru bir hareket yaptı, “tamam geliyorum dedi. Şehmus’u yanağından öptü. Aynaya son bir bakış fırlattı. Ve görevli gençle birlikte odayı terk etti.

Odada yalnız kalan Şehmus, bir şey arar gibi etrafına bakındı. Pufun önündeki koltuğun yanına doğru eğildi. Yerden Selçuk’un çıkarken unuttuğu şemsiyesini aldı. Odanın ışıklarını söndürüp dışarı ıktı.

Selçuk biraz önce önünde durduğu binanın bahçe duvarına dokunarak etrafında dolaşıyordu. Yirmi beş yıl önce bu duvarların çevrelediği alanda yemyeşil bir bahçe ve o

bahçenin köşesinde eski, biraz bakımsız bir köşk vardı. Sevgilisi Güzin, ailesiyle birlikte o köşkte oturuyordu.

Ne kadar da mutluymuştu o zamanlar. Güzin’le her akşam üniversite çıkışında buluşur, onu evine kadar getirirdi. Selçuk sevgilisi evin kapısından kayboluncaya kadar burada bekler, onun bahçe kapısından eve kadar taşların üzerinde sekerek yürüyüşünü seyrederdi. Sonra yine banliyö trenine biner, hülyalara dalmış bir şekilde evine dönerdi.

Ne kadar da tutkundu Güzin’e. O yılların Türkiye’sinde çok seyrek yapabildikleri kaçamaklarında geceleri uyanır, dakikalarca, bazen saatlerce sevgilisinin yüzünden uyurken bile kaybolmayan gülümsemeyi izlerdi.

Birden apartmanda bir pencere açıldı. Pencerede bir kadın silueti belirdi. Siluet, bir ses duymuş gibi bir süre etrafı kolaçan etti, apartmanın giriş kapısına baktı. Bir şey göremeyince içeri çekilip pencereyi kapadı.

Selçuk ağaçların arasında heykel gibi kıpırdamadan o silueti izlemişti. “Acaba?” diye düşündü. Güzin miydi yoksa o kadın? Kendisinin orada olduğunu hissetmiş miydi? Güzin’in o anda nasıl görüldüğünü nasıl da merak ediyordu. Gidip o dairenin zilini çalsa mıydı?

Ne söyleyebilirdi ki ona? “Selam, ben senin hayatını mahveden adamım ve gecenin bu saatinde sizi ziyarete geldim mi diyecekti?”

İçini dayanılmaz bir kasvet kapladı. Zaten oraya neden geldiğini bile bilmiyordu. Binanın etrafında bir kez daha dolaştı. Sonra taksiye doğru yürüdü, aracının yanında ayakta bekleyen taksiciye, “gidelim” dedi.

Şoför hiçbir şey söylemeden kapıyı açıp direksiyona oturdu. Aracı hareket ettirirken: “gönül meselesi mi abi?” diye sordu.

Selçuk, “hayır... Miras meselesi” dedi. “Bu arsanın bir bölümü bize ait. Ona bakmaya gelmiştim.”

Şoför yüzünde anlayışlı ifade ile:

“Evet abi” dedi “benim de gençlik yıllarımdan kalma bir ‘miras meselem’ var. Arada bir akşamları gider uzun uzun bakarım o eve.”

İki erkek birbirlerine bakmadan gülümsediler.

Selçuk’un bulunduğu taksinin ışıkları gece karanlığında kaybolurken hemen bir sokak aşağıda park etmiş bir otomobilin direksiyonunda oturan bir sivil polis cep telefonu ile konuşuyordu: “Tamam Serkan Bey. Anlaşıldı efendim... Sokağın ismi değişmiş ama araştırdık doğru sokaktayız... Evet efendim. Zanlının resmini karakoldan aldık... Anlaşıldı efendim. Sabaha kadar bekleyeceğiz” dedi ve telefonu kapadı.

Bu görüşmenin ardından aracın kapısı açıldı. Elinde bir koka kola şişesiyle içeri giren ikinci bir polis, “Hüseyin lan. Bakkalın dediğine göre Mis Sokak’ı aslında bir üst sokakmış. Buranın eski ismi Misler Sokak’mış.”

“Yemin et.”

“Herif otuz senedir bu bakkalı işletiyormuş. Yüzde yüz eminim dedi.”

Adı Hüseyin olan polis eliyle direksiyona vurdu.

“Siktir be. Yarım saattir yanlış yerde mi bekliyoruz yani?”

“Öyle görünüyor.”

Hüseyin motoru çalıştırdı.

Selçuk, bindiği taksi iyice boşalmış sahil yolunda yine sodyum buharlı lambalardan saçılan sarı ışıkları delerken kendi kendisi ile hesaplaşıyordu. Bu hesaplaşmanın tutanaklarını da Şehmus’a tutturuyordu.

“Evet Şehmuscuğum, gurur duyacağına hüznün çökmüş üzerine” diyorsun “ama nasıl gurur duyayım ki? Bir ailenin biricik çocuğunun geleceğinin mahvolmasına sebep

olmuş olmanın vicdan azabı şunca yıl sonra bile yakasını bırakmıyor insanın işte.”

Hayalindeki Şehmus, “ağabey ya senin hayatın?” diye sordu.

Selçuk şaşırmişti. Ne olduğunu anlamaya çalışırken o ses tekrar konuştu: “Hiç kendini düşündün ağabey? Bu kızı ne kadar sevmiş olduğunu? Bugüne kadar hiçbir kadını o kadar sevemediğini? Ve hatta gene aynı şeyler olacak diye korkup Nevra’ya o sabah ‘gitme, benimle kal’ diyemediğini? Bunları hiç düşündün?”

Selçuk içindeki Şehmus’a cevap verdi: “Ama ben yine de kendime bir yol çizebildim. Bu kızcağız kadın olduğu için ailesi onu okuldan alıp evlendirdi.”

Şehmus derin derin iç çekti “Ah ağabey. Bu memleketin insanı kendi kadını kızını eziyorsa bunda senin suçun nedir? “

Selçuk Yenikapı’da taksiden inip yeni bir taksiye bindi. Ve bu sefer doğruca kaldığı otele kadar aynı araçla gitti. Caddenin ucunda otel gözüktüğü sırada Blackberry’sini açıp bir kez daha elektronik postalarına baktı. Cep telefonlarından biri hâlâ Yeşilçam Sokak’taydı. Diğeri ise Gayrettepe’de yani Birinci Şube’de. Ürperdi. Bir süreliğine unutmuştu ama aranıyordu. Ve peşindekiler bu işin peşini bırakacağı benzemiyorlardı.

Taksiden indi. Otelin önündeki üç basamaklı merdiveni koşar adım çıkıp otele girdi. Lobideki duvar saatine baktı. Saat ondu. Odasına çıkmadan önce bir şeyler içmek iyi gelecekti. Asansöre binip teras kattaki bara çıktı. Teras katında yalnızca iki kişi oturuyordu. Doğrudan bara geçip bir tabureye oturdu. Akşama doğru otelden ayrılırken arkasından seslenip pasaportunu getiren genç üzerine beyaz bir gömlek giymiş, saçlarını jöleyle arkaya yatırmış, barın arkasında duruyordu. Selçuk o otelde “işçi hakları gibi kavramları pek ciddiye almıyorlar galiba” diye dü-

şündü. Sonra başında bu kadar bela varken o genci işçi hakları hakkında aydınlatmanın anlamsız olacağına karar verdi. Barmen gence, “duble rakı lütfen” dedi.

Genç, abartılı bir saygıyla “su ister misiniz Halit Bey? Yoksa sadece buz mu atayım rakınıza” diye sordu.

Kendisine Halit diye hitap edilince otelde o isimde kayıtlı olduğunu hatırladı yine.

“Buzlu olsun” diye cevap verdi.

İsminin Tunç olduğunu söyleyen genç Selçuk’la sohbet etmek istiyordu, rakıya buz koyarken, “Halit Bey siz Avustralya’da mı yaşıyorsunuz şu anda” diye sordu.

Selçuk açık vermemeye çalışarak: “Hayır. Şu aralar ağırlıkla Almanya’da bazı işler yapıyorum” dedi.

Otelin barından güzel bir Boğaziçi manzarası görünüyordu.

Selçuk rakısını bir dikişte içti. Barmen gencin şaşkın bakışları altında ikinci dubleyi istedi.

Barmen Selçuk’un kadehini doldururken, “Avustralya’ya nasıl gittiniz Halit Bey?” diye sordu.

Selçuk gencin sorularından sıkılmıştı ama Halit ismini her duyduğunda suçluluk duyuyor, nazikçe cevap vermek zorunda hissediyordu kendini.

“Göçmen başvurusu yaptım. O aralar bilgisayar mühendisi arıyorlarmış. Beni aldılar.”

Barmen, “benim de amcamın oğlu Sidney’de. Bir yolunu bulup iltica etmeyi başardı.”

Rakıyı Selçuk’un önüne koyarken, “denk getirsem ben de kaçacağım buralardan.”

Selçuk bir şey söylemedi. Ne enteresan bir ülkeydi Türkiye. Hangi genç insanla biraz konuşsan mutsuz olduğunu ve Batı’ya kaçmanın yollarını aradığını fark ediyordun. Ama seçim günü geldiğinde altmış yıldır şu ülkeyi yöneten ve her seçildiklerinde ülkeyi biraz daha

Doğu'ya doğru sürükleyen, bu ülkedeki mutsuzlukların baş sorumlusu olan muhafazakâr/milliyetçi partileri seçiyorlardı. Batı'ya kaçmak isteyenler neden kendi ülkelerinde Batı'yı istemiyorlardı acaba? Evet buna içilirdi. Farkına varmadan yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı. "Memleketi kurtarmadan rakı içmek adaba aykırıydı." Rakısından bir yudum aldı. Gözleri yeniden candan gördüğü İstanbul'a takılmış kalmıştı.

Güne nasıl başlamıştı ve şu anda nasıl sonlandırmak üzereydi? Bir kadeh daha istedi. Barmen biraz tereddüt etti.

"Karışmak istemem ama isterseniz size arada bir bardak soda vereyim Halit Bey. Biraz hızlı gidiyorsunuz."

Bu Halit Bey sohbeti sıkılmıştı Selçuk'u. Biraz daha içerse ağzından bir şeyler kaçırabilirdi. Hem bu Tunç'ta çok meraklı bir tipti. En iyisi odasına gitmesiydi. Odasından da aynı manzarayı görünüyordu zaten.

"Haklısın galiba. Rakı kalsın. Ben odama çıkıp çantamı falan bırakayım en iyisi" dedi.

Hesabı ödedi. Çantasını omuzuna atıp bardan ayrıldı. Asansöre doğru yürüdü. Asansörün düğmesine basmak üzereyken istem dışı olarak yüzlerce kilo çeliği beş kat çıkarmak için tüketilecek enerjiyi hesapladı. Asansöre binmekten vazgeçti. Merdivenlerden ikinci kata kadar indi.

Odasına girince ışığı yaktı. Çantasını bir sandalyeye astı. Çıkmadan önce incelediği Farsça belgeler masanın üzerinde darmadağın duruyordu. Canı gene bir şeyler içmek istiyordu. Buzdolabını açtı. Bir şişe rakı vardı buzdolabında. Şişeyi çıkardı. Masanın üzerindeki kâğıtları, belgeleri masanın kenarın doğru itip yer açtı. Kendisine bir bardak rakı doldurdu. Işığı tekrar söndürüp, deniz tarafına bakan pencereye doğru döndü. İçkisini yudumlamaya başladı.

Ülkesini terk edip gittiğinden beri düşünmediği, daha doğrusu unutmaya çalıştığı her şey bugün peş peşe karşısına çıkmıştı. Onlarla birlikte yıllardır kendisine düşük yoğunlukla refakat etmiş olan vicdan azabı da bütün şiddetiyle su yüzüne çıkmıştı. Şehmus'u düşündü. Aslında bir şeyler söylemek istiyordu bu adam. Ama ne demek istiyordu? "Vicdan azabı duyduğuna göre vicdanın vardır. Ve o halde iyi insansın" demek istemişti galiba.

"Yani o zaman vicdan azabı duymama da gerek yok mu demekti bu? Peki vicdan azabı duymazsa bu sefer vicdanlı olduğu nerden belli olacaktı? Bu puzzle'da bir eksik bir parça vardı.

İçkisinden iri bir yudum aldı. "Her şey bu kadar kolay mı sanıyorsun sevgili Şehmus? Bir insana 'artık vicdan azabı duyma' diyerek o azabı yok edebilir misin? O çocukların hiçbirinin aklında öyle bir şey yokken o eyleme ikna ettim. Sonra da işkenceye dayanamayıp herkesi gammazladım. Hepsinin hayatı darmadağın oldu be Şehmus. Ya Güzin? Ya Güzin? Belki de ülkenin en başarılı avukatlarından biri olacaktı o kız. Oysa benim yüzümden mutsuz bir ev kadını oldu."

İri bir yudum daha aldı kadehinden. Rakı kadehi boşalmıştı. Yeniden doldururken bardak devrildi. Bardağın içindeki rakı, masadaki belgelerin üzerine döküldü.

Selçuk telaşla ayağa kalktı, "Allah kahretsin!" diye söylendi. Eliyle kâğıtları kurulamaya çalıştı. Sonra yaptığı anlamsız geldi. Şu kâğıtlardan, DVD'lerden nefret ediyordu artık. Kâğıtları hınçla bir tarafa itip tekrar kadehine rakı koydu.

Düşüncelerini bir konuda yoğunlaştıramıyordu artık. Sarhoş bir insanın zikzak çizerek yürümesi gibi Selçuk'un sarhoş beyni de yalpalaya yalpalaya ilerliyordu. Biraz da o yüzden içmiyor muydu zaten? Düşüncelerinin vicdanını rahatsız eden konularda yoğunlaşmasını önlemek

için? Belki dört, belki beşinci kadehten sonra kendini yatağa atıp sızdı.

Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Bir şey hissetmişti. Sanki odada biri vardı. Uyandı. Hızla yatakta döndü. Yatağın kenarında bir karaltı oturuyordu. O baktıkça karaltının yüzü yavaş yavaş aydınlandı. Güzin'di bu. Güzin yanında oturmuş, hiçbir şey söylemeden yemyeşil gözleriyle Selçuk'a bakıyordu.

"Güzin? Beni mi takip ettin buraya kadar?"

Güzin ona doğru eğildi. Güzel yüzü biraz daha aydınlandı. "Evet Selçuk. Seni ağaçların altında beklerken gördüm. Amabelli etmedim. Arkandan buraya kadar geldim."

Selçuk kendisini yirmi beş yıldır meşgul eden soruyu sordu.

"Beni affettin mi Güzin?"

Güzin uzandı. Şefkatle Selçuk'un dağınık saçlarını okşadı.

"Sana hiçbir zaman kızmamıştım ki Selçuk."

Güzin hiç değişmemişti. Son mahkeme günü gördüğü on sekiz yaşındaki Güzin'di hâlâ.

"Hiç değişmemişsin Güzin onca yıla rağmen..." dedi Selçuk.

Güzin ona gücenmişçesine baktı. "Evet Selçuk. Fark ettin demek."

Ve başka hiçbir şey söylemeden ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Selçuk onun peşinden gitmek için davrandı, "dur Güzin. Daha konuşacaklarımız var."

Ama onu bir şey tutuyordu. Bütün gücünü toplayıp kendisini tutan şeyi silkelemeye çalıştı. Olmuyordu. Tekrar denedi... Tekrar... Ve silkinerek uyandı. Nefes nefeseydi. Kalkıp yatakta oturdu. Çıkarmadan uyuduğu gömleği sıırılsıklamdı. Hâlâ biraz önceki rüyanın gerçekliğini yaşıyordu.

“Güzin?” diye seslendi.

Boş odada yankılanan sesi Selçuk’u kendine getirdi. Etrafına baktı. Karanlık bir otel odasında yapayalnızdı. Rüya içinde rüya görmüştü. Ayağa kalktı. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Yalpalayarak banyoya yürüdü. Klozetin önünde diz çöktü. Höykürerek midesini boşalttı. Beşinci kasılmadan sonra kendisini fayansların üzerine bıraktı. Sırtını duvara dayadı. Biraz kendine gelmişti ama vücudunu bir titreme sarmıştı. Yirmi beş yıl önce işkence ıslatılıp çırılçıplak ayazda bırakıldığı gecelerdeki gibi üşüyordu. Ayağa kalkıp duşa girdi. Sıcak suyun vanasını açıp dayanabildiği kadar sıcak suyun altında kaldı. Gözlerini kapadı.

1984 yılına ait, zihninin derinliklerinde donup kalmış fotoğraflar aniden hareketlenmiş, gözlerinin önünden geçiyorlardı. Selçuk ve Güzin, Selçuk’un üç arkadaşıyla birlikte o hafta asılacak beş gencin idamlarını protesto eden bir pankart asıp bildiri dağıtmaktan gözaltına alınmışlardı.

Polisler eylemden çok, gençlerin onlarla oyun oynamalarına, bütün polis teşkilatını canlı televizyon yayınında açız göstermelerine sinirlenmişlerdi. Üstlerinden yedikleri zılgıtın sebebi olan bu beş çocuğu ezmeye, yok etmeye karar vermiş gibiydiler.

Selçuk on beş gün boyunca arkadaşlarından haber alamadan tek başına hücrede kalmıştı. Ve tam on beş gün işkence görmüştü. Yasal olarak onları otuz gün daha gözaltında yani işkencede tutabilirlerdi. İşkencecileri Selçuk’tan arkadaşlarını suçlayan ifade vermesini istiyorlardı. Selçuk işkenceye dayanmış, her şeyi reddetmişti. Ta ki o uğursuz geceye kadar.

Selçuk banyonun fayanslarını yumrukladı. Kemiklerini kırmak geliyordu içinden.

O gece işkencecileri sorgu odasına Güzin'i getirmişler ve önünde çırlçıplak soymuşlardı.

"Konuş" demişti içlerinden en kıdemli olan çıyan suratlı polis, "yoksa hepimiz sırayla bu kızın ırzına geçeceğiz."

O gece, o saatte işkencecilerinin önünde diz çökmüş, gözlerini Güzin'in çıplak bedeninden kaçırarak işkencecilerine yalvarmıştı, "tamam" demişti, "her şeyi diğerleri planladı. Ne istiyorsanız imzalayacağım."

Selçuk arkadaşları Faruk, Cenap ve Serhat'ı suçlayan ifadeyi imzaladıktan sonra kıdemli işkenceci, onun önüne arkadaşlarının ifadelerini koymuş, pis pis sırtarak, "bak onlar da hem seni, hem birbirlerini suçluyorlar ne yapacağız şimdi?" demişti.

Aylar sonra mahkemeye çıktıklarında ise, bu ifadelerin mahkemeye verilmediğini öğrenmişlerdi avukatlarından. Polis zaten bu amatör çocukların evlerinde yaptığı aramada gerekli bütün delilleri bulmuştu. İşkencecilerinin amaçları bilgi almak ya da mahkemeye itiraf sunmak değildi. Onların bir tek amacı vardı; bu gençlerin onurlarını kırmak, birbirlerine duydukları güveni yok etmek. Böylece hapisneden çıktıktan sonra tekrar bir araya gelip siyasi bir grup olmalarını engellemiş olacaktı.

Ve bunu da başarmışlardı. O ifadeleri öğrendikten sonra hiçbirisi diğerine -ve kendine de- saygı ve güven duyamamış, değil hapisneden çıktıktan sonra birlikte hareket etmek, bir daha görüşmemişlerdi bile.

Ne kadar süredir ateş gibi suyun altında olduğunu bilmiyordu. Duştan çıktı. Biraz kendine gelmişti. Banyodaki bornozu giymiş, aynanın karşısında saçlarını kururken gözü aynadaki aksine takıldı. Ama bu kendisi değildi. Daha doğrusu şimdiki kendisi değildi. Buğulanmış camın arkasından Cerrahpaşa'da Mine'ye,

Beyoğlu'nda Hamiyet ve Şehmus'a ve gün boyunca binlerce İstanbulluya gösterilen fotoğraftaki 19 yaşındaki delikanlı bakıyordu.

Eliyle aynayı sildi. Tekrar dikkatle aynaya baktı. Evet, bu gerçekten de oydu. Onun dikkatle baktığını gören aynadaki genç adam gözlerini kaçırdı. Mahcup, yaptıklarından utanan bir çocuk gibi yere baktı. Sanki yıllardır orada durarak, işlemediği bir suçun cezasını çekiyordu. Selçuk bir süre bu gencin yarı çıplak bedenindeki işkence izlerini, uykusuz bırakıldığı gecelerin şahidi simsiyah göz çukurlarını izledi.

Aniden içinde bu çocuk-delikanlıya karşı sonsuz bir şefkat uyandı. “Ne kadar da acı çekiyor olmalıydı çocukcağız?” Elini aynaya uzattı. Eli buğulanmış camı geçerek çocuğun saçlarına dokundu. Selçuk avucunu dolduran simsiyah gür saçları sevgiyle okşadı. “Hadi” dedi çocuğa, “kendini suçlama artık.” “Direnseydiniz, sadece işkence daha uzun sürecek, sonuç değişmeyecekti.” “Hem siz değil, sizlere bu muameleyi yapanlar utansın.”

Delikanlı başını kaldırdı. Hüzün dolu gözlerle ona baktı. Ve sanki yirmi beş yıldır böylesi bir şefkati bekliyormuşçasına bir adım atarak aynadan çıktı. Selçuk'un yanına geldi. Hiçbir şey söylemeden, mahşeri bir insan kalabalığında birbirlerini kaybedip yeniden bulmuş iki baba oğul gibi, hasretle kucaklaştılar, hüngür hüngür ağladılar.

Selçuk ertesi günün ilk ışıkları ile uyandı. Önce yatakta gözlerini tavana dikip nerede olduğunu kestirmeye çalıştı. Sonra hangi otelde olduğunu, oraya nasıl geldiğini ve önceki gün boyunca olanları hatırladı. Yavaşça doğruldu. Yatağından kalkıp banyoya geçti. Lavaboda yüzünü yıkarken gece uyanışını ve sonra yaşadıklarını hatırladı. Aynaya, geceleyin o genç çocuğu gördüğü yere baktı. Çocuk gitmişti. Eliyle aynada dün çocuğun durduğu yere dokundu. “Güle güle sevgili pembe panter” dedi.

İçinde dün gece yaptığı vicdan muhasebesinde aradığı eksik puzzle parçasını bulmuşmuş gibi bir his vardı. İnsanın bazen bir problemi çözüp yöntemini tarif edememesi gibi ya da uyandığında rüyasını unutup rüyada yaşadığı duyguları bütün şiddetiyle hissetmeye devam etmesi gibi bir şeydi bu. Selçuk önceki gece odasında içki içerken ne aradığını bile tanımlayamıyordu şimdi. Sadece bir duygu kalmıştı o arayıştan; tuhaf bir iç huzuru. O sabah yirmi beş yıldır ilk defa içinde suçluluk duygusu olmadan uyanmıştı uykusundan.

Belki de Şehmus'un anlatıp iletemediği, Selçuk'un anlayıp tanımlayamadığı eksik parça insanın başkalarına gösterdiği anlayış ve şefkati, kendi acılarına ve geçmişine karşı da gösterebilmesi gerektiği idi kim bilir?

Yeniden odaya döndü. Bir plan yapmalıydı. Beyoğlu ve çevresinde çok sayıda insan kendi resmini görmüştü. Onlardan biri o otelde kalıyor olabilirdi. Zaman geçirmeden o bölgeden ayrılmalıydı. Faruk olsaydı bu durumda bile bir espri yapar, "babacığım, bedavaya meşhur etmiş bu adamlar seni" derdi. Faruk'un esprilerini özlediğini fark etti. Neredeydiler acaba Cenap, Faruk, Serhat? Bu vartayı atlattıktan sonra mutlaka arayıp bulmalıydı arkadaşlarını.

En iyisi şimdilik bir otobüse atlayıp başka bir şehre, mesela İzmir'e gidip birkaç gün beklemek sonra da bir yolunu bulup Almanya'ya dönmekti. Hem Halit ismi ile yaşamak da onu rahatsız etmeye başlamıştı. Tekrar kendisi olmalıydı.

Hızla toparlanmaya başladı. Gardırobu açtı, eşyalarını bavuluna doldurdu. Banyoda ne var ne yoksa bir poşete boca etti. Odaya döndü. Elindeki poşeti bavuluna fırlatıp masaya doğru yürüdü. Dizüstü bilgisayarını çantasına yerleştirdi. Masanın üzerindeki DVD'leri, dosya ve kâğıtları hızla çantasına tıkarken gözüne yatağın ayaku-

cunda hiç bozulmadan katlanmış duran battaniye ilişti. Şaşırdı. Her gece üzerine kat kat yorganlar örterek uyuyan Selçuk, önceki gece serin olmasına rağmen sadece bir yatak örtüsü ile uyumuş ve hiç üşümemişti.

Neden üşümemiş olduğunu düşünürken otomatik hareketlerle çantaya doldurmakta olduğu son tomar belgenin çantaya girmediğini fark etti. Çıkarıp baktı. Aceleyle derdest edip kırıştırarak çantaya yerleştirdiği belgeler şişip çantayı doldurmuştu. Açıp hepsini masaya serdi. Düzeltmeye başladı. Dün gece devirdiği kadehten dökülen rakı yüzünden bazı belgelerin mürekkepleri akmıştı. En fazla hasar gören kâğıdı eline aldı. Kendi kendine söylendi.

“Kendin okuyamadın diye iyice okunmaz hale getirmişsin belgeleri.”

Birden kâğıtta bir şey dikkatini çekti. Doğru mu görmüştü? Heyecanla elindeki kâğıdı cama doğru tuttu. Güneş ışığında mürekkebi akan Arap harflerinin altından belli belirsiz Latin harfleri seçiliyordu. Gözlerini kısarak okumaya çalıştı. “Doubt is ...” Sevinçten nefesi kesilmişti. “Selçuk oğlum. Şifreyi çözdün galiba” diye fısıldayabildi.

“İyi bir insan olmak mı?
Hangimiz istemezdik ki?”

Bertolt Brecht

Geride Kalanlar

Serkan, ekibini Emek Sineması’nın önünde bırakmış, Şişeleken yağmurun altında yukarıya, Beyoğlu’na doğru yürüyordu. İçgüdüleri ona birilerinin Selçuk’a yardım etmekte olduğunu söylüyordu. Olağan şartlarda içinden gelen bu sesi dinleyip hemen bir akıl yürütür, aradığı adama kimin yardım edebileceğini araştırırdı. Ama o anda kafasında başka bir soru vardı: “Neden?”

Sağ elinin parmaklarını ıslanmış saçlarının arasından geçirerek arkaya doğru sıvazladı. Sekiz saattir o adamın peşindeydiler. Adam hata üstüne hata yapıyordu ama tam köşeye kısıtılmışken birisi yardım ediyor, onu kurtarıyordu. Aynı soruyu tekrar sordu: “Neden yardım ediyorlar bu adama?”

Kendi kendine cevap verdi: “Bu adamda şeytan tüyü var. O yüzden herkes onu seviyor.”

Suçu bir şekilde şeytana yüklemişti ama kafasını başka bir soru daha meşgul ediyordu: “Peki aranan ben olsaydım bana da yardım ederler miydi?”

Cevap vermeye bile gerek yoktu. Tam tersine böyle bir durumda herkesin ve her şeyin ona karşı çalışacağına emindi. Bunun sebebi de çok açıktı Serkan’a göre. İnsan ilişkileri zayıftı ve kimseyle yeterince yakınlaşmamaya özen gösteriyordu. Bu yüzden dünya onunla işbirliği yapmıyor olmalıydı.

Serkan ayakkabılarının ucuna bakarak bir an durakladı. Küçük bir çocukken yatılı okula gönderilmenin, aileden koparılmanın nasıl bir şey olduğunu kaç kişi anlayabilirdi ki? İnsan ilişkilerinin zayıf olması da bir şeydi. Dünya üzerinde, onun yaşadıklarını yaşadktan sonra değil insan ilişkisi kurmak, insan görmek isteyebilecek kaç kişi vardı ki?

Yatılı Polis Koleji’nde erkek çocuklar arasında hüküm süren vahşi iktidar kavgasında diğerlerine karşı mesafeli durmayı öğrenmişti ve bu da çok işine yaramıştı. Çünkü o ortamda her yakınlaşma bir suçun itirafı ve bu da başkalarına verilmiş bir koz anlamına geliyordu.

Eliyle saçlarını düzeltti. *Aslında bütün suç yengesinindi.* O kadın öylesine küçük yaşta bir çocuğu yatılı okula göndermekle yolun başında hayatla onun arasına bir duvar örmüştü bile.

Birden onu, giderek gömülmekte olduğu hesaplaşmadan koparan bir şey oldu; cep telefonu titriyordu. Telefonunu çıkarıp açtı. Karşısındaki o bildik tanıdık, Serkan’ı her duyduğunda ürküten boğuk sestti. “Anlaşılan kuş kaçmış yine”

Serkan’ın içinde neredeyse kontrol edemediği bir isyan duygusu uyandı. Kimse... Emirlerine amade olduğu bu salaklar ordusu da kendisini takdir etmiyorlardı işte. Oysa Serkan kargo şirketi üzerinden kaçığın Mephisto kafede

olduğunu tespit etmiş, adamı göstericileri copleyan polislerin dangalaklıkları yüzünden kaçırmıştı. Akabinde Naser'in telefonuna gönderilmiş olan SMS'leri kayıtlardan bulup çıkarmış, içindeki şifreyi çözmüş, Selçuk'un yanlış anlayacağını tahmin ederek kendi adamlarını göndermişti. Selçuk oraya gelmeyince hata yapmasını sağlamış ve kameralardan takip ederek köşeye sıkıştırmıştı.

"Efendim durum henüz belli değil. Ve adamın gidebileceği yerleri de tahmin edebiliyorum" dedi. Karşısındaki boğuk ses, Mephisto'daki görüşmelerinde olduğundan daha sakindi. Serkan'ın ne düşündüğünü hissetmiş gibi konuştu: "Sana yarın öğlene kadar süre veriyoruz. Eğer çantayı o saate kadar getirirsen amenna." Boğuk ses birkaç saniye süren ürkünç bir sessizlikten sonra konuşmasına devam etti, "Ama eğer o saate kadar o adamı yakalayamadıysan, sen de onunla birlikte kaçmaya başlasan iyi edersin."

Serkan bir kez daha çantanın içinde ne olduğunu merak etti. Bu insanları böylesine seferber eden şey neydi? Telefondaki ses sanki Serkan'ın ne düşündüğünü hissetmiş gibiydi.

"Çantanın içinde ne olduğunu merak ediyorsan hemen söyleyelim; sadece birkaç tane CD. Ama hepsi öyle şifrelenmiş ki onları ne Selçuk denilen adam ne de senin matematik dehan kırabilir."

Serkan, "efendim ne demek? Belki de bir saat içinde teslim edebileceğim. Bana güvenin" diyordu ki karşı tarafın telefonu kapatmış olduğunu fark etti.

Telefonu cebine koydu. Geriye döndü. Yeşilçam Sokak'ta aşağıya doğru yürürken, hak ettiği ve asla elde edemediği o sevgiyi satın alabileceğini düşündü. Bunun için sadece şu çantayı ele geçirmesi ve ilk pazarlıktakinden daha pahalıya satması yeterliydi. Anlaşılan çantanın içindeki sır düşündüğünden daha önemliydi ve kendisine

teklif edilenden çok daha fazla para edebilirdi. Ve Serkan bu para ile istediği kadar sevgi satın alabilirdi.

Elini onlarca insanın kanına bulamış mafya babaları aşevleri açarak, maddi yardımlar yaparak bulundukları semtteki insanların gönüllerini kazanmıyorlar mıydı? O semtin insanına gidip o katillerin aleyhine ifade bile alamıyordu polisler.

Şu sevgi denilen şeyin de bencil, iğrenç bir tarafı olduğunu düşünmeden edemedi. Sonuçta o da para ile satın alınabiliyordu. Ve sevgi kavramını düşünürken içinde sevgi beklediği insanlara karşı bir nefret uyanmış olması onu hiç rahatsız etmedi nedense. Sevgi göstermek aptalların işiydi. Serkan sadece onlar üzerinde karizması olsun istiyordu. Onlardan biri olmak istemiyordu.

Ekibi siyah midibüsün etrafında onu bekliyordu. Serkan midibüse bindi. Yaralı koluna dikkat ederek çantasını açtı. Çantasından Selçuk'un ve Selçuk'la birlikte yargılanan dört kişinin dosyalarını çıkarıp midibüsteki masaya yaydı. Dosyalarda bazı bölümleri ilk okuduğunda kalemle işaretlemişti. İşaretlenen yerleri sessizce gelip karşısına oturmuş olan Hasan'a gösterdi.

"Bütün hesabımız bu adamın Beyoğlu'nda olduğu üzerine ama ya kaçmayı başarmışsa?"

Hasan hiçbir anlama gelmeyen bir kafa sallamasıyla cevapladı amirini.

Serkan, Bölüm Şefi'ne döndü, bu sefer işaretlenen yerleri ona göstererek "bu adreslerin önüne birer ekip aracı gönderelim" dedi.

Bölüm Şefi, "nerelerin adresleri bunlar efendim?"

"Kendisinin ve birlikte yargılandığı arkadaşlarının o zamanki adresleri..."

Bölüm Şefi, Serkan'ın tepkisinden biraz korkarak da olsa: "şunca yıl sonra oralara gider mi sizce? Hani böyle kovalandığını bildiği bir durumda..." diye sordu.

Serkan gözlerinde sinirli bir ifade ile Bölüm Şefi'ne baktı, "şüphelinin dosyasını okudunuz mu?" dedi.

"Hayır efendim."

Selçuk'un dosyasını Bölüm Şefi'nin önüne doğru kaydardı ve "okusaydınız bu adamın bütün gün boyunca neyin peşinde olduğunu görürdünüz" dedi.

Bölüm Şefi yine bir şey anlamamış olarak dikkatle dosyaya bakıyordu. Büyük sır o dosyanın bir yerinde saklanmış olmalıydı.

Serkan, Bölüm Şefi'ne "bu adam İranlının çantasındaki sırrın değil, bu dosyanın içindeki kendi sırrının peşinde" diyecekti ama vazgeçti. O çantanın içinde nasıl bir sır olduğu üzerine çok fazla insanın kafa yorması iyi değildi. Bölüm Şefi'ne dik dik baktı.

"Şöyle söyleyeyim; şu ana kadar 'şuraya gidecek' deyip de yanıldığımı gördünüz mü?"

Bölüm Şefi düşündü. Gerçekten de kargo şirketinden Beyoğlu sokaklarına kadar gideceği her yeri doğru tahmin etmişti Serkan. Yakalayamamalarının sebebi sadece şanssızlıktı.

"Hayır Serkan Bey görmedim sahiden."

"Tamam o zaman birer ekip aracı gönderin o adreslerin önüne."

Bölüm Şefi telefonu eline aldı. Adreslerin yakın olduğu karakolları aramaya başladı.

Hasan, şefinin duygu dünyasının derinliklerinde geri dönüşsüz bir kırılma yaşamakta olduğunu bilmeden ona gururla bakıyordu. "Amiri yine eski Serkan olmuştu."

Serkan, Bölüm Şefi'ni telefonun başında bırakıp Hasan'la birlikte midibüsten indi. Etrafına toplanmış ekip şeflerine, "ekiplere söyleyelim Yeşilçam Sokak'taki her köşeyi yeniden didik didik aransınlar" dedi.

Bu emir üzerine Yeşilçam Sokak'ta bir dalgalanma oldu. Polisler yeniden her yere dağılıp aramaya başlamış-

lardı. Aradan yarım saat kadar zaman geçmişti. Her yeri arıyorlar, kaçağı bir türlü bulamıyorlardı.

Serkan biraz da umutsuzca caddeyi dolaşırken yanındaki Hasan'a döndü ve "kalıbımı basarım o adam Cerrahpaşa'da gözümüzün önünde kadın kıyafetiyle kaçmıştı" dedi.

Hasan hiçbir şey anlamamıştı, "nasıl yani Serkan Bey? Kadın kıyafeti derken?.." dedi.

"Zürih Otel'deki resepsiyoncu çocuğun söylediklerini hatırlıyor musun?"

"Tam değil Serkan Bey."

Serkan iri yapılı bir travesti fahişeye dikkatle bakarken konuştu: "Resepsiyoncu genç ne demişti? Kaşlarını almış ve gözlerinde far izi var... Doğru mu?"

"Evet Serkan Bey. Öyle demişti değil mi?"

Hasan'a baktı, "nasıl yaptı bilmiyorum ama biz gördüğümüz her erkeğin kimliğini kontrol ederken, bu adam gözümüzün önünden kadın kıyafetiyle geçip gitti."

Eliyle polislerle dalga geçen, tartışan peruklu, abartılı makyajlı ve ağır ucuz parfüm saçan travesti fahişeleri gösterdi, "belki de şu tiplerden biri odur."

Hasan: "Peki Serkan Bey. O zaman arkadaşlara söyleyeyim de bütün fahişeleri alıcı gözüyle sorgulasınlar" diyerek Serkan'ın yanından ayrılıp koşar adım genelevin önündeki polisler doğru yürüdü.

Serkan ise kendi kendine mırıldandı. "Onunla kalsa iyi. Diğer bir soru da şu; bir erkek Cerrahpaşa koridorlarında kaçarken cımbızı nereden bulur, göz farını, kadın elbisesini?"

Selçuk'a bir kadın yardım etmiş olmalıydı Cerrahpaşa'da. Bu kesindi. Serkan'ın inkâr edemediği ve giderek varlığından zevk aldığı kıskançlığı daha da derinleşmişti şimdi. Neden hiçbir kadın kendisi için risk almamıştı hayatında? Risk almak bir yana, bütün huzurevi masraf-

larını ödediği yengesinin gözlerinde bir kez olsun şükran ifadesi bile görmemişti.

Şu yengesi yok muydu? Yaşadığı her şeyin sorumlusu o kadındı zaten.

Heyecanla konuşan bir polisin sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

“Efendim Emek Sineması’ndaki bilet denetçilerinden biri resmi tanıdı.”

Serkan karşısındaki polise bir süre hiçbir şey söylemeden baktı. Sonra bir rüyadan uyanmış gibi konuştu.

“Nasıl yani?”

Genç polis eliyle Emek Sineması’nın yönünü gösterdi.

“Adam bilet alıp içeri girmiş efendim.”

Serkan genelevin önündeki polislerle konuşan Hasan’a eliyle “gel” işareti yaptı. Birlikte Emek Sineması’nın girişine doğru koşular. Emek Sineması’ndaki gösteri, fuaye arası vermişti. Sinemanın önü sigara içmek için dışarı çıkanlarla doluydu.

Resmi tanıyan biletçi genç polislerle beraber Emek Sineması’nın kapısının önünde bekliyordu. Serkan biletçiye polislerin elindeki resmi gösterdi.

“Emin misin bu olduğuna?”

“Evet efendim eminim. Oyun başlamadan evvel içeri girdiğini gördüm bu adamın.”

“Bileti kimden aldığını gördün mü?”

“Hayır efendim. Sadece içeri girdiğini hatırlıyorum.”

“Niye bize söylemedin o vakit?”

“Kimse bana bir şey sormadı ki.”

Serkan dudağını ısırды, öyle ya, ağababaları rahatsız etmemek için mümkün olduğunca sessizce girmişlerdi içeriye.

Hemen içinde kabaran öfkeyi bastırdı. Olayın üzerine fazla kafa yormanın bir anlamı yoktu. Hızla yeniden bir ekip oluşturdu ve ekibiyle birlikte sinema salonuna gir-

diler. Ekiptekiler kırk beş dakika önce yaptıkları gibi yeniden bütün sinemaya dağıldılar, seyircileri rahatsız etmemeye çalışarak Selçuk'u aramaya başladılar.

Seyircilerse, bu seri hareketlerle ortalığı kolaçan eden, bazıları gece vakti yağmurlu havada güneş gözlüğü takmış olan takım elbiseli insanları hemen fark etmişlerdi. Ve rahatsız olmak yerine onlara saygıyla karışık bir övünçle bakıyorlardı. Eğer bir gösteride yakın korumayı andıran onca insan dolaşıyorlarsa mutlaka önemli insanlar o salondaydı ve o insanlarla aynı havayı teneffüs edebildikleri için gurur duymalıydılar.

Bu seferki aramaları uzun sürmedi. Serkan tuvaletleri kontrol ederken cep telefonu çaldı.

Arayan Hasan'dı, "Serkan Bey fuayeye kadar gelir misiniz?"

Serkan hemen dışarı çıktı. Hasan iki polisle birlikte vestiyerin önünde bekliyordu. Bir elinde Selçuk'un mavi, üzerinde Gauloises marka sigara reklamı olan şemsiyesi tutuyordu. Serkan şemsiyeyi gösterdi: "Nerede buldunuz bunu?"

"Localardan birinde bulmuşlar efendim."

"Hangi loca? Gösterin bakalım."

Hep birlikte kırk beş dakika önce Selçuk'un ve arkasından Hasan ile Serkan'ın yürüdükleri koridorun karşısındaki, salonu diğer taraftan çevreleyen locaların önünde uzanan koridora girdiler. Locaların önünden neredeyse koşarak geçip koridorun sonuna geldiler. En son locanın önünde iki sivil giyimli polis onları bekliyordu. Hasan locanın açık kapısından içeriyi gösterdi.

"Burada bulmuşlar efendim."

Serkan locanın içine girip baktı. Sağı solu yarım açık olan locada birinin gizleniyor olması imkânsızdı.

"Locada oturanları soruşturdunuz mu?"

Bu loca bir yüksek bürokrat ve eşi için ayrılmış. Ama anlaşılan son dakikada vazgeçip gelmemişler. Her an gelebilirler diye de boş tutulmuş loca.

“Biz ararken bu locada mı saklandı acaba” diye yüksek sesle düşündü Serkan. Hayır olamazdı. Bütün localara bakmışlardı.

Yeniden koridora çıktı. Sağında diğer koridorda PİN girilerek açılabilen kapıya benzer bir kapı vardı. Yarı aralık duran kapıyı iterek açtı. Kapı doğrudan sahne arkasına açılıyordu. Hep birlikte içeri girdiler. Sahne arkasında tiyatro çalışanları, gelecek gösterinin dekorasyonu için sahneyi hazırlıyorlardı. Serkan elemanları ile birlikte etrafını kolaçan ederek çalışanların arasından geçip sahnenin öbür ucuna kadar yürüdü. İşçiler bitmiş perdenin eşyalarını açık duran başka bir kapıdan dışarıya taşıyorlardı. Serkan o kapıdan geçip Selçuk’un kısa bir süre önce Şehmus’la birlikte binayı terk ettiği antreye çıktı. Girdikleri antrenin dış kapısı açıktı. Serkan hızlı adımlarla dışarıya çıktı, etrafına baktı. Elemanlar o kapıdan çıkarak taşıdıkları eşyaları Balo Sokağı’na park etmiş bir kamyonu yüklüyorlardı. Elindeki mavi şemsiyeyi hırs- la yere savurdu.

“Allah kahretsin buradan kaçmış” diye tısladı.

Sinirle elini saçlarının arasında gezdirerek olduğu yerde döndü. Biraz düşündü. Kendisi ile birlikte dışarıya çıkmış elemanlarına döndü, “Üç kişi burada kalıp sahne arkasını arasın ve giren çıkanları kontrol etsin. Diğerleri benimle gelsin. Hasan, sen burada kalacakları hemen seç, sonra sen de benimle gel.”

Hep birlikte yeniden kapıdan girip geldiği koridorlardan hızla yürüyerek sinemanın ön kapısına geldiler. Serkan, yanında Hasan ile birlikte karakol aracına bindi. Anıl’a, “Emek Sineması’nın arka kapısı Balo Sokağı’na açılıyor. Oradaki kameraları taramaya başla” dedi.

Anıl önündeki ekranlarda bir takım yerleri tuşlarken Hasan'a döndü, "Bölüm Şefi ile konuş, verdiğim adreslerin önündeki ekiplerle temas kurun"

Hasan cebinden bir liste çıkardı, "gerek yok efendim. Bana liste iletilmişti zaten"

Serkan biraz düşündü ve "ilk Yeşilköy'den başla" dedi.

Hasan elindeki listeyi tarayıp numaraları ararken Serkan, Anıl'a döndü.

"Bir şey görebiliyor muyuz kameralardan?"

Anıl seri hareketlerle ekrandaki video görüntülerini düzenliyordu.

"Efendim mola esnasında bir sürü giriş çıkış var. Sahne değişimi için durmadan malzemeler geliyor ve gidiyor. Ama daha zanlıya benzeyen birine rastlayamadım."

Serkan sesini sakinleştirdi, "aman acele etmeden bak. Emin olmamız lazım" dedi ve önündeki ilk numarayı çevirmekte olan Hasan'ın elinden telefonu aldı. Karşıdaki adamların kim olduğunu sormadan konuştu.

"Ben Emniyet Müdürü Serkan Morgül."

Telefonun karşı ucundan duyulan saygılı ifadeyi keserek devam etti: "Adresi buldunuz mu?"

Konuştuğu polislerin yanlış sokakta beklediklerini hissetmiş gibi, "bu kadar yılda sokağın ismi değişmiştir mutlaka. İsmi kontrol ettiniz değil mi?" diye sordu.

Biraz bekledi ve "iyi" diye mırıldandı.

"Peki şüphelinin resmini aldınız mı karakoldan?"

Gelen cevap Serkan'ı tatmin etmişti.

"Gerekirse sabaha kadar bekleyeceksiniz tamam mı?"

Kapatacakken en önemli şeyi söylemeyi unutmuş gibi sesini birden yükselterek, "Yalnız adamı canlı istiyorum. Kılına zarar gelmeyecek anlaşıldı mı?" dedi.

Sorusuna tasdik bekledikten sonra telefonu kapadı. Kameralarda bazı görüntüleri hazırlamış olan Anıl'a döndü, "Bir şey bulmuş gibisin?" dedi.

“Bir şey var gibi efendim. İsterseniz siz de bakın.”

Serkan Anıl’ın gösterdiği görüntülerdeki geniş, siyah bir şemsiyenin altında yürüyen iki kişiye baktı. Uzunca boylu olanının omzundan kırmızı renk bir çanta sarkıyordu. Serkan bu çantayı bir saat kadar önce mavi bir şemsiyenin altında da görmüştü. Heyecanını bastırarak, “İyi yakalamışsın. Adamımız bu işte!” dedi.

Görüntünün sağ alt köşesine baktı. Çekim saati görünmüyordu.

“Çekim saatini görüntüleyebilir misin?”

Birazdan görüntünün altında çekim saati belirmişti: “20:25”

Serkan öfkeyle, “Allah kahretsin dedi. Biz PİN kodlu kapının önünde dururken, herif koridorun ucundaki kapıdan elini kolunu sallayarak dışarı çıkmış demek” diye tısladı.

Hızla işi kameraları kontrol etmek olan polise döndü, “niye bize haber vermedin” dedi.

Polis yüzünde suçlu bir ifadeyle ekrandaki görüntüye baktı.

“Efendim üzerinde Gauloises yazan mavi bir şemsiye aramamı istemiştiniz benden. Bunlar siyah bir şemsiyenin altında çıkıyorlar” dedi.

Serkan sustu. Çocuk doğru söylüyordu Kendisi bir mantık hatası yapmıştı. O sokaktaki bütün polisleri çekmişti ve kameralara güvenmişti. Peki Selçuk’un yanındaki adam kimdi? Bu Allah’ın Beyoğlu’sunda gecenin bir saatinde kendisine yardım edecek birini nerden bulmuştu bu adam? İçinde yeniden kabaran kıskançlığı bastırdı. Anıl’a döndü, “Anıl bu adamlar nereye yürüyorlar görebiliyor muyuz?”

Anıl aynı saatteki diğer kamera çekimlerini kontrol ediyordu zaten.

“Maalesef Serkan Bey. Bakın şuradan direk kameranın altından yürüyorlar. Sonra kör bir bölgeye geçiyorlar. Sonrası da Beyoğlu’na uzak olduğu için kamera yok zaten.”

Kuş gerçekten kaçmıştı.

Yanındaki adam seyircilerden biri idiyse şimdi bütün seyircileri kontrol etmek gerekecekti. Bu imkânsızdı. Midibüste herkes susmuş, Serkan’a bakıyordu. Buraya kadar kıstırıp, ufak bir hata sonucu avını kaçırmıştı. Nasıl bir tepki gösterecekti şimdi?

Serkan yüzünde tek mimik dahi oynamadan, “Operasyonu durduruyoruz. Beyoğlu’nda değil bu adam” dedi.

Herkes “buraya kadar mıydı” der gibi Serkan’a bakıyor, bu efsanevi emniyet müdürünün yenilgi karşısındaki tepkisini görmek istiyorlardı. Serkan, göstereceği en ufak bir zayıflık belirtisinin karizmasının sonu olacağını biliyordu. Bölüm Şefi’ne döndü. Son derece sakın bir ses tonuyla konuştu: “Saat 12’den itibaren bütün oteller girişlerini emniyete bildirmiş olacaklar. Beş kişiye ihtiyacım var.”

Bölüm Şefi hem operasyonun aniden durdurulmasından hayal kırıklığına uğramış hem de Serkan’ın soğukkanlılığına şaşırılmıştı. Ama hiç bozuntuya vermedi. Eliyle dışarıdaki polisleri gösterdi.

“Anlaşıldı efendim. Buradaki arkadaşları ne yapalım? Onları da çekecek miyiz?”

Serkan masa üzerinde duran Selçuk ve arkadaşlarının dosyalarını toparlayıp çantasına yerleştirirken hızlı hızlı, “her ihtimale karşı Emek Sineması’nın arka çıkışına ve Yeşilçam Sokak’ın iki ucuna ikişer arkadaşımızı bırakalım. Diğerleri gidebilir” dedi.

Çantasını kapadı. Hasan’a döndü, “haydi Hasan biz de aracımıza gidelim” dedi.

Midibüsün arka tarafında bir koltukta oturmakta olan Mahmut öne doğru uzandı, “Serkan Bey ben ne yapayım?”

Serkan yüzüme dalgın bir ifade ile ona baktı, eliyle oturdukları midibüsü gösterip, “Sen de bu araçla Gayrettepe’ye git. Orada görüşürüz” dedi.

Kısa bir süre sonra Serkan ile Hasan sabahtan beri kullandıkları aracın içinde Taksim’den Birinci Şube’ye doğru uzanan Şişli Caddesi’nde yol alıyorlardı. Osmanbey civarına geldiklerinde Serkan, “Tomtom Kaptan Sokak’a gidelim Hasan” dedi.

Hasan bu emri bekliyormuş gibi hiçbir şey söylemeden aracı kavşaktan sola; Kurtuluş’a doğru yönlendirdi.

On dakika sonra akşamüzeri uğradıkları huzurevinin önünde park etmişlerdi. Serkan otomobilin arka koltuğunda bir heykel gibi oturmuş, huzurevine bakıyordu.

“Mitolojiler toplumların rüyaları,
Rüyalar bireylerin mitolojileridir.”
Sigmund Freud

Yenge

Serkan oraya yengesi ile konuşmaya, hesaplaşmaya gelmişti. Bir saat önce fark ettiklerini ona anlatmak, bütün yaşadıklarının sorumlusu olduğunu yüzüne haykırmak istemişti. Bu haykırışın kendisini rahatlatacağını düşünmüştü. Ama şimdi huzurevi kapısının önündeysen hiçbir şeyin hesapladığı kadar kolay olmadığını görüyordu. Sanki oturduğu aracın deri koltukları elbisesine, hatta bedenine yapışmış onu bırakmıyordu. O kadının şunca yıl sonra hâlâ Serkan’ın üzerinde böylesine bir etkisi olması inanılmazdı. Serkan kolayca yengesinin odasına gidip onunla alay edebiliyor, hatta onu korkutabiliyordu. Ama yengesinin karşısına geçip “beni neden istemedin” diye sorabilmek başka bir cesaret istiyordu işte.

Öne doğru eğildi, “binanın arka tarafına gidelim Hasan.”

Hasan hiçbir şey söylemeden motoru çalıştırıp aracı yavaşça hareket ettirdi. Birazdan huzurevinin arka sokağında Serkan’ın yengesinin odasını görebilecekleri bir yere park etmişlerdi. Yengesinin odasının ışığı yanıyordu. Yaşlı kadın dört saat önce Serkan’la konuşurken yaptığı gibi camın kenarında oturmuş dışarıya, uzaklarda bir yere bakıyordu. Sanki Can arkadaşları ile oyun oynamaya dalmış, gecikmişti de annesi onun yolunu gözlüyordu.

Niye soramıyordu yengesine “beni neden istemedin” diye? Bu soruyu sorarsa istenmeyi arzu ettiğini de itiraf etmiş, o kadının eline bir koz vermiş olacaktı belki de. Oysa Serkan’ın hayatı bu kadından nefret etmek üzerine kurulmuştu.

Serkan çocukluğunu, karakter yapısını aslında hiç de istemeden böylesine etkileyen, biçimlendiren kadının silüetine baktı bir süre. Kendisine itiraf etmek istemiyordu ama ikinci bir sebep daha vardı o soruyu sormasını engelleyen; kadının Serkan’ı neden istemediğini samimi bir şekilde söyleme ihtimali. Evet. Ya yengesi Serkan’a “seni istemedim çünkü sen çok sevimsiz ve itici bir çocuktun” derse?

Serkan irkilerek bunun aslında kendi düşüncesi olduğunu fark etti; sevimsiz, itici, ya da... Ne zaman başladığını hatırlamıyordu ama çocukluğundan beri kendisi hakkında böyle bir yargısı olagelmmişti. Hatta o çocuk akıyla anne ve babasının ölümünü bile terk edilmişlik olarak algılamıştı. Serkan gerçekten sevimli bir çocuk olmuş olsaydı anne ve babası daha dikkatli olurlar, onu bu kadar erken terk etmezlerdi.

Aniden gelen bu düşünce Serkan’ı hiç ummadığı kadar sarsmıştı. Vücutundaki bütün gücün kollarından parmaklarına doğru çekildiğini, parmaklarının ucundan

vücudunu terk etmekte olduğunu hissediyordu. Hasan'la dikiz aynasında göz göze gelmemek için öne doğru eğildi. Bir süre bekledi. Derin bir nefes alıp sakin olmaya çalışarak, "haydi artık Gayrettepe'ye gidelim. Bakalım bizimkiler ne yapıyorlar" dedi.

Hasan endişeli bir yüz ifadesi ile dikiz aynasına baktı, "hay hay Serkan Bey" dedi. Ve motoru çalıştırıp geldikleri yola çıktı.

Otomobil Kurtuluş semtinin ara sokaklarından Sişli'ye doğru yol alırken, Hasan'ın kendisine sempati duyan birkaç insandan biri olduğunu düşündü Serkan. Ama onun sempatisinin ve hayranlığının kendisini yakından tanıır tanımaz kaybolacağına o kadar emindi ki. İnsanlarla kurduğu mesafeli ilişkinin gerçek sebebi buydu galiba. Kendisini yakından tanıyan insanların onun içindeki "itici çocuğu" fark edeceklerinden korkuyordu Serkan. Bu öz anne babasının bile sevimli bulmayıp terk ettiği çocuğu...

Evet, insanlar ona uzak kalmalıydılar. Hem kimseye ihtiyacı yoktu ki zaten. Herkes onun yeteneklerine hayrandı. İnsanların gözlerinden okunuyordu bu. Bu da Serkan'a yetmeliydi.

Hasan'ın sesiyle irkildi: "Geldik Serkan Bey."

Etrafına baktı. Gayrettepe'ye gelmiş, Birinci Şube'nin bahçesine park etmişlerdi bile.

Utanılacak bir şey yaparken yakalanmış insanların mahcupluğuyla kapıyı açıp otomobilden indi. Binaya doğru hızlı adımlarla yürüdü. Hasan ise otomobilin kapısını kilitleyip merdivenleri çıkan Serkan'ın arkasından seğırtti. Hareketlerinden Serkan hakkında endişelendiği belli oluyordu. Serkan merdivenlerden düşebilir, Hasan'ın onu tutması gerekebilirdi.

Merdivenlerini çıktıkları binada birkaç katta ışıklar yanıyordu. Bu katlardan biri de kendilerinin saat 13:00'ten

beri karargâh kurdukları 3. kattı. Birlikte asansöre binip 3. katın düğmesine bastılar. Serkan asansörün aynasına bakarak briyantınli saçlarını geriye doğru sıvazladı, kravatını düzeltip kendisine çekidüzen verdi. Ve (en azından görünüşte) yeniden eski Serkan oldu. Üçüncü katta asansörün kapısını açıp büyük odaya girdiklerinde Serkan'ın adımları yine efsanevi emniyet müdürünün adımlarına dönüşmüştü.

Katta Serkan'ın sipariş ettiği gibi beş eleman camlı bölmede oturmuş çay içerek onları bekliyorlardı. Serkan, Hasan'dan çantasını aldı. İçinden İstanbul haritasını çıkardı, odanın ortasında duran masaya yaydı. Eliyle öğlen vakti üzerine daire çizdiği daireyi gösterdi, "Şüpheli şahsın bu daire içinde bir yerde ikamet ettiğini tahmin ediyoruz. Bu daire içindeki otellerin bir kısmı gece yarısını beklemeden sisteme listeleri girmiş olmalı. Önce onlardan başlayarak arayacağız" dedi.

Anıl daire içindeki semtlerin ismini bir kâğıda yazdı: Taksim, Cihangir, Şişli, Nişantaşı, Tarlabaşı, Beşiktaş diye giden bir liste oluşmuştu. Bir memurla birlikte bilgisayarların başına oturdular.

Kısa bir süre sonra bilgisayarlardan klavye tıkırtıları duyulmaya başladı. Serkan masanın yanından ayrılmamış olan Bölüm Şefi'ne döndü, "telefon dinleme sistemini yeniden kuralım" dedi, "ihtimal küçük ama yine İranlının SIM kartında bulduğu listeden birilerini arayabilir bu adam."

Bölüm Şefi'nin kendisine biraz umutsuzca baktığını fark etti. Ellerini samimi bir şekilde iki yana açtı, "şu anda adamın bir hata yapmasını ummaktan başka bir şansımız yok."

Bölüm Şefi, Serkan'ın kendisi ile dürüstçe konuşmasına hem şaşırmıştı, hem de onun çaresizliğini itiraf eder tarzı hoşuna gitmişti.

“Tabii Serkan Bey hemen” dedi. Ve öğlen saatlerinde Selçuk’un telefonunu dinleyen uzun boylu zayıf gençle dinleme sistemlerinin kurulduğu masaya doğru yöneldi. Birazdan o gençle birlikte bilgisayar başına geçmiş, ana sistemleri yeniden çalıştırıyorlardı.

On dakika önce herkesin çay içip sohbet ettiği odada hummalı bir faaliyet vardı şimdi. Herkes bir şeylerle uğraşüyor, işi olmayan diğerlerine yardım etmeye çalışıyordu. Aralarından bir tek Mahmut bir köşeye çekilmiş cep telefonu ile konuşuyordu. Hasan Mahmut’un yanına gitti. Kısık bir sesle, “herkes eşek gibi çalışıyor sen telefonla konuşuyorsun. O kadar önemli şahıs kimmiş böyle?”

Mahmut cep telefonun ahizesini kapattı, telefonu göstererek sırtıttı. Elinde Selçuk’un tinerici çocuğa verdiği cep telefonu vardı.

“Herifin geride bıraktığı telefonlarda 200’er liralık kontör varmış. Sabaha emanete vermeden herkesi arayayım istedim” dedi Mahmut.

Hasan Mahmut’a baktı. Bir şey söyleyecekken vazgeçti. “Yaptığından utan” diyen bir bakış atarak yeniden masasına doğru yürüdü.

Serkan ise Mahmut’un odada olduğunun bile farkında değildi. Odada düşünceli adımlarla yürüyordu. Kendisine ertesi gün öğlene kadar zaman verilmişti. Yani on iki saatten biraz daha fazla zamanı vardı. Telefondaki ses “beceremezsen sen de o herifle birlikte kaçmaya başla” derken ciddi miydi? Böyle bir şeye cesaret edebilirler miydi? Diğer taraftan bu işe gırtlığına kadar batmıştı. Geriye çekilip “ben oynamıyorum” diyemezdi artık.

O kadar dalgındı ki etrafına karşı soğukkanlı görünümünü yitirdiğini düşünmüyordu bile. Ve gariptir ki Serkan’ın bu düşünceli ve yardım ister hali etrafındaki insanları tedirgin etmemiş, aksine olumlu etkilemişti.

Herkes odada koşuşturuyor, canla başla çalışıyordu. Aslında Serkan kendi iç dünyasına bu kadar dalmamış olsa, etrafındaki insanların kendisini “bir şekilde” sevdiklerini görecek, ulaşmayı çok arzuladığı “sevilen insan” olmanın kendisine o kadar da uzak bir şey olmadığını fark edecekti. Ne yazık ki çözümsüz bir paradokstu yasadığı; çevresindeki insanların ne yaptığını fark edemeyecek kadar düşüncelere daldığında etrafındakiler onu sempatik buluyorlardı. İnsanların neler hissettiğini fark edebilecek kadar dışarıyla ilgilendiğinde ise çevresindekiler onun inceleyen bakışlarından korkup gözlerini kaırıyorlardı. Ve Serkan hiçbir zaman o insanların gözlerindeki duygusal yakınlığı göremiyordu.

Kapının önüne gelince durdu. Kendi kendine konuşur gibi mırıldandı: “Ben arşive kadar iniyorum.” Kapıdan çıkıp asansöre doğru yürüdü. Asansörle bodrum katına kadar indi. Katta duran asansörün iki yana doğru kayarak açılan kapılarının arasından uzun bir koridor göründü. Serkan kabinden çıkıp koridorda biraz yürüdü. Koridorun sol tarafındaki ilk kapının üzerinde “ARşİV” yazıyordu. Kapıyı açıp içeri girdi. Biraz sonra arşiv memuru ile birlikte rafların arasında dolaşıyorlardı. Serkan arşivin “TEşKİLATLAR” bölümünde bir rafın önünde durdu. zerinde “Kırmızı Karanfil Hareketi” yazan dosyayı eline aldı. Sayfaları hızla gözden geçirdi. Dosyada Serkan için yeni bir şey yoktu. Bu sözde örgütün yeleri sadece Selçuk ve dört arkadaşıydı. İşin aslı ortada örgüt falan da yoktu. Selçuk’lar bu ismi uydurmuşlardı. İfadelerinde “kırmızı karanfil cenazelere gönderilir, biz de idamları protesto ettiğimiz için aklımıza geldi” demişlerdi. Dosyayı biraz daha inceledi. Selçuk’un yazdığı bildirinin bir nüshası vardı dosyada. Serkan, on dokuz yaşında bir çocuğun amatörce yazdığı metni gülümseyerek okudu. İçinde sempatiye benzer bir duygu uyanmıştı. Daha doğ-

rusu böylesi masum bir bildiri için yıllarca hapis yatan bu gençlere acımişti. Ama bu duygu kısa sürdü. “Sen önce kendine acı Serkan” diye düşündü. “Bu adamlar bir elleri yağda bir elleri balda büyüdüler, hapisten çıktıktan sonra da okullarını bitirip dünyanın en güzel ülkelerine gittiler. Sen ise hâlâ bu deliklerde sürünüyorsun.” Hırsla kafasını salladı. “Birincilikle bitirdiğin üniversitenin diplomasını bile elinden aldılar. Şimdi de hayatın tehlikede.”

Selçuklara duyduğu sempatinin yerini kendi kaderine karşı öfke almıştı. Sinirle dosyayı biraz daha karıştırdı. Yeni bir şey yoktu. Diğer dosyalardaki isimler ve adresler tekrar ediliyordu.

Sessizce kendisini izlemekte olan arşiv memuruna döndü, “Selçuk Pekmezci ile ilgili başka bir dosya var mı elinizde?”

Memur başını iki yana salladı, “hayır efendim. Olan tek dosyayı size vermiş arkadaşlar.”

Serkan elindeki “Kırmızı Karanfil Hareketi Örgütü’nün” dosyasını kapadı. Arşiv memuruna uzattı, “peki, teşekkür ederim” dedi.

Başka hiçbir şey söylemeden düşünceli adımlarla arşiv odasını terk etti. Kapının önüne çıktığında kısa bir tereddüt geçirdi. Geldiği yöne, asansöre doğru yürüyecekken vazgeçti. Gece yarısına daha vardı. Arşivin olduğu kordorda yürümeye devam etti. Arşivin hemen ilerisinde sorgulama odalarının olduğu bölüm başlıyordu. Sol taraftaki ilk kapıyı açtı. İçeri girdi. Girdiği odada Türk insanının Amerikan polisiye filmlerinden çok iyi tanıdığı sorgulama odalarına benzeyen, aynalı bir cam ile ayrılmış ikinci bir oda görünüyordu.

Avrupa Birliği’nin baskıları sonucunda bu odalar da değişmişti son yıllarda. Zanlılar artık camın arkasında masa başında sorgulanıyor, bütün sorgulama kameraya alınıyordu.

Acaba Selçuk'u da bu odada mı sorgulamışlardı?

"Hayat ne kadar garipti aslında." Şunun şurasında birkaç yıl öncesine kadar *başka türlü* sorgulama yöntemleri uygulanırdı bu ülkede. Bunun böyle olduğunu da herkes ama herkes bilirdi. Öyle ki; bir zanlı Emniyet Müdürlüğü binalarının üst katlarından atlayarak intihar ettiğinde bunun "gerçek" bir intihar olduğuna kimseyi inandıramazdınız. Gazetelerde böyle bir ölüm haberini okuyan hemen hemen her insan, onun yapılan işkencelere dayanamayıp öldüğünü, polisin olaya bu şekilde intihar süsü vermeye çalıştığını düşünürdü.

Ve daha da garibi; birisi çıkıp bir zamanlar bu sorgulama odalarında yaşananları bir roman olarak yazsa, aynı insanlar hiçbir vicdan azabı duymadan yazılanları okuyacak ve belki de okuduklarına üzülüp iki damla yaş akıtacaklardı gözlerinden, sanki bu ülkede yüz yıla yakın süredir yaşananlardan habersizlermiş gibi.

Omuzlarını silkti. Belki de zamana uyup böyle bir romanı kendisi yazmalıydı. Bu odalarda neler yaşandığını ondan iyi kim bilebilirdi ki? Sinirli sinirli güldü. Roman yazmak iyi fikirdi. Selçuk'un kaçırdığı sırrı ele geçiremezse buradaki açık sırları yazarak para kazanabilirdi.

Saatine baktı. Gece yarısını geçiyordu. Bütün otel kayıtları gelmiş olmalıydı. Sorgulama odasından çıktı. Geldiği yolu gerisin geriye katetti, koridorun sonundaki asansöre binip üçüncü katın düğmesine bastı. Asansör zemin kat hizasına geldiğinde ani bir kararla asansörü durdurdu. Kapıyı açıp antreye çıktı. Avluya açılan cam kapının önünde durdu. Dışarıya baktı. İçinden bu bina-
dan çıkıp gitmek, her şeyi olduğu gibi bırakmak geliyordu. Fakat nereye gidebilirdi ki? Bütün hayatı bu teşkilattan ibaretti. On üç yaşından beri ailesi de evi de burasıydı. Uzaktaki binalarda ışığı yanan dairelere baktı. O evlerde

yaşayanlar bir insanın gidecek hiçbir yeri olmamasının ne demek olduğunu bilebilirler miydi acaba? Hüzünle geriye döndü. Asansöre doğru yürüdü.

Yeniden asansöre binecekken durdu.

“Bütün ailem bu teşkilat mı sahiden?” diye sordu kendi kendine. Sonra ceket cebinden cüzdanını çıkardı. Cüzdanının iç ceplerinde bir SIM kartı buldu. Cep telefonuna yerleştirdi. “Oto tamircisi” olarak kaydedilmiş bir numarayı çevirdi. Telefon hoparlöründen altı kez sinyal sesi duyulduktan sonra uyku bir ses, “efendim” dedi.

“Merhaba Fırat, ben Serkan.”

Uzun bir sessizlik sonrası kalın bir erkek sesi, “evet. Sesini tanıdım” diye cevap verdi.

“Bu hat temiz mi?”

“Evet...”

“Bendeki Samsonite’i almak istiyor musun?”

Yeniden bir sessizlik oldu. Fırat kısık bir sesle, “Evet istiyorum” dedi.

“O zaman benim için son kez bir şey yapacaksın.”

Telefon görüşmesi birkaç dakika daha sürdü. Serkan telefonunu kapadı. SIM kartı yeniden değiştirdi. Sonra asansöre bindi. Gideceği katın düğmesine bastı.

Asansörün aynasında kravatını düzeltirken; “evet” dedi kendi kendine. Yazdıklarından sıkılıp tam hikâyenin ortasında bir köşeye atabilen bir yazarın lüksü kimsede yoktu gerçek hayatta. Son gününe kadar yaşamak zorundaydı insan kendi hikâyesini. Hoşuna gitse de, gitmese de.

Üçüncü katta artık sadece köşedeki cam bölmenin ışığı yanıyordu. Serkan loş salonda yan yana dizilmiş mezar taşları gibi sessiz duran masaların arasından geçerek cam bölmeye kadar yürüdü. Bölmenin kapısını açıp içeri girdi. Cam bölmede katın geri kalan kısmındaki

suskunluğun tam aksine hummalı bir faaliyet vardı. Herkes bir şeylerle meşguldü. Serkan ilk olarak Anıl'a sordu: "Bir şey bulabildiniz mi?"

"Hayır efendim. O isimde bir şahsın girişi yok bu otellere" dedi.

"Peki isim hatası olabilir mi? Biliyorsun yabancı pasaport ile kayıt yapmışsa ismindeki 'ç' harfini yazmamışlardır. Veya bir harf çift yazılmıştır."

"O şekilde de aradık Serkan Bey."

"Peki bugün girenlerin listesini çıkarsana."

"O listeyi çıkardım. Listede beş bin kişi var."

Serkan kaşlarını kaldırdı, "Beş bin mi? Neden bu kadar fazla?"

"Efendim bu bölgede üç yüz otel var. Ortalama 100 yatak kapasiteli."

Bölüm Şefi, Anıl'ı azarlanmaktan kurtarmak istiyormuş gibi lafa girdi. Hızlı hızlı konuştu, "efendim iki sebebi olduğunu tahmin ediyoruz; birincisi bugün cuma. Hafta sonu gelen turist gruplarının girişi bugün oluyor. İkincisi ise yarın başlayacak Atom Enerjisi Konferansı..."

Serkan başını salladı, "burada yedi kişiyiz. O listeyi kâğıda dökelim. Hepsini kontrol edeceğiz."

Serkan Hasan'ı yanına aldı. Kapının hemen yanındaki masaya oturup yazıcıdan çıkan kâğıtlardan isimleri kontrol etmeye başladı. Bölüm başkanı da elemanlarının her birine bir tomar yazıcı çıkışı verdikten sonra kendi masasında kâğıtları düzenleyip bir taraftan da telefon dinleme için ayrılmış bilgisayarın ekranını izlemeye başladı. Ama zaman geçiyor, listelerde aranan isme rastlanmıyor, aranması beklenen telefon numaralarından hiçbiri aranmıyordu.

İstanbul Boğazi'nin diğer yakasında, Paşabahçe sırtlarında koruluk içinde lüks bir villanın ikinci katında kırklı yaşların ortalarında saçlarını ustura ile tıraş etmiş tıknaz

bir adam omuzunda taşıdığı havluyla yüzünü kurularak banyodan çıktı. Parmaklarının ucuna basarak yatak odasına yürüdü. Karısı aldığı antidepresanların da etkisiyle derin bir uykuya dalmış yatıyordu. Ne biraz önce çalan telefonun sesini ne de Serkan ile konuşmasını duymuştu. Yatakodasının kapısını yavaşça kapayıp ahşap merdivenlerden inmeye başladı. Birkaç basamak inince zemin katındaki salonun camından ılık ılık bir Boğaziçi manzarası görüldü. Merdivenin basamaklarında durdu. Boğaz'ın görüntüsüne, salondaki pahalı mobilyalara baktı.

Herkes bu zenginliğin üst katta uyuyan karısının ailesinden geldiğini zannediyordu. Oysa karısı ve sahip olduğu her şey mesleğinin kariyer basamaklarını çıkarken karşısına çıkan bir şansı iyi kullanmasının eseri idi. Kendisine verilen rutin işleri araştırırken, yakalanan bir uyuşturucu partisinin arkasında tanınmış bir işadamlarının olduğunu bulmuş, onun suçunu örtbas etmesi karşılığında ise servet denebilecek bir miktarda rüşvet almıştı. Bu örtbas olayından sonra o işadamı ile başka işler de yapmaya başlamıştı. Adamın tam da Fırat gibi akıllı bir danışmana ihtiyacı varmış meğer.

Merdivenin basamaklarını indi. Camın karşısındaki duvara gömülü inşa edilmiş Amerikan barına yürüdü. Raftan bir şişe alıp kendisine bir duble viski doldurdu.

“Şu Serkan denilen herif olmasaydı” dedi kendi kendine.

Her şey çok iyi yürürken bu komiser yardımcısı peydahlanmıştı elinde çantayla. O çantanın içinde neler yoktu ki? İşadamı ile yaptığı görüşmelerin ortam kaydı kasetlerinden, telefon görüşmelerine, Fırat'ın yok ettiği dosyaların fotokopilerinden işadamı ile buluşmalarının video kayıtlarına kadar her şey o Samsonite'in içindeydi.

Önce para istediğini zannetmişti Serkan'ın. Oysa Serkan elindekileri ona gösterdikten sonra çantasını kapamış,

“sen istikbali parlak bir adamsın. İleride yanımda ol yeter” diyerek onun uzattığı elini bile sıkmadan kapıdan çıkıp gitmişti.

Bardağındaki viskiyi bir kerede içti.

Olanları, sonradan kayınpederi olan işadamına bile anlatmamıştı. Serkan da arada bir arayıp bazı bilgiler almakla yetinmişti zaten. Hatta dönem dönem birbirlerine yardım eden iki arkadaş haline gelmişlerdi neredeyse.

Amerikan barın duvarındaki aynadan yansıyan aksine baktı. Yaşlanıyordu. Bu yaşta her şeyi kaybedip hapis-haneye girmeyi kaldıramazdı. Bu son işi de halledip Serkan’ın elindeki dosyaları almalıydı. Tuhaf bir şantajcıydı bu Serkan. Şu ana kadar verdiği her sözü tutmuştu. Ve şimdi de tutacağından hiç şüphesi yoktu.

Amerikan barın taburesinden kalktı. Merdivenin hemen yanındaki kapıdan çalışma odasına geçti. Masa-sının üzerinde duran dizüstü bilgisayarın tuşuna basıp açtı. Sistem yüklenirken saatine baktı. Gece yarısını geçmişti. Yapacak çok iş vardı. Önce şu Selçuk Pekmezci hakkında bütün bilgileri toplaması gerekiyordu. Kendisini şifreli kanal üzerinden bakanlığın bilgi bankasına bağlayacak yazılımı tıkladı. Ekranda beliren mönüye şifresini girdi.

Serkan ve elemanları ellerindeki bilgi yüzlerce sayfayı bulmasına rağmen saat 02:00 gibi bütün listeleri kontrol etmişlerdi. Selçuk Pekmezci veya ismi ona benzeyen birisi giriş yapmamıştı.

Serkan odada biraz yürüdü. Yüzünde umutsuz bir ifade ile adamlarına konuştu: “Geriye sadece telefon dinleme sistemi kalıyor.”

Bölüm Şefi’ne baktı, “telefon dinleme sisteminin başında bir kişi nöbete kalsın, bizler de biraz dinlenelim” dedi.

Odadaki insanların üzerine de bir yılgınlık çökmüştü zaten.

Bölüm Şefi, “efendim yan tarafta gece nöbetleri için ayrılmış iki oda var. Orada dinlenebiliriz” dedi.

Birazdan Serkan, Hasan ve Mahmut öğrenci yatakhaneli gibi düzenlenmiş bir odada, ranzalara uzanmış yatıyorlardı. Mahmut iki dakika sonra horlamaya başlamıştı bile. Çok geçmeden Serkan da günün yorgunluğuna yenildi ve uykuya daldı.

Bir saat kadar uyumuştı. Birden dışarıdan gelen bir sesle irkildi: “Serkan efendi!”

Yatağından kalktı. Pencereyi açıp aşağıya baktı. Ses Birinci Şube’nin avlusunda yeniden yankılandı: “Serkan efendi!”

Başını kaldırdı. Sesin sahibi yukarıda, teras katında idi. Kendisini çağırıyordu. Hiçbir şey düşünmeden odadan çıkıp asansöre bindi. Teras katına çıktı. Orada kendisini Naser bekliyordu. Naser’in öldüğünü biliyordu ama şu anda yaşıyor olması ona garip gelmemiştir. Sanki ölüm, dönüşsüz bir gidişin, tekrarı olmayan bir sona erişin ismi değil de defalarca yaşanabilecek bir hayat tecrübesiydi. Sevinçle ona doğru yürüdü. Demek ki Naser onunla tekrar görüşmek istiyordu. Bu fırsatı kullanıp Naser’den çantanın sırrını öğrenmeliydi. Naser’e, “Naser bak. Bu adamlar senin çantanın peşinde ama ben artık onlara çantayı vermeyi düşünmüyorum. Sen yeter ki çantanın içindeki sırrı ve şifreyi söyle bana” dedi.

Naser’in yüzünde pencereden atlamadan hemen önceki gülümseme yeniden belirdi, “zekâ yetmez Serkan efendi, kanat lazım...”

Naser başka hiçbir şey söylemeden terasın kenarına kadar koştu ve aşağıya atladı.

Serkan onu tutmak için arkasından koştı. Ama bu sefer de yetişememişti. Korkarak terasın duvarına yaklaşıp aşağıya baktı. Gördüğüne ve göremediğine inanamadı. Naser'in bedeni aşağıda değildi. Hayretle etrafına bakınırken hemen arkasında bir çift kanat sesi duydu. Hızla döndü. Naser arkasındaydı. Kollarının yerinde iki tane devasa kanat vardı şimdi. Naser kanatlarını Serkan'a doğru yelpaze gibi savurarak, "men düşmem ki Serkan efendi. Menim kanatlarım var" dedi.

Güldü ve "bakalım senin de var mı" diyerek Serkan'a bir tekme attı.

Zaten terasın duvarına yaslanmış duran Serkan dengesini kaybetti ve aşağıya doğru düşmeye başladı. Yedi katlı binanın terasından hızla aşağıya doğru düşerken havayı avuçluyor, can havliyle tutunacak bir şey arıyordu ki irkilerek uyandı. Eliyle yattığı ranzanın direğini tutmaktaydı.

Suyun altında kalabileceği kadar nefesini tutmuş, dayanamayıp su yüzüne çıkmış bir çocuk gibi haykırarak derin bir nefes aldı. Yatağında doğrulup oturdu. Etrafına baktı. Hasan ve Mahmut horlayarak uyuyorlardı. Sevinerek her şeyin bir rüya olduğunu, hiçbir yerden düşmediğini idrak etti.

"Bu nasıl bir rüyaydı böyle?" Aslında Serkan hemen hemen hiç rüya görmezdi. Gördüklerini de uyandığında unutmuş olurdu. Ayağa kalktı. Yüzünü yıkamak ve biraz da gördüğü rüyayı unutmak için yan taraftaki banyoya geçti. Işığı yaktı. Lavabonun musluğunu açıp yüzüne su serpti. Selçuk'un da aynı dakikalarda Cihangir'de bir otelin banyosunda aynaya baktığından habersiz, aynada yüzünü incelemek istedi.

Ama onu tutan bir şey vardı. Serkan başını kaldırıp aynaya bakmaktan çekiniyordu. Hatta korkuyordu. San-ki Naser hemen arkasında kanatlarını açmış dikiliyor,

onun aynaya bakmasını bekliyordu. Bütün cesaretini toplayıp başını kaldırdı. Aynaya baktı. Önce kendi yüzünü izledi. Sonra gözlerini aynada gezdirdi. Hayır, aynada başka kimse yoktu. Kendine kızdı. Ne kadar da aptaldı? Böyle şey olur muydu? Bu korkular kendisine yakışıyor muydu hiç? Aceleyle yüzünü kuruladı ve banyoyu terk etti. Çıkarken banyonun kapısını yalnız kendi bedeninin sığacağı kadar aralayıp arkasına bakmadan kapamaya dikkat etmişti. Birazdan odasında yatakta uzanıyordu.

Aradan bir saatten uzun zaman geçmiş, Serkan hâlâ uykuya dalamamıştı. Gerçi korkularını bastırmayı başarmıştı ama camı açık bıraktığından olacak, üşüyordu. Birden camı rüyasında açtığını, pencerenin aslında kapalı olması gerektiğini hatırladı. Başını çevirip pencereye baktı. Pencere kapalıydı. Battaniyesine sıkı sıkıya sarındı. Üşümenin gördüğü rüyanın etkisi ile olduğunu, birazdan geçeceğini telkin etti kendine. Vücudunun ısınmasını bekledi. Ama ısınmak bir tarafa, üşümesi gitgide artıyordu. Yataktan kalktı. Odadaki dolabın içinde bir battaniye daha bulup üstüne örttü. Yetmeyince, battaniyenin üzerine ceketini de serdi. Ama olmuyordu. Üşümesi bir türlü geçmiyordu. Sanki vücudunun derinliklerinde bir yerlerde oluşan bir vakum, bütün organlarının ısınıp çekiyordu.

Bir süre daha bu ruh haliyle mücadele ettikten sonra uyumaktan vazgeçti. Yataktan kalktı. Ceketini giyip telefon dinleme sisteminin başında oturan memurun yanına gitti. Memura cevabını merak etmediği birkaç soru sordu. Gariptir ki başka bir insanla konuşunca üşümesi geçiyordu. Sorduğu anlamsız sorulara saygılı cevaplar veren memurla biraz sohbet ettikten sonra oturduğu koltukta uyuyakaldı. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Rüyasında Can'ı görüyordu. Can ona, "öldüğümü

annemden sakladığın için ruhum dünyayı terk edemiyor” diyordu ki cep telefonunun titremesi ile uyandı. Odayı doğmakta olan güneşin ilk ışıkları aydınlatıyordu. Arayan numarayı uykulu gözlerle seçmeye çalıştı.

Tanımadığı bir numaraydı. Telefonu açtı, “buyurun?”

Telefonda bir kadın sesi duyuldu: “Serkan Bey’le mi görüşüyorum?”

Serkan uyku mahmurluğu içinde konuştu: “Evet?”

“İyi günler Serkan Bey. Ben Özlem Conkır. Sabahın bu saatinde aradığım için özür dilerim ama yengeniz...”

Serkan’ın bilinci aniden açıldı.

“Ne olmuş yengeme?”

Karşısındaki sesin sahibi biraz durakladıktan sonra söylemek istediklerini kısa bir cümle ile ifade etti.

“Efendim yengenizi dün gece kaybettik.”

Serkan hiçbir şey söylemeden telefonu kapadı. Ayağa kalktı. Robot gibi, adamlarının uyumakta olduğu odaya gitti. Hasan’ı uyandırdı. Gözlerini ovuşturarak kendine gelmeye çalışan Hasan’a bakmadan, “Kurtuluş’a gidiyoruz” dedi.

Hasan, söz konusu olanın Serkan’ın yengesi olduğunu anlamıştı. Hemen ayağa kalktı. Üstünü giyindi. Birkaç dakika sonra asansörden inmişler, bütün gün dolaştıkları siyah Mercedes’le yola koyulmuşlardı. Serkan bu sefer ön koltukta oturuyordu. Güneş yavaş yavaş yükselip İstanbul’u aydınlatmaya ve ısıtmaya başlamıştı.

Yolların boş olmasına rağmen huzurevine varmaları yirmi dakikalarını aldı. Huzurevinde bir telaş vardı. Serkan bütün soğukkanlılığını takınarak resepsiyonda kendisini bekleyen yönetici kadına, “nasıl oldu?” diye sordu.

Kadın Serkan’la birlikte koridorda yürürken, “sabah vizitesinde odaları kontrol eden hemşire fark etmiş efendim” dedi, “yengeniz pencerenin yanında kafasını masaya dayamış oturuyormuş.”

Kadın yengesinin kaldığı odanın kapısını açtı, “hemşire hanım yengeniz uyuyakaldı zannetmiş önce. Sonra fark etmiş...” Kadın “öldüğünü” kelimesini kullanmaktan imtina etmişti.

Birlikte yengesinin odasına girdiler. Hemşireler kadıncağızın bedenini masadan kaldırıp yatağına yatırmışlardı. Serkan yatağında uyur gibi uzanan yengesine baktı. Ömrü boyunca bu an geldiğinde ne hissedeceğini merak etmişti. Şimdi “bu an” gelmişti ve Serkan hiçbir şey hissetmiyordu. Belki de çok şey hissediyordu ve hissettiklerini kavramak istemiyordu. Düşüncelerinden uzaklaşabilmek için kendisine refakat eden kadına, “dün çok iyiydi. Neden oldu böyle?” diye sordu.

Kadın eliyle yengesinin önceki gün oturduğu masayı gösterdi.

“Kucağında bu mektup varmış.”

Serkan kadının gösterdiği yöne doğru baktı. Yengesinin bir gün önce oturduğu masanın üzerinde bir zarf duruyordu.

“Ne mektubu bu?”

“Efendim dün akşama doğru Kanada konsolosluğundan bir mektup gelmiş, oğlu Can’ın öldüğünü bildiriyormuş.”

Serkan şaşırды, “Nasıl yani?”

“Olayın aslı şu; yengenizin talebi üzerine ben bundan üç ay önce Kanada konsolosluğuna Can Bey’in akıbetini sormuştum. Onlar da ‘kayıtlarımızda hiçbir şey yok’ demişlerdi.”

“Ee?”

“Sonra bu mektubu göndermişler. Meğer Can Bey Kanada vatandaşı olduğunda ismini değiştirip Fransız ismi almış Türkiye’den geldiği belli olmasın diye. O yüzden karışıklık olmuş. Kanada’da doğum yerini bile de-

ğıştirebiliyormuş göçmenler. Ayrımcılık karşıtı kanun mu varmış ne?”

Serkan kadının detaylı anlatımına sinirlenmişti, “uzatmayın hanımefendi. Yengemin eline nasıl geçmiş bu mektup peki?”

“Efendim mektup geç saatte gelmiş, nöbetçi hemşire de bilememiş, açıp okumuş yengenize.”

Serkan pencereye doğru yürüdü. Önceki gece arabanın içinde beklediği yere baktı.

“Demek dün gece pencerede gerçekten Can’ı bekliyordu bu kadın” diye düşündü.

Döndü yatakta yatan yengesine baktı. Ne yapacaktı şimdi? Kendisini çocukluğuna bağlayan tek şahit ölmüştü. Çocukken bu kadının ölümünü ne kadar da istemişti. Şimdi ise ölümün hiçbir problemini çözmeyeceğini fark ediyordu.

Odada dalgın dalgın yürürken içinden Can’a söylen-di. Can efendi Kanada kanunları izin veriyor diye ismini değiştirip, Fransız ismi almıştı. İnsan bu kadar mı utanırdı geldiği yerden? Durdu. Aklına bir şey gelmişti. “Avustralya’da da mı var acaba böyle bir kanun?”

Yönetici kadın “hangi kanun” dercesine şaşkınlıkla baktı.

Serkan farkına varmadan yüksek sesle düşündüğü için pişman olmuştu. “Hani göçmenler isimlerini değiştirebiliyorlarmış ya? Onu kastediyorum” dedi yüzünde bıkkın bir ifade ile.

Kadın elini yatağın yanında duran beyaz üniformalı genç kadınlara doğru uzattı, “Evet, hemşire arkadaşlardan biri anlattı mektubu okuyunca. Abisi Avustralya’da yaşıyormuş. O da ismini değiştirmiş.”

Serkan heyecanla cep telefonunu çıkardı. Gayrettepe’nin numarasını çevirdi. Kendi kendine: “Neden bu ihtimali düşünmedim” diye sorarken telefona Anıl çıktı.

“Anıl bana araştırdığımız otellere dün gün boyunca giriş yapmış olan bütün Avustralyalıların listesini çıkar” dedi neredeyse bağırarak.

Telefonu kapatıp Hasan’a döndü, “hemen gidiyoruz” Hasan.

Yönetici kadın şaşırmıştı.

“Ama Serkan Bey tek yakını sizsiniz. Morga kaldırılması için imzanız gerekiyor.”

Serkan sinirle cevap verdi: “Nereyi imzalamam gerekiyorsa gösterin.”

Kadınla birlikte resepsiyon bölümüne geçtiler. Serkan kendine gösterilen bütün kâğıtları okumadan imzaladı.

Birazdan Hasan’la birlikte koşa koşa merdivenlerden inerlerken Özlem, başhemşireye, “kadın adamı büyütmüş, meslek sahibi yapmış. Cesedinin soğumasını bile beklemedi” diyordu.

“Zeki insan her zor durumda bir kurtuluş çaresi bulur.
Bilge ise o zor duruma düşmemeye çalışır.”

Rus atasözü

“Her şeye hazır bulunan ve kimden ne gelebileceğini
bilen bir insanı sarsmak mümkün müdür?”

Sabahattin Ali

Martı

Selçuk pencerenin yanına yürümüş, camdan süzülen güneş ışığının yardımı ile akan mürekkebin altında beliren harfleri inceliyordu. Sayfaya dikkatle bakınca ince bir filmle kaplanmış olduğunu fark etmişti. Bu filmin altında ise ikinci bir metin saklıydı. Banyoya gidip parmağını ıslattı. Geri geldi. Islak parmağını kâğıdın boş bir bölümüne sürerek ince filmi kazımaya çalıştı. Film erimiyordu. Neden diğer taraflar erimişti peki?

Rakının içindeki alkolün buna neden olduğunu düşündü. Odanın kapısını açıp koridora çıktı. Koridorda kimse yoktu. Duvara monte edilmiş ecza dolabını açtı. Üzerinde ethanol yazan şişeyi ve bir parça pamuk alarak odasına döndü. Pamuğu derişik alkole batırdıktan sonra büyük bir dikkatle kâğıdın üzerinde gezdirdi. Tam dü-

şündüğü gibiydi. Alkolün etkisiyle kâğıdın üzerindeki film siliniyor, altından başka bir metin çıkıyordu.

“İlahi Naser” dedi, “en son akla gelecek yöntemi seçmişsin.” İran’da alkol yasak olduğu için gümrük memurları şüphelenseler bile çözemezlerdi şifreyi. Bir kısmı ortaya çıkmış metnin bulunduğu hat boyunca üst metni ve altındaki filmi dikkatle sildi. Kalkan filmin altından İngilizce bir cümle belirmişti: *“Doubt is not a pleasant condition, but certainty is absurd.”**

Selçuk gülümsedi, “Voltaire’i seviyormuşuz demek Naser Bey.”

Aceleyle dizüstü bilgisayarını açıp masanın üzerine yerleştirdi. İlk DVD’yi sürücüye takıp üzerine tıkladı. Bu kez *True Crypt* programı otomatik olarak çalışıp şifre sordu. Selçuk elleri titreyerek ama hata yapmamak için yavaş ve özenerek şifre olduğunu düşündüğü cümleyi bilgisayarının klavyesine tuşladı. DVD sürücüsü biraz homurdandı. Sonra dosya dizinini açtı. Selçuk’un nefesi kesilecek gibi olmuştu. Bulduğu metin gerçekten de şifrenin çözümüydü. Bir süre inanamaдан ekrandaki görüntüye baktı. DVD’nin üzerinde bir video dosyası görünüyordu. Heyecanla dosyanın üzerine tıkladı. DVD sürücüsü yine biraz homurdandı ve ekranda Naser’in görüntüsü belirdi. Naser hiçbir şey söylemeden, kamera ile uğraşıyor, muhtemelen biraz sonra yapacağı kayıt için ayar yapıyordu.

Sevinci, tarif edilemez bir özgüven duygusuna dönüşmüştü şimdi. Sanki yirmi beş yıldır yaşadığı küçük ama yıldırıcı başarısızlıklar ve daimi mutsuzluk, birdenbire bir mistik güç tarafından mutluluğa ve başarıya dönüştürülüyordu. Ömrü boyunca önüne engeller koyan bir muktedir el karar değiştirmiş, önündeki engelleri tek tek kaldırmaya başlamıştı.

* Şüphe hoş bir durum değildir ama kesinlikse saçmadır. (y.h.n.)

Ekrandaki Naser, ayarın yeterli olduğunu düşünmüş gibi kameradan uzaklaştı. Kameraya doğru bakarak konuşmaya başladı. Konuşmasının ilk cümlesi İngilizce'ydi: "Bu videoyu izliyorsanız ben ölmüş olmalıyım."

Selçuk filmi durdurdu. Naser'in ekranda donmuş görüntüsüne baktı bir süre. Naser öleceğini biliyordu demek. Selçuk biraz da olsa çıktığı bulutlardan gerçek yaşama döndü. Bu işin ucunda belki de ölüm vardı. Peki o böylesine "ölümcül" bir sırra ortak olmaya hazır mıydı? O an ölüm öylesine uzak bir duyguydu ki. Değil ölümden korkmak, nerdeyse kendisini ölümsüz hissediyordu. Bu durumun doğal olmadığını fark etti birden. En büyük hataların böyle zamanlarda yapıldığını biliyordu. Dikkatini yoğunlaştırıp videoyu yeniden çalıştırdı.

Naser, "ve umarım bu bilgiler namuslu ve vicdanlı bir insanın eline geçmiştir" diyordu.

Derin bir nefes alıp bakışlarını kameradan ayırmadan konuştu: "Bu videoda öğreneceğiniz sır yüzünden İran'da çok değerli üç bilim adamı öldürüldü."

Selçuk pür dikkat olmuş, hiçbir kelimeyi kaçırmadan Naser'i dinliyordu.

"Ben ve üç arkadaşım Nathan'da bütün dünyadan gizlenen bir projede çalışıyorduk. Bu proje Fransa'daki İTER projesinin bir ikizi olarak düşünülmüştü."

Naser, kısa bir kararsızlık geçirdi. Bu videoyu izleyen şahsın İTER projesini bilmiyor olabileceğini düşünüyor olmalıydı.

"İTER, merkezi Fransa'da olan beş sanayi ülkesinin füzyon yöntemi ile nükleer enerji üretmek için oluşturduğu bir projedir" dedi.

"Hay Allah" diye düşündü Selçuk. Aklına her şey gelirdi de İran'ın bir füzyon reaktörü kuracağı gelmezdi. Selçuk hem Zürih'teki CERN enstitüsünde dünyaya "big-bang" olarak yansıtılan yeraltı deneyini, hem de İTER

projesini bir mühendis merakıyla yakından takip etmişti. Ama o projelerden verim beklentisi tarihi 2060 yılıydı. Hem İran yönetiminin enerji falan değil, nükleer bomba peşinde olduğunu Bağdat'taki sağır sultan bile biliyordu. Füzyondan zenginleştirilmiş Uranyum ya da plütonyum elde edemezlerdi ki?

Naser şimdi de “füzyon” kavramı hakkında kısa bir açıklama yapması gerektiğini düşünmüş olacaktı ki: “Nükleer enerji iki türlü oluşur. Birincisine çekirdek parçalanması diğer adıyla difüzyon denir ki bu bütün atom enerjisi santrallerinin kullandığı yöntemdir. İkincisi ise ‘çekirdek erimesi’ yani füzyondur. Ve kâinattaki bütün yıldızların yaydığı ışık ve ısı enerjisi bu şekilde oluşur” diye konuştu.

Naser güneşe bakar gibi gözlerini bulunduğu odanın tavanına dikti, “bizim güneş enerjisi olarak aldığımız şey, milyonlarca kilometre uzaktaki bir nükleer füzyonun enerjisinden başka bir şey değildir. Yeryüzünde ise hidrojen bombasını saymazsak şu ana kadar “sıcak füzyonla” enerji üretilmesi mümkün olmamıştır. Çünkü füzyon için gerekli olan 100 milyon derece sıcaklığı kontrol etmek henüz mümkün değil.”

Naser füzyon üzerine yeterince bilgi verdiğini düşünmüş gibi tekrar çalıştıkları projenin anlatımına döndü: “Füzyon enerjisini araştırmak yasak olmadığı halde dış dünyadan saklandı bu reaktör. Biz başlangıçta neden saklandığını anlamamış, akademik açıdan çok çarpıcı bulduğumuz bu alanda canla başla çalışıyorduk.” Yüzünü ekşitti. “Ama zaman içerisinde projeyi İran’ın değil, uluslararası bir finans-enerji mafyasının finanse ettiğini öğrendik. Amaçları elli yıl sürecek olan İTER projesindeki deneylerin tehlikeli bölümlerini İran’a aktararak ana projeyi hızlandırmaktı. Bir hata sonucu Avrupa’da insanların ölmesi İranlıların ölmesinden daha önemliydi

anlaşılan. Tahminimize göre İran devleti de bunlara karşılık bu grubun uluslararası bağlantılarını kullanarak, dünya piyasasında kendi plütonyum reaktörleri için kolayca yakıt ve finansman bulabiliyordu.” Gözlerinde hınç dolu bir parıltıyla kameraya baktı, ağlamaklı bir hali vardı. “İran yönetimi bu projeye o kadar ilgisizdi ki bu testte güvenlik bile bu kartelin adamları tarafından sağlanıyordu. İTER’de yıllarca tartışılıp sonra uygulanabilecek deneyler bizde hiç tartışılmadan uygulanıyordu.”

Selçuk duyduklarından biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Naser’in gerçekten de ajan olduğunu düşündü. Ülkesinin sırlarını aktarıyordu basbayağı. Ama üç bilim adamı niye öldürülmüş olabilirdi ki?

Naser o andan itibaren yeniden nükleer enerji üzerine bilgi vermeye başladı. “Güneş enerjisinin temelinde iki hidrojen atomunun çekirdeklerinin birbirleri içinde eriyip helyum atomuna dönüşmesi ve bu işlem esnasında ortaya çıkan kütle farkının Einstein formülü diye bilinen akıllara durgunluk veren büyüklükteki bir çarpan ile enerjiye dönüşmesi yatar.”

Selçuk, “aman Naser konuyu dağıtma” dedi önündeki dizüstü bilgisayara.

“Bir füzyon reaktörünün amacı gökyüzündeki güneşi dünyaya indirmektir.

Selçuk sıkılmıştı. Bir an videoyu ileri almayı düşündü. Sonra önemli ayrıntıları kaçırabileceğini düşünüp vazgeçti. Ekranı bakmaya devam etti.

Naser “izotop”un ne olduğunu anlatmaya başlamıştı şimdi de. “İzotop aynı maddenin atomlarının farklı sayıda nötron bulundurma ve farklı kütlelerde olma halidir.”

Selçuk, “bu İranlılar da bizim gibi geyiğe başlayınca, sonu gelmiyor anlaşılan” diye söylendi. Ekranı karşı yüksek sesle konuştu: “Haydi Naser. Bu bilgiler için mi

üç bilim adamını öldürdüler? Kim inanır buna? Sır nerede? Niye peşinde koşuyorlar bu çantanın?”

Hasan aracı olabildiği kadar hızlı kullanıyordu. Şişli Caddesi'ne çıkmışlardı. Sabah trafiği nedeniyle kalabalıklaşan yollarda aracın sirenini çalıştırıp otomobilini yine yoldaki araçları kenara itercesine kullanarak kendilerine yol açıyorlardı. Kısa bir süre sonra yeniden Gayrettepe'deydiler. Üçüncü kata çıktıklarında Anıl, Bölüm Şefi ve Mahmut, cam bölmede onları bekliyorlardı. Serkan masanın üzerindeki dört sayfalık listeyi gösterdi, “dün otellere giriş yapan Avustralya pasaportlu şahısların listesi bu mu?”

Anıl yaptığı işin ne için olduğunu bilmeyen insanların tatminsiz yüz ifadesiyle, “evet Serkan Bey” dedi.

Serkan listeyi aldı, Anıl ve kendisine merakla bakan Bölüm Şefi'ne yaptığı şeyin sebebini açıkladı: “Bu adamın ilk olarak Avustralya'da yaşadığını biliyoruz. Ve muhtemelen o ülkenin vatandaşı olmuş. Ve Avustralya vatandaşı olurken isminizi değiştirebiliyorsunuz.”

Elindeki kâğıtları salladı, “bunların arasında Selçuk Pekmezci ismine hiçbir yerde rastlamadığımıza göre muhtemelen Avustralya pasaportunun üzerinde başka bir isim var. O yüzden bu listedekilerden birinin adamımız olduğunu düşünüyorum. Listede Türkiye doğumlu var mı?”

Anıl, tekrar bilgisayarın başına geçti birkaç tıklamadan sonra “hayır efendim Türkiye doğumlu kimse yok aralarında” dedi.

Serkan bir taraftan sayfalarda göz gezdirirken düşünüyordu. Ayrımcılık karşıtı kanun, insanların geldiği kültür nedeniyle ayrımcılığa uğramasını engellemek için de çıkarılmış olabilirdi. Yani doğum yerini de değiştirmiş olabilirdi Selçuk. Peki değişmeyen ne olabilirdi?

Cinsiyet ve doğum tarihi... Evet, her şeyi değiştirebilirsin ama kimseyi genç ya da yaşlı yapmazlar kimliğinde. Sayfaları bir tarafa attı. Anıl'a döndü, "aradığımız şüpheli hangi tarihte doğmuştu?"

Anıl ekranda bir yerleri tıkladıktan sonra cevap verdi: "27.05.1965 tarihinde Serkan Bey."

Serkan bir taraftan ceketini çıkarırken, "tamam o tarihte doğmuş bir erkeği arayalım elimizdeki listede" dedi.

Anıl önündeki bilgisayarın klavyesini hızla tuşlarken, Serkan'ın beyninde bir bölüm, istem dışı olarak Selçuk'un doğum tarihinin bir perşembe gününe denk geldiğini hesaplamıştı bile.

Naser, Haldun Otel'in ikinci katında bir odadaki masanın üzerindeki ekranda on dakikadır nükleer enerji üzerine bilgi veriyordu.

Selçuk Blackberry'sini kontrol etti. Cep telefonları Gayrettepe'deydiler hâlâ. Saatine baktı. Sekize geliyordu. Karnı acıkmıştı. Naser ekranda füzyon reaktörünün neden çok güçlü bir manyetik tünele ihtiyacı olduğunu anlatırken Selçuk buzdolabında yiyecek bir şeyler aradı. Arka planda Naser konuşmasına devam ediyordu. Buzdolabında bir paket bisküvi bulmuştu. Bisküvinin ambalajını açtı. Bir parça ısırdı. Dizüstü bilgisayar hoparlörlerinin sesini yükseltip odada dolaşmaya başladı. Naser'in konuşmasından dişe dokunur bir şey çıkacağından umudunu kesmişti ama yine de onu sonuna kadar dinlemek istiyordu. Odada aşağı yukarı yürürken gözüne pencere pervazının üzerinde durmuş, içeriye bakan bir martı ilişti. Camı açtı. Martıya bir parça bisküvi verdi. Martı hiç ürkmeden Selçuk'un elinden bisküvi parçasını aldı. Bir hamlede yuttu. Sonra kafasını açık camdan içeri uzattı. Tanıyormuş gibi Naser'in suretine baktı.

"Yeryüzünde plazma oluşabilmesi için gereken yüz milyon derece sıcaklığa dayanabilecek bir materyal ol-

madığından plazmanın kendisini çevreleyen duvarlara temas etmesini engellemek için manyetik alana ihtiyaç vardır.”

Martının dikkatle ekrana bakmasını komik geldi Selçuk’a. Martıyla konuşmaya başladı: “Pek ilgilenmiş gibi duruyorsun?”

Martı kendisiyle konuşulduğunu anlamış gibi kafasını Selçuk’a çevirdi. Sonra yeniden gözlerini dizüstü bilgisayarın ekranına dikti. Selçuk ise birine dert yanmak istiyordu.

“Haklısın martı kardeş. Çok enteresan konular ama dünden beri yaşadığım şeylerin ödülü değil işte.”

Martı Selçuk’a “şunu izleyelim” der gibi baktı ve kafasını tekrar ekrana çevirdi. Sanki gelecek önemli bir bilgiyi kaçırmaktan korkarcasına dikkatle bakıyordu dizüstü bilgisayara. Selçuk utanıp sustu.

Pencereye dayanıp elindeki bisküvinin geri kalanını yiyerek yeniden Naser’i izlemeye başladı. Selçuk gülünç bir tablo oluşturdıklarını düşündü ister istemez. Sanki sinemada bir martı ile oturmuş, birlikte film izliyorlardı. Diğer taraftan o sıkıcı videoyu izlerken yalnız başına olmama hissi bile güzeldi.

Naser “sıcak füzyonun” ne kadar zorlu bir işlem olduğunu anlatmayı bitirmişti nihayet. “Aramızdan Sasan bu yaptıklarımıza bir alternatif olmaz mı diye araştırmaya başladı. Bizi de ikna edip çalışmalarına kattı. İki yıllık bir araştırmadan sonra hiç ummadığımız bir anda gerçekten bir alternatif bulduk; soğuk füzyon” dedi.

Selçuk’un yediği bisküvi genzine kaçmıştı. Öksüre öksüre banyoya koştu. Birkaç yudum su içti. Öksürüğü dindikten sonra yine koşarak geriye, masanın yanına geldi. Doğru mu duymuştu?

Videoyu geri sarıp yeniden dinledi. Evet, duyduğu doğrudu.

“Hassiktir!” diye bağırdı. “Olay soğuk füzyonmuş!”

Pencereden bir çift kanat sesi duyuldu. Biraz önceki martı Selçuk’un sesinden ürküp kaçmış olmalıydı.

Anıl listeyi kontrol ederken Serkan kolundaki sargıyı yavaşça açmıştı. Kabuk bağlamış olan yarasına baktı. Bir yara bandıyla kapatabilirdi sanki. Hasan’ın yardımı ile büyükçe bir yara bandını dikkatle yaranın üzerine yapıştırmıştı ki Anıl, “efendim, listede o tarihte doğmuş sadece bir kişi var. Halit Necat... Dün Cihangir Haldun Otel’e giriş yapmış” dedi.

Serkan ceketini giyerek masanın etrafından dolaşıp Anıl’ın yanına geldi. Dikkatle ekrandaki bilgileri inceledi. Yüzünde hırçın bir ifade belirdi, “Evet Selçuk Bey. Dünya düşündüğümüzden de küçükmüş” diye tısladı. Hasan’a döndü, “Adamımız bu. Hemen Haldun Otel’e gidiyoruz.”

Hasan, “efendim resepsiyonu arasak, biz gidene kadar kaçırmazlar?”

Serkan ona dik dik baktı, “sakın ha. Görmüyor musun? Düünden beri kime rastlasa bu adama yardım ediyor. Şimdi resepsiyoncuyu da kafaya almıştır bu herif. Kimseye söylemeden basacağız odasını. Bölge emniyetine bile haber vermek yok” dedi.

Kısa bir süre sonra Serkan, Hasan ve Mahmut siyah otomobilde oturuyorlar, arkalarından gelen polislerle dolu iki minibüsle birlikte Şişli Caddesi üzerinde hızla yol alıyorlardı.

Selçuk, iki minibüs dolu polisin kendisini yakalamak için yola çıktığından habersiz, internette soğuk füzyon üzerine araştırma yapıyordu. Pek yeni bir şey bulamamıştı. Soğuk füzyon için yüz milyon derece sıcaklığa, kilometrelerce uzanan manyetik tünellere gerek yoktu.

Oda sıcaklığına yakın sıcaklıklarda enerji üretilebiliyordu. Hammaddesi hidrojen yani “su” olduğu için hammadde maliyeti hemen hemen sıfırdı. Yalnız bir problem vardı; soğuk füzyon için harcanan enerji sistemden alınan enerjiden daha fazlaydı. Yani soğuk füzyon “negatif bilançolu” bir işlemdi. Bu açmazı nasıl çözdüklerini öğrenmek için videoyu geriye sarıp Naser’in anlattıklarını yeniden dinledi. Naser, müon katalizatörlü füzyondan, parçacık hızlandırıcılardan ve Selçuk’un anlamadığı bir sürü karmaşık formülden bahsediyordu. “Soğuk füzyon ile ilk watt saat’i ürettiğimizde hepimiz sevinçten ölecek gibiydik. Detaylı formülleri ve hızlandırıcı için imal ettiğimiz yardımcı makinaların projelerini yazılımın ikinci DVD’nin üzerinde bulacaksınız.”

Selçuk videoyu durdurdu. İkinci DVD’deki bilgileri öğrenmeliydi. Birinci DVD’yi çıkardı. İkinci DVD’yi sürücüye yerleştirmişti ki aklına bir şey geldi. Elinde belki de dünyanın en önemli sırrını tutuyordu ve bunların yedekleri yoktu. Ayağa kalktı. Yatağın üzerine koyduğu bavuluna yöneldi. Bavulunu biraz karıştırdıktan sonra üç boş DVD çıkardı. Naser’in DVD’lerini teker teker yedekledikten sonra tuvalet masasının üzerinde bulunduğu Otel antetli bir zarfa yerleştirip masanın bir köşesine koydu. Şimdi rahatça DVD’lerin geri kalanına bakabilirdi. Yeniden İkinci DVD’nin yedeğini dizüstü bilgisayarının sürücüsüne yerleştirdi. Yine aynı şifreyle açtı. Bu DVD’de makinaların, teorik hesapların ve videoların olduğu alt dizinler vardı. Makinaları merak etmişti. Projelerin olduğu ilk dizini açtı. Gördüğü ilk pdf dosyasını açtı. Dosyada makina parçalarının ölçekli teknik çizimleri vardı.

Çizimleri kontrol ederken heyecanından bir süredir elektronik postalarına bakmadığı geldi aklına. Masanın bir köşesine bıraktığı Blackberry’sini aldı. Kontrol etti.

Postaların ilkinin “konu” bölümünde Gayrettepe yazıyordu. İkincisinde ise Cihangir Caddesi. Blackberry’i yeniden masanın üzerine koyup dizüstü bilgisayarının ekranına döndü. Heyecanla ekrandaki projeleri inceliyordu ki beyni biraz önce okuduğu metni gecikerek de olsa kavradı. “Cihangir Caddesi mi?” Blackberry’i tekrar eline aldı. İnanmayan gözlerle cep telefonunun ekranına baktı. Gerçekten de ekranda Cihangir Caddesi yazıyordu. Sırtında buz gibi bir ürperti ile odasının Cihangir Caddesi’ne bakan penceresine yanaşıp dışarıya baktı. Caddenin sonundan siyah bir Mercedes ve iki minibüs hızla otele doğru yaklaşıyorlardı. Kasıklarından midesine doğru bir karıncalanma yükseldi. Nasıl bulmuşlardı onu? Otel müşterilerinden birisi resmini mi tanımıştı?

Panik içinde masaya döndü. Masanın üzerine dağılmış belgelere, DVD’lere kararsızca baktı. Sonra telaşla onları çantasına doldurdu. Hızla ceketini giydi, çantasını omzuna taktı. Önce köşeye kısıtılmış bir kedi gibi odanın içinde değişik yönlerde birkaç adım attı. Sonra aklına balkon geldi. Oradan aşağıya sarkabilir, arka bahçeden kaçabilirdi. Deniz tarafına bakan balkona çıktı. Balkondan aşağıya baktı. İkinci kattaydı. Atlarsa bir yerini kırması işten bile değildi. Balkona sinerek yan taraftaki yağmur oluklarını kontrol etti. Onun cüssesini taşımazdı bu oluklar. Balkonu unutmalıydı. Tekrar odaya girdi. Biraz önce arkadaş olduğu martının içeriye baktığı açık pencereden açılıp kapanan araç kapıları ve araçlardan inen polislerin ayak sesleri duyulmaktaydı. Bu kapandan çıkmak için saniyeleri kalmıştı sadece. Aklına başka bir kaçış yolu gelmişti. Balkondan kaçtığını zannetmeleri için yeniden balkon kapısını açtı, cadde yönüne bakan pencereden uzak durmaya dikkat ederek odanın kapısına koştu. Koridora çıktı. Koridorda kimse yoktu. Mümkün olduğunca ses çıkarmadan odasının kapısını kapadı. Merdiven

sahanlığına yürüdü. Sahanlıkta aşağıdan gelen sesleri dinledi. Resepsiyondan Serkan'ın sesi duyuluyordu: "Memur arkadaşlar ön tarafta beklesinler. Biz üçümüz odaya çıkıyoruz."

Bir ömür gibi geçen birkaç saniyenin sonunda asansör kapısının sesi duyuldu aşağıdan. Tahmin ettiği gibi asansörle geliyorlardı. Bütün cesaretini topladı. Ayak parmaklarının ucuna basarak bir kat aşağıya indi. Birinci kattan resepsiyondaki konuşmalar daha net duyuluyordu.

Önceki akşam resepsiyonda çalışıp, geceleyin barda Selçuk'a rakı servisi yapan Tunç, şimdi yine resepsiyondaydı anlaşılan. Polislere, "zaten şüphelenmiştim. El Kade teröristlerine benziyordu adam" diyordu.

Selçuk bir gün önce otelden çıkarken merdivenlerden inmiş ve birinci katta çamaşırhaneye açılan bir kapı olduğunu görmüştü. Hatta Nevra'yı düşünürken dalgınlıkla o kapıdan çamaşırhaneye girmişti. Şimdi bütün umudu o kapının açık olmasıydı. Kapının önüne geldi. Asansörün kapısı ikinci katta açılırken çamaşırhane kapısının kolunu hafifçe aşağıya bastırdı. Kapı açılmıştı.

Serkan ve Hasan yanlarında bir otel görevlisiyle asansörden çıkıp sessiz olmaya çalışarak Selçuk'un odasının önüne geldiler. Hasan koltukaltındaki tabancasını çıkarmak için sağ elini ceketinin içine soktu. Serkan ona bakarak "gerek yok" anlamında kafasını iki tarafa salladı. Sonra görevliye kapıyı açmasını işaret etti. Kat görevlisi elindeki manyetik kartı kilidin içine soktu. Kapıyı hafifçe iterek açtı.

Serkan görevliyi kenara itekleyerek odaya daldı. Hasan'la birlikte önce odaya sonra banyoya baktılar. Kimse yoktu. Hızla elbise dolabını, yatağın altını kontrol ettiler. Serkan yatağın üzerinde toplanmış ama daha kapağı kapanmamış bavula, masanın üzerinde duran Blackberry şarj aletine baktı. Her şey bu oda sakininin apar

topar kaçtığını gösteriyordu. Hasan açık bırakılmış balkon kapısını gösterdi. Hızla balkona çıktılar. Serkan balkondan aşağıya baktı. İkinci kattaydılar. Bu kadar yükseklikten atlayıp bir yerini kırmadan kaçmış olması imkânsızdı. Bakışlarıyla balkonun hemen yanından yere doğru inen yağmur oluklarının iki tarafını kontrol etti. Duvarda herhangi bir tırmanma izi yoktu. Hasan'a döndü. Kısık bir sesle, "geldiğimizi görmüş, balkondan atlayarak kaçtığını zannetmemizi istiyor anlaşılan. Hâlâ bina içinde bu adam" dedi.

Hemen koridora çıktılar. Serkan Hasan'ın elindeki telsizi alıp, "bahçede üç kişi kalsın. Diğer arkadaşlar her katı arayarak yukarıya çıksınlar" dedi.

Daha Serkan'ın sözü bitmeden merdiven sahanlığında bir hareketlenme oldu. Polisler her odaya girip kapıları çalıyor veya oda görevlilerine açtırıp içeriyi arıyorlardı.

Serkan, Selçuk'un içgüdüsel olarak yukarıya doğru çıkacağını düşünüyordu. Yanına Hasan'ı aldı. Birlikte koridorları kontrol ederek üst kata çıktılar. Selçuk görünürde yoktu. Serkan etrafına bakındı, "eminim bu adam bu otelin içinde ama nerede?"

Terasa çıkan merdivenler dikkatini çekmişti. Koşarak merdivenleri tırmandı. Kapıyı açıp terasa çıktı.

Selçuk biraz önce ittiği kapının açıldığı servis merdivenlerinden zemin kattaki çamaşırhaneye inmiş, içine çarşafların tepeleme yığıldığı bir arabanın arkasında saklanarak çamaşırhanede bulunan iki kat görevlisi otel çalışanını izliyordu. Kat görevlileri bir taraftan temiz çarşafları birer çantaya dolduruyor, diğer taraftan aralarında bahçede toplanmış olan polislerin neden gelmiş olabileceklerini tartışıyorlardı. Selçuk nefesini tutup bekledi. İşçiler Selçuk'a bir ömür gibi gelen birkaç dakika daha çamaşırhanede yatak malzemeleri arayıp çantaları-

na doldurdular. Sonra birbirleriyle şakalaşarak merdivenlerden çıktılar. Selçuk işçilerin kat kapısını kapamasını bekledikten sonra kafasını kaldırıp etrafı kontrol etti. Sonra masaların yanına sinerek çamaşırhanenin bahçe kapısına kadar yürüdü. Kapıyı sessizce araladı. Tam karşısında bahçe duvarı yükseliyordu. Duvara tırmanıp yan bahçeye atlasa kurtulabilirdi. Ama bahçeye çıkar çıkmaz polisler onu görürlerdi. Çaresizlik içinde etrafına bakınırken bahçede bir hareketlenme oldu. Polisler ön kapıdan binaya giriyorlardı.

Hasan da Serkan'ın peşinden merdivenleri çıkmıştı. Terasta birkaç martıdan başka hiçbir canlı yoktu. Arkalarından teras kapısının kapanmasıyla birlikte otelin koridorlarındaki koşuşturmanın gürültüsü kesilmiş, o gürültü yerini İstanbul'un gün boyu dinmeyen uğultusuna bırakmıştı. Serkan bir an Selçuk'u kovaladıklarını unutmuş gibi dalgın dalgın şehrin sesini dinledi. Hasan ona bakmadan bahçeyi kontrol etmek için merdivenin karşısında yükselen teras duvarın doğru koştu.

Serkan ağırlaşmış adımlarla Hasan'ı takip ederken yıllardır İstanbul'da bir evin terasına çıkmamış olduğunu düşünüyordu. Hasan'ın yanına kadar yürüdü. Birlikte duvarın kenarından otelin avlusuna baktılar. Otelin giriş kapısının önünde Serkan'ın kullandığı siyah Mercedes ve iki ekip otosu duruyordu. Dışarıyı kontrol etmeleri için bıraktıkları üç polis, ekip otolarının birinin yanında sigara içip sohbet ediyorlardı. Serkan gördüğü manzara karşısında dalgınlığından sıyrıldı. Polisler durdukları yerden otelin yan bahçesini gözleyemezlerdi. Ve Selçuk o yönden kaçabilirdi. Hızla o yöne doğru terasın üzerinde koşmaya başladı.

Ama sadece birkaç adım atmıştı ki içinde garip bir his uyandı. İrkilerek durdu. "Bu anı daha önce yaşamıştı. "Beş saat evvel rüyasında Naser'in arkasından bu duvara

doğru koşuyor, duvarın yanına geldiğinde Naser onu aşağıya itiyordu. İçinde uyanmakta olan korkuyu bastırarak yeniden, bu kez dikkatli adımlarla duvara doğru yürümeye başladı. Ama birkaç adım atmıştı ki hiç beklemediği, daha doğrusu beklediği ürkütücü bir şey oldu; hemen arkasında kanat sesleri işitmişti. Olduğu yerde durdu. Hızla geriye döndü. Kanat çırpmakta olan Naser'i aradı. Ama Naser değildi kanat seslerinin sahibi. Karşısında Hasan dikiliyordu. Terastaki martılar bir şeyden ürküp havalanmışlar, Hasan'ın arkasında ve başının üstünde kanat çırpıyorlardı. Hasan, hayalet görmüş gibi kendisine ve martılara bakan şefine, "iyi misiniz Serkan Bey? Yüzünüz bembeyaz olmuş" dedi.

Serkan Hasan'a boş boş baktı bir süre. Sonra, "yok yok iyiyim. Merdivenleri hızla çıkınca tansiyonum düştü anlaşılan. Şuradaki sandalyeye biraz oturayım geçer" dedi. Ve terasta çamaşırları asan görevlinin bıraktığı sandalyeye doğru yürüdü.

Hasan, otelin terasında endişeli adımlarla şefine refakat ederken, Serkan'ın yaklaşmaya cesaret edemediği duvarın baktığı yan avluda bir kapı yavaşça açıldı. Selçuk açılan kapının aralığından avluyu kolaçan etti. Görünmeyeceğine emin olunca karşısında yükselen bahçe duvarına doğru ses çıkarmadan hızlı adımlarla yürüdü. Bir hamlede duvarı tırmanıp yan bahçeye süzüldü.

Terasın üzerinde biraz önce havalanan martılardan biri, diğerleri gibi yandaki binaların çatısına konmamış, Selçuk'u izliyormuş gibi otel binasının üzerinde daireler çizerek uçuyordu. Selçuk, Naser'in ruhunun bir kez daha çantasındaki sırrı kurtardığından habersiz, atladığı bahçede kısa bir süre etrafını kolaçan etti. Sonra duvarın dibine sinerek hızla Alman Hastanesi'ne doğru koşup hastane duvarını da bir çırpıda aştı. Ve hastane-nin bahçe kapısından müşteri gibi çıktı ve Beyoğlu'na

doğru kıvrılarak uzanan sokaklara karıştı. Havada süzülmemekte olan martı, yakalanmaktan kurtardığı adamın güven içinde uzaklaştığına emin olana kadar beklemiş gibi otelin üzerinde uçmayı bırakıp, yüzyıllar boyunca İran'a giden kervanlara ev sahipliği yapmış, doğunun kapısı olarak bilinen Üsküdar semtine doğru uçtu. Üsküdar üzerinde beyaz bir çizgiye dönüştü. Birdenbire yok oldu.

Serkan sandalyede bir süre dinlendikten sonra gözlerini terasın duvarlarından kaçırarak merdivenlerden alt kata indi. Polisler bütün katları didik didik arıyorlardı. Hasan'la birlikte katları tarayarak bahçeye çıktılar. Ekip şefleri tek tek gelip Serkan'a katlarda aradıkları yerlerin raporunu veriyorlardı. Kendisine saygı duyan insanlarla konuşmak iyi gelmişti. Yavaş yavaş kendine geliyordu. Yeniden Selçuk'un nereye gitmiş olabileceğini düşünmeye başladı. Otelin bahçesinde kafesteki bir kaplan gibi dolaşıyor, kendi kendine sorular soruyordu: "Bu adam geleceğimizi nerden biliyordu? Resepsiyonda çalışanlar mı haber vermişlerdi? Hayır resepsiyonda çalışanlar gelmekte olduklarını bilmiyorlardı." Kafasını salladı, "ne yani? Mistik bir güç mü bildirdi geleceğimizi?"

O sırada otelin önünde cep telefonuyla konuşan Mahmut dikkatini çekti. Mahmut karısıyla telefonda konuşuyor, zanlıyı elden kaçırdıklarını anlatıyordu.

Serkan ona doğru yürüdü. Fiyasko dolu iki günün hıncını o salak elemandan almak geliyordu içinden. Hırsıyla Mahmut'un elinden telefonunu aldı.

"Telefonda laklak edip duracağına biraz yardım etse-ne arkadaşlarına" diye bağırdı.

Mahmut süt dökmüş kedi gibi başını önüne eğdi.

"Özür dilerim Serkan Bey. Düşündüm de nasıl olsa kaçırdık şüpheliyi, bari..."

Serkan Mahmut’a küfür edecekken elinde tuttuğu telefon dikkatini çekti. Bu Selçuk’un kurye vasıtasıyla Palas Tatlıcısı’na gönderdiği telefonda.

“Bu telefonun ne işi var sende? Niye kayıtlara geçirip teslim etmedin?”

Serkan’ın Mahmut’la konuşma tarzı Hasan’ın dikkatini çekmişti. Hasan kavgayı önlemek için bu ikilinin yanına geldi. Serkan’a, “efendim telefonların üzerinde 200 liralık kontör varmış onu kullanıyordu Mahmut” dedi.

Serkan telefonu tekrar Mahmut’a verdi, “ne halin varsa gör. Bu ekiple ancak bu kadar oluyor ne yapalım diyerek otele doğru yürüdü.”

Birkaç adım atmıştı ki birden durdu. Geriye döndü. Hasan’la Mahmut’un yanına geldi, “İki yüz liralık kontör mü? Bir kez kullanıp atılacak telefona o kadar kontörü niye yüklemiş bu adam?”

Cep telefonunu tekrar Mahmut’tan aldı. Ekranına baktı. Sol üst köşede bir zarf işareti görünüyordu.

“SMS hafızası dolu bu telefonun.”

Telefonunun SMS menüsünü açtı “Gelen Mesajlar” dosyası boştu.

“Hafıza nasıl dolmuş o zaman” diye mırıldandı.

Gidenler kutusuna baktı; yüzlerce SMS vardı. Hızla birkaç tanesini kontrol etti. Yeşilçam Sokak’tan itibaren gezdikleri her yer belli bir telefon numarasına SMS olarak gönderilmişti. Elini alnına vurdu, “vay itoğlu it dedi. Mistik güç buymuş demek. Nereye gitsek yerimizi rapor ediyormuşuz.”

Kendi telefonu ile yeniden Gayrettepe’yi aradı. Anıl’a SMS’lerin gönderildiği telefon numarasını verdi, “bu numarayı araştırsana neyin nesiymiş?”

“Anıl birkaç tıkırtıdan sonra “telefonun bağlı olduğu servis sağlayıcının numarası. Oraya SMS gönderirseniz,

SMS'i elektronik postaya çevirip istediğiniz posta adresine gönderiyor efendim” dedi.

Serkan, “hangi posta adresi olduğu nereden belli” diye sordu.

“SMS'in ilk satırı mail adresi efendim.”

Serkan bir mesajı açtı. Mesajın ilk satırına baktı. *theghostgull@yahoo.co.uk*. İngiltere'deki bir yahoo serverine gidiyordu mailler.

“Peki bu postaları Türkiye’de hangi telefon numarasının indirdiğini bulabilir miyiz?”

Sonra sorduğu sorunun saçmalığını fark etti. Bunun için İngiltere’deki yahoo’ya sormaları gerekiyordu. “Bizim adamlar yahoo’ya da söz geçirebilirler mi acaba” diye geçirdi içinden bir an için.

“Bir dakika” dedi kendi kendine. Aklına bir şey gelmişti.

“Maillerini sürekli okuduğuna göre 3G telefonu olmalı. O şekilde araştırabilir miyiz Anıl?”

“Efendim hangi tip bir telefon olduğunu bilsek işimiz kolaylaşır.”

Serkan, Selçuk’un terk ettiği otel odasını gözlerinin önüne getirdi. Masanın üzerinde Blackberry marka bir şarj aleti vardı.

Telefona, “kullandığı mobil alet Blackberry olmalı” dedi, biraz düşündü, “ha bir de şu anda bulunduğumuz bölgedeki anteni terk edeli en fazla on dakika olmuştur veya terk etmek üzere... Tam olarak bilemiyoruz”

“Tamam efendim. Bu bilgilerle onu çok küçük bir çember içine alabiliriz” dedi telefondaki genç ses.

Selçuk ara sokaklardan yürüyerek Beyoğlu’na varmıştı. Bir büfenin önünde durup takip edilip edilmediğini kontrol etti. Arkasından kimse gelmiyordu. Beyoğlu’nu karşıdan karşıya geçip Tarlabaşı’na doğru inen ara sokaklardan birine girdi. Korkusu geçince yeniden çantasın-

daki DVD'leri düşünmeye başlamıştı. Yani çantasında dünyanın en önemli sırrını mı taşıyordu şu anda?

Peki ne yapmalıydı şimdi? Bu sırları internette yayınlamaya kalksa hangi bilgiyi hangi siteye koyacağını bile bilmiyordu. Naser Atom Enerjisi Konferansı üyeleri ile konuşmuştu. Aklına Özgür geldi. Bu işi Özgür çözerdi. Ya kendisine AEK ile bir randevu ayarlardı veya en azından hangi bilgilerin ne kadar yararlı olduğunu söylerdi.

Blackberry'sini çıkardı. Anıl'ın bölgedeki antenlerde Blackberry marka telefonları araştırmakta olduğundan habersiz, Özgür'ün cep telefonunu aradı. Özgür otomobiline, işe gidiyordu.

Sesi aracın içinde yankılanarak, "O Selçuk Bey. Sabahı şeriflerimiz hayır olsun" dedi.

"Özgür seninle mutlaka görüşmem lazım. Zamanın var mı?"

Özgür arkadaşının sesindeki endişeyi sezinlemişti.

"Sesin iyi gelmiyor Selçuk. Bir şey mi oldu?"

"Hayır hayır bir şey yok. Sadece biraz koştum o yüzden sesim öyle geliyordur" dedi.

"Anlıyorum. Saat 10 gibi benim büroya uğra o zaman" dedi Özgür.

Selçuk Teknik Üniversiteye gitmenin tehlikeli olduğunu düşündü. Ne de olsa Atom Enerji Konferansının bir kısmı Teknik Üniversitede oluyordu. Ve bu adamlar bütün AEK'yı kontrol ediyor olabilirlerdi.

"Hayır, kampüs dışında buluşalım mümkünse" dedi.

Özgür o günün planını düşünür gibi bir süre sustu. Sonra, "Tamam saat 11:00'de İstinye Park, Cafe Crown'da buluşalım o zaman, uyar mı?" dedi.

Selçuk "Tamam orada saat 11:00'de buluşuyoruz" demişti ki görüşme kesildi. Telefonunun şarjı bitmişti.

Selçuk şarjı biten telefonunu çantasına attı. Taksim'e doğru yürümeye başladı.

Anıl tekrar Serkan'ı aramıştı: "Serkan Bey, Haldun Otel'i merkez olarak bir kilometre etraftaki antenleri kontrol ediyorum. İlk bulgular şöyle: O bölgede son bir saat içinde doksan beş tane telefon 3G üzerinden IP numarası almış. Bunlardan yirmi iki tanesi Blackberry marka alet. Biz hepsini dinlemeye aldık. Sırasıyla kontrol ediyoruz."

Serkan umutlanmıştı. "Buradan bir şey çıkacak gibi" diye düşünürken yeniden Anıl'ın heyecanlı sesi duyuldu: "Efendim zanlının sesini tespit ettik. Birkaç dakika önce konuşmuş."

Serkan heyecanla, "Hemen yerini tespit edip bana bildirin" dedi.

"Efendim siz de biliyorsunuz ki tam yerini tespit edebilmemiz için şu anda telefonun açık olması gerek. Bu telefon konuşurken şarjı bitmiş anlaşılan. Sadece Tarlabası'nda bir Turkcell anteninde olduğunu bulabildik.

"Peki kayıta ne var?"

Anıl, "sadece bir cümle kaydedilebilmiş. O cümle de 'tamam orada saat 11:00'de buluşuyoruz' diyor Selçuk Bey" dedi.

Serkan bu gencin de Selçuk'tan saygıyla bahsetmeye başlamış olmasına bozulmuştu.

"Belki sadece nezaketindendir" diye düşündü.

"Yani bir yerde buluşacaklar. Nerede olduğunu bilmiyoruz öyle mi?"

"Evet efendim."

"Diğer telefon?"

Anıl yanında birisiyle konuştuktan sonra cevap verdi: "Efendim Sabri araştırdı. Diğer telefon Özgür Koşaner isimli bir şahsa ait. Ve şu anda Maslak civarında bir yerde."

"Tamam o telefonu izleyin. Ve şu Özgür Koşaner'in kimin nesi olduğunu da öğrenin."

Serkan telefonu kapadı. Otelin önünde kararını bekleyen ekip şeflerine doğru yürüdü. Onlara ekipleri ile birlikte Gayrettepe'ye dönebileceklerini söyledi.

Bütün araçlar birlikte otelin avlusunu terk ettiler. Serkan bir süre Hasan'ın kullandığı aracın arka koltuğunda dalgın dalgın oturduktan sonra elinde hâlâ Mahmut'tan aldığı telefonu tutmakta olduğunu fark etti. Telefonu şoförün yanındaki koltuğa koydu. Hasan'a döndü, "Gayrettepe'dekilere tembih et bu telefonu hiçbir surette kimseye vermesinler. Ve kontörü azalmışsa yeni kontör yüklesinler. Adamımız bizim salak olduğumuza inanmaya devam etsin."

Yeniden arkasına yaslanmıştı ki koltuk cebindeki telefon titremeye başladı. Numaraya baktı. Numarayı tanııyordu. Telefonu açtı.

"Efendim?"

Telefonda heyecanla konuşan bir erkek sesi duyuldu: "Serkan sen misin?"

Serkan, Fırat'ın sesini tanııymıştı. Hasan'ın duymaması için sesini kısarak konuştu: "Bu numaradan aradığına göre çok önemli bir şey bulmuş olmalısın."

Fırat heyecanla konuştu: "Evet. Sabaha karşı dışişleri bakanlığı üzerinden önemli bir bilgiye ulaştım. Geç oldu diye seni aramadım. Mesele şu; bu adam Avustralya vatanı olırken ismini değıştirmiş. Ve muhtemelen o isimle saklanıyor bir yerlerde."

Serkan'ın başından aşağı kaynar sular dökölüyormuş gibi oldu. "Adamı uykusunda kısıkıvrak yakalayabilecekken bu Fırat geri zekâlısı yüzünden kaçırmışlardı" Sinirle Fırat'ın konuşmasını kesti. Telefona alaycı bir ses tonu ile konuştu.

"Vay neler de bilirmiş beyimiz? "Bu ikinci isim Halit Necat olmasın sakın?"

Fırat'ın vereceği cevabı dinlemeden telefonu kapadı. Hasan'la konuşuyormuş gibi, "kardeşim okumuşu da cahili de aynı bu memleketin. Herkese ne yapması gerektiğini söylemen lazım."

Serkan bir süre aracın ön camından ileride bir boşluğa bakarak düşündükten sonra öfkeyle mırıldandı: "Evet herkese yapması gerekeni bir bir anlatmam lazım."

Cebinden cüzdanını çıkardı. İçinde önceki gece kullandığı SIM kartını buldu. Cep telefonuna yerleştirdi. Fırat'ın numarasını aradı tekrar.

“Taş devri, yeryüzündeki
taşlar bittiği için sona ermedi.”

Zeki Yamani – S. Arabistan Eski Petrol Bakanı

İstinye Park

Selçuk Taksim’e varır varmaz Metro girişine doğru yürüdü. Maslak’a gitmenin en kolay yolu metroydu. Ama yürürken bir gün önce metronun kapısına doğru sürüklenen Naser geldi gözlerinin önüne. Metroya binmekten vazgeçti. En iyisi taksiyle gitmekti.

Hem biraz Boğaz havası almasında yarar vardı. Bir gün önce öğlen yaptığı gibi Divan Oteli’nin önünden geçip Dolmabahçe’ye doğru yürüdü. Yoldan geçen bir taksiyi durdurup bindi, “sahilden İstinye Park’a gitmek istiyorum” dedi.

Taksici arka koltuğa yerleşmekte olan Selçuk’u dikiz aynasından kısaca süzdü. Hiçbir şey söylemeden aracı hareket ettirdi.

Birazdan yeniden Dolmabahçe yokuşuna varmışlardı. Selçuk biraz önce atlattığı badireyi düşündü. Bir şekilde

kendisine ulaşmışlardı. Adamlar düşündüğünden çok daha akıllıydılar.

Avustralya kimliğini de kullanamazdı artık. Karşısındakiler her şeyi kontrol ediyorlardı. Yurtdışına çıkması da imkânsızdı. Bugün bu işi çözemezse muhtemelen hayatında bir yarın olmayacaktı. Kaçışa odaklanan bilincinin başarıyla bastırdığı duygular; korku ve panik bir çıkış yolu bulup yüzeye çıkmışlardı. Bir anda etrafındaki her şey, içinde oturduğu taksi, dışarıda dolaşan insanlar, insanların gerisinde yükselen binalar birer birer anlamlarını yitirmeye başladılar. Defalarca tekrarlanan bir kelimenin giderek hiçbir şey ifade etmemesi gibi, Selçuk'a da şimdi bütün dünya ve çevresi gerçekdışı ve anlamsız görünüyordu. Bir süre çevresine yabansı gözlerle baktı. Sanki bilinci Selçuk'un içinde bir yerlere çekilmiş, onun gözlerini bir pencere gibi kullanarak dış dünyayı izliyordu. Ellerine, vücuduna baktı. Organları ona ait değilmiş gibi görünüyordular. Akı bu oyunda başarılı olmuş, gerçekliğe kendisini kapatarak yaşadığı şoku, korkuları unutturmuştu ama düştüğü bu duygusuzluk kuyusu ona korkularından daha fazla acı veriyordu.

Bu durumdan kurtulması, yeniden bir şeyler algılaması, hissetmesi gerekiyordu. Kendini zorlayarak gözlerini çevresinde gezdirip ilgisini çekecek bir nesne aradı. Bakışları kucağındaki kırmızı çantanın üzerinde donup kaldı bir süre. O çantayı ucuzlukta aldığı günü hatırlıyordu. Yavaş yavaş bir rüyadan uyanır gibi o gün kredi kartını evde unuttuğunu, cüzdanındaki son yirmi avroya alabileceği o çantayı bulduğunda ne kadar sevindiğini hatırladı. Bilinci, düştüğü hızla yüzeye çıkmaktaydı. O ucuz çanta dünyanın en değerli sırrını taşıyordu şimdi. Çantasını hafifçe vücuduna bastırdı. Dizüstü bilgisayarın baskısını göğsünde hissetti. Bir şeyler hissedebilmek ne kadar güzeldi? Biraz önce yaşadığı yabancılaşıma geldiği

gibi, aynı hızla kayboluyordu. Düşünceleri çantanın içindeki bilgilere aktı. Bu çantanın içindeki üç DVD'deki sır düşündüğünden çok daha önemli çıkmıştı. Bu sır onun hayatı olmuştu artık. Selçuk hayatının bu sırla birlikte sona erebileceğini düşündü bir an. Ama içindeki merak o kadar büyüktü ki bu ihtimal onu bu sefer korkutmadı. Videonun gerisini izlemek ve Naser'in anlatacaklarını bilmek istiyordu sadece.

Taksi Dolmabahçe Sarayı'nın önünden geçerken dizüstü bilgisayarını çıkarıp yeniden ilk DVD'yi sürücüye yerleştirdi. Kulaklığını takıp Naser'in konuştuğu videoyu kesildiği yerden izlemeye başladı. Bir anda etrafındaki dünyadan sıyrılmış, biraz önceki korkularını unutmuş, bilgisayarın ekranı Naser'in hayatına açılan bir pencereymişçesine onun dünyasına girmişti.

"Sasan bu buluşumuzu hemen uluslararası konferanslarda açıklamak istiyordu. Yalnız tesislerin sahipleri bizi engellediler, testleri tamamlamamızı isteyerek oyaladılar. Zaman içerisinde fark ettik ki ne İran devleti ne de sistemin finansörü olan Enerji karteli bu buluşun yayılmasını istiyordu. Bizler olayın bilimsel yönüne kendimizi kaptırmış, olayın ekonomik ve siyasi yönünü hiç düşünmemiştik. Gerçekten de insanlık 'sudan' enerji üretebilirse ne petrol ne de gaz fiyatları bugünkü sınırdan kalamayacaktı. Bu hem İran'daki rejim için hem de uluslararası enerji piyasalarını kontrol eden enerji karteli için yolun sonu demekti."

Selçuk pürdikkat olmuş ekrandaki Naser'i izliyor, onun her kelimesini dikkatle dinliyordu. İran hükümeti ile "kapitalist" enerji borsasını kontrol eden bir kartelin çıkarlarının bu denli örtüşebileceği hiç aklına gelmemişti.

"Bizler bu buluşun bütün insanlığa ait olduğuna karar verdik ve bu bilgileri dünyayla paylaşmaya kararlaştırdık. O görevi de ben üstlendim. Bütün formülleri ve makina-

ların projelerini şifreleyip bir DVD'ye yükledikten sonra orijinallerini sildik. Makinaların da çekirdek fonksiyonunu yapacak kısımlarını demonte ettik, bilgisayar yazılımlarını sildik. Böylece kendi hayatımızı garantiye aldığımızı zannediyorduk.”

Naser sustu. İçini çekti. Ağlamamak için direniyor gibiydi.

“... Ama hiçbir şeyi garantiye alamamışız. Şifreli DVD'leri alıp Nathan'dan ayrıldığım ikinci gün gazetelerde ‘üç İranlı bilim adamının’ suikasta kurban gittiğinin ve cinayetleri muhtemelen ‘Siyonist güçlerin’ işlediği haberini gördüm. Öldürülenler benim arkadaşlarımdı. Hemen akrabalarım üzerinden rejime muhalif gruplarla ilişkiye geçip Kürdistan dağları üzerinden Türkiye'ye geçmek için yola çıktım. Yoldayken hükümetin beni de ‘İsrail gizli servisinin ajanı’ olarak aradığını öğrendim. Bu bilgilerin peşinde olanların ne kadar güçlü olduğunu bildiğim için Türkiye'de de güvende olamayacağımı biliyorum. O yüzden bu videoyu kaydediyorum. Bu bilgiyi kim ele geçirmişse mutlaka Atom Enerjisi Konferansı elemanlarına vermeli. Bu benim kişisel ricam değil, bir insanlık görevidir, unutma kardeşim.”

Selçuk hüzünle Naser'in ekranda donan görüntüsüne baktı. Bu sadece insanların iyi yaşamaları için uğraş veren dört arkadaş ya öldürülmüşler ya da “dış mihrakların” ajanı olarak aranıyorlardı. “Evet Selçuk” dedi kendi kendine. “Kendini kaybetmezsen bütün dünya bu insanların boşu boşuna ölmediğini öğrenecek. Ve birilerinin çıkarlarına çok büyük bir çomak sokulacak.” Gülümsedi, “belki de en doğrusunu Serkan denilen adam söylemişti: bu işi bitirerek kendine yapılanların da rövansını almış olacaksın.”

Bilgisayarını kapatıp yeniden çantasına yerleştirdi. Etrafına baktı. Rumelihisarı'ndaki çay bahçelerinin önün-

den geçiyorlardı. Yolun yarıdan fazlasını katetmişlerdi. Taksi Baltalimanı'na varmıştı ki Selçuk'u telaşlandıran bir şey oldu. Aniden trafik tıkanmıştı. Selçuk huzursuz bir hareketle saatine baktı. Şoföre, "ne olmuş olabilir?" diye sordu.

Her halinden ketum bir adam olduğu belli olan taksi şoförü hiçbir şey söylemeden telsizi açtı. Telsize konuştu: "Alo Merkez?"

Telsiz cihazından bir kadın sesi duyuldu: "Burası merkez, dinliyoruz."

"Rumelihisarı'ndan İstinye'ye seyir halindeyiz. Trafik tıkalı. Ne olduğunu biliyor musunuz?"

Kadın sesi biraz bekledikten sonra "İstinye kavşağında trafik kazası var. Oraya kadar trafik sıkışık" dedi

Taksi şoförü, "tamam" dedi ve telsizi kapadı. Selçuk'a hiçbir şey söylemeden aracı sürmeye, daha doğrusu yola bakarak direksiyonda beklemeye devam etti.

Selçuk dikiz aynasından bu garip şoföre baktı. İstanbul'daki taksi şoförleri aslında berberleri aratmayacak kadar konuşkan bir meslek grubuydu. Ama bu adamın ağzından kerpetenle laf alınıyordu.

Selçuk, "isterseniz ben size taksimetredeki miktarı ödeyeyim. Siz karşı şeritten geriye dönün. Ben Emirgan'da gezerim trafik açılana kadar" dedi.

Şoför dikiz aynasına baktı, "siz nasıl isterseniz" dedi.

Selçuk taksimetreye baktı. Ekranda 25 TL yazıyordu. Ön koltuğa 30 TL bıraktı ve taksiden indi. Adamın ketumluğu hoşuna gitmişti.

Emirgan'da doğru hızlı adımlarla yürürken Özgür'ü arayıp gecikeceğini bildirmesi gerektiğini düşündü. Çantasından Blackberry'sini çıkarmaya davranmıştı ki şarjının bittiğini hatırladı. Şarj aletini ise kaçarken otele bırakmak zorunda kalmıştı. Özgür'ün numarası ise telefon hafızasına kayıtlıydı. Özgür'e cep telefonu ile ulaş-

ması mümkün değildi. “Teknoloji ne kadar garip bir şey” diye düşündü. “Şu aygıtın hafızasının mükemmelliğine güvenip bütün bilgileri unutuyorsun sonra birden o hafızayı çalıştırmak için elektrik enerjisine ihtiyacın olduğunu fark ediyorsun.” Yani enerjiyi kontrol eden günün birinde ‘bilgiyi’ de kontrol edebilir.”

Emirgan’a varmıştı. Sahilde kestane satan bir seyyar satıcıya, “yakınlarda bir telefon kulübesi var mı?” diye sordu. Satıcı, cep telefonu çağında ankesörlü telefon arayan bu adama afallayarak baktı. Çay bahçelerini yanından yukarıya doğru çıkan parke yolu gösterdi, “ileride sağda postane var” dedi. Selçuk adama teşekkür etti. Onun gösterdiği yöne doğru yürümeye başladı. Çıktığı yol çay bahçelerinin bittiği yerde çapraz bir sokak tarafından kesiliyordu. Sağa, o sokağa baktı. İleride sarı renkli bir Postane tabelası görünüyordu. Tabelanın asılı olduğu binaya doğru yürüdü. Postanenin hemen önünde bir telefon kulübesi vardı. Dışarıdan kulübenin içindeki telefona kısa bir göz attı. Kartla çalışan türdendi. Postaneye girdi. Gişedeki memurdan en ucuz telefon kartını satın aldı. Tekrar telefon kulübesine döndü. Önce bilinmeyen numaralar servisini arayıp İstanbul Teknik Üniversitesi santralinin telefonunu öğrendi. Üniversiteyi aradı. Santral memuresinden Özgür’ü istedi.

Şansına Özgür bürosundaydı. Özgür, “Buyurun” diye açtı telefonu. Arka plandaki insan uğultusundan odanın kalabalık olduğu anlaşıyordu.

Selçuk heyecanla: “Özgür selam. Benim Selçuk. Seni bulamayacağım diye çok korktum. Boğazda trafik çok sıkışık gecikebilirim” dedi.

Özgür neşeli bir ses tonu ile konuştu: “Selçuk iyi ki aradın. Ben de deminden beri seni arıyorum. Telefonun

kapalı. Benim birkaç işim çıktı. 11:00'de değil de. 12:00'de buluşalım diyecektim.”

Selçuk “sorma be üstat. Benim cep telefonunun şarjı bitmiş. Şarj aletini de yanıma almayı unutmuşum” dedi. Sanki konuştuğu telefonun da şarjı bitecekmiş gibi hızla görüşmeyi özetledi, her halü kârda Saat 12:00 bana da çok uygun. O saatte İstinye Park'ta Cafe Crown'da görüşüyoruz tamam mı? Ama mutlaka orda ol çünkü cep telefonu ile ulaşamayacağız birbirimize.”

Özgür, “tamam o saatte orada” dedi. Sonra muzip bir ses tonu ile ekledi, “sana bir sürprizim var.”

Selçuk, “hayrola? Ne sürprizi?” diye sordu.

“Söylersem sürpriz olmaz ki.”

Selçuk fazla düşünmeden, “tamam o zaman görüşmek üzere” dedi ve telefonu kapadı.

Ahizeyi yerine astıktan sonra gülümseyerek “ah Özgür asıl sen bendeki sürprizi bilsen” diye kendi kendine mırıldandı.

Kulübenin kapısını açıp dışarı çıktı. Tekrar sahile doğru yürüyecekken aklına Ziyet geldi. Selçuk kıza abisinin telefonunu göndermiş ama SIM kartını saklamıştı. Artık o karta ihtiyacı yoktu. Kızcağıza abisinin son hatırasını göndermeliydi. Tekrar postaneye girdi. Veznenin hemen önündeki masaya oturdu. Çantasından bir kâğıt çıkarıp üzerine abisinin başına gelenleri, üzüntüsünü ve abisi ile gurur duyması gerektiğini yazdı. Ve SIM kartıyla birlikte bir zarfa yerleştirip vezneye teslim etti. Kapıya doğru birkaç adım atmıştı ki unuttuğu bir şeyi hatırlayarak durakladı. Yeniden biraz önce kalktığı masaya yöneldi. Gönderilecek bir zarf daha vardı.

Biraz sonra sahile doğru yürürken kendini iyi hissettiğini fark etti. Yaptığı telefon görüşmesi onu rahatlatmıştı. 12:00'ye kadar yürüyerek bile gidebilirdi İstinye Park'a.

Deniz kıyısına indiğinde yol boyu insanların merakla boğazdan geçen devasa bir yata baktıklarını gördü. İstanbul'a doğru yol alan yat, daha doğrusu gemi yavrusu o kadar büyüktü ki hem ön hem de arka güvertesinde birer helikopter pisti ve bu pistlere konuşlanmış iki helikopter vardı. Selçuk da durdu. O da yatı izlemeye başladı.

Biraz önce kendisine parmağıyla Postane yolunu gösteren ketum kestaneci bu sefer konuşkan bir tavırla Selçuk'a, "güzel yat di mi abi?" dedi.

Selçuk o yatın içinde bazı insanların harıl harıl kendisini aradıklarını hissetmiş gibi huzursuzlanarak yata baktı, "bence zevksiz bir kayak."

Kestaneci kestaneleri çevirmek için kullandığı maşayı yata doğru salladı.

"Öyle deme abi. Bu dünyanın en zengin adamlarından Gregor Astokoviç'in yatı. En kral mühendislere yaptırmış adam."

Sevgiliyle boğaz gezmesine çıkmış bir genç lafa girdi: "Dün gece haberlerde söylediler. Birkaç gündür Boğaz girişinde bekliyormuş."

Kestanecinin çenesi düşmüştü: "Bu adam gariban bir balıkçının oğluymuş aslında biliyonuz mu? Yelsin zamanında bir yolunu bulmuş almış çalıştığı firmayı."

Selçuk gülümsedi, "nasıl bir yolmuş o bulduğu acaba?" dedi.

Biraz önceki genç çocuk yeniden lafa girdi: "Aman abi ya. Bize ne? İşini bilicen bu dünyada. Ben onu bilir, onu söylerim."

Selçuk gene gülümsedi. Bir şey söylemeden İstinye'ye doğru yürümeye başladı. Gençle seyyar satıcı, yatın üzerindeki helikopterlerin yeni bir teknoloji sayesinde uçarken hiç ses çıkarmadığını ve her birinin kim bilir kaç milyon dolara mal olduğunu tartışmaya koyulmuşlardı şimdi de.

Selçuk, arkasında bıraktığı yat Rumelihisarı'nı dönüp gözden kaybolurken Boğaz'ın iki yakasında uzanan birbirinden güzel yalılara baktı. Öğrenciyken Selçuk ve arkadaşları Türkiye'yi bu yalılarda oturanların yönettiğini düşünürlerdi. İşin komik tarafı, bu yalılarda oturanlar da öyle zannederlerdi. Ama geçen yıllar dünyanın o kadar da basit olmadığını öğretmişti Selçuk'a.

Başını iki yana salladı. "Hele ki globalleşme denilen çağda her şey öylesine çığıından çıkmıştı ki Wall Street'te bazı yatırım fonu yöneticilerinin sadece bir yıllık gelirinin milyarlarca dolara ulaştığı gazetelerde normal habermiş gibi veriliyordu artık.

Sanayici bir ailenin ancak birkaç kuşakta biriktirebildiği serveti birilerine yıllık maaş olarak transfer edebilen bir borsa sistemi vardı dünyada. Ve birilerinin varlığı böylesi bir hızda artabiliyorsa başka birilerinininki de aynı hızda azalabilirdi. Böyle bir sistemden herkes korkmalıydı. Bu yalılarda oturanlar da dahil...

İstinye'ye doğru yürümeye devam etti. Yürüyerek, sıkışan trafiğin sabit teneke yığını haline getirdiği otomobilleri, otobüsleri geride bıraktı. Evlerin yalıların önünden geçti. İstinye sapağına geldiğinde trafiğin kapanma sebebi göründü: İstinye sapağında bir yakıt tankeri arızalanmış, yan dönüp yolu kapamıştı. Tankerin çevresindeki kalabalığın etrafından dolaştı. İstinye yokuşundan yukarıya doğru kıvrılan yoldan çıktı. Birkaç yüz metre yürüyüp otobüs durağında durdu, Kireçburnu yönüne doğru döndü. Yukarıdan bakınca yuvalarına yiyecek taşıyan karıncalar gibi görünen araçlar arasında taksiye benzeyen bir otomobil yoktu. Saatine baktı. Daha zamanı vardı. Ellerini cebine soktu, Erguvan ağaçlarının yer yer pembe/kırmızıya dönüştürdüğü Boğaz'ı izlemeye başladı. İstanbul'un havası bu sabah aniden karar değiştirmiş, bahara dönmüştü. Boğaz'ın iki yakasını süsleyen Erguvan

ağaçlarının çiçekleri de İstanbul'un havası gibi bir gecede değişmişler, beyazdan kırmızıya dönüşmüşlerdi.

Erguvan ağaçlarının Almanca isminin Judasbaum, yani Yehuda ağacı olduğu geldi aklına. Hristiyan inancına göre erguvan çiçekleri aslında beyazmış. Hz. İsa'ya ihanet eden havarisi Yehuda, onu Romalılara ihbar ettikten sonra pişman olmuş ve bu ihanetinin ağırlığına dayanamayıp kendini bir erguvan ağacına asmış. Erguvan ağacı ise sabahın ilk ışıkları ile dalında bir hain asılı olduğunu görüp utancından kızarmış. Ve o günden beri erguvan ağacının çiçekleri bir süre beyaz kalır, güneşli bir günün sabahında aniden kızarırlarmış. Çiçeklerinin ilk beyazlığı, insanlığın bir süreliğine de olsa utanmadan yaşadığını sembolize edermiş.

Selçuk ağaçların güzelim görüntüsüne bakarak gülümsedi: "Demek ki hainlerin de bilmeden yaptıkları iyilikler var hayatta" dedi kendi kendine. "Beyaz kalsalardı bu kadar güzel olmayacaklardı".

Bir korna sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Önünde boş bir taksi duruyordu. Selçuk aracın kapısını açıp bindi. Şoföre İstinye'ye gitmek istediğini söyledi. Taksi onu birazdan İstinye Park'ın önünde bırakmıştı.

İstinye Park isimli alışveriş merkezi beş yıl kadar önce İstanbul Teknik Üniversitesi'ne bir taş atımı kadar uzaklıkta çok büyük bir alana kurulmuş, açık ve kapalı alanlarda alışveriş noktaları olan, kat kat, sınıf sınıf organize edilmiş bir alışveriş merkeziydi. Selçuk ilk defa geldiği bu alışveriş merkezinde Özgür'le buluşacağı Cafe Crown'u aradı. kafe merkezdeki kapalı alışveriş binasının ana giriş katında yürüyen merdivenlerin yanındaydı. Saatine baktı. Henüz 10:30'du. Şimdiden buluşma yerine gidip bir buçuk saat beklemesinin insanların dikkatini çekeceğini düşündü. Hem o havada dışarıda bir yerde oturmak daha akıllıca olacaktı.

Yürüyen merdivenlerle bahçe çıkışının olduğu kata çıktı. Birazdan bahçedeydi. Bahçede ilk gördüğü kafeye oturdu. Çantasını açıp dizüstü bilgisayarını masanın üzerine yerleştirdi. Kendisine mönüyü getiren şık giyimli garsondan bir duble espresso istedi. İnternet bağlantısının olup olmadığını sordu. Birazdan garson hem kahvesini hem de kablosuz internet girişinin şifresini getirmişti.

Çantasını açtı. Dizüstü bilgisayarını çıkardı. Bilgisayar açılırken şarjı tükenmiş Blackberry'si geldi aklına. Biraz önceki garsonu işaretle yanına çağırıp telefonunu gösterdi, "Blackberry şarj aletiniz var mı?"

Garson saygıyla, "patronun olması gerekiyordu. Ben bir sorayım" dedi.

Garson kasaya kadar yürüdü. Kasada oturan adamla konuşup yanına geldi.

"Tamam beyefendi. Patronun Blackberry şarj aleti varmış. İsterseniz ben alayım. Şarj eder, size getiririm" dedi ve Selçuk'un telefonunu alıp barın arkasında gözden kayboldu.

Selçuk ilk iş olarak internete girip, elektronik postalarına baktı. Cep telefonlarının ikisi de Gayrettepe'de olduklarını bildiriyordu posta. Gülümsedi ve "evet Serkan Bey, çaresiz bir şekilde dükkânınıza dönmüşsünüz" dedi kendi kendine.

Posta kutusunu kapayıp yeniden DVD'yi çalıştırdı. Elindeki bilgiler doğruysa ufak bir kasaba bile kendisine bir reaktör kurup, neredeyse bedavaya enerji üretebilecekti. Ya radyoaktivite problemi? Yani her kasabada radyoaktif bir bomba mı olacaktı? Naser radyoaktivite olmayacağını söylemişti ama can sıkıntısından dikkatle dinlememişti o bölümleri. Yeniden kulaklığını takıp videoyu çalıştırdı ileriye doğru sararak Naser'in füzyon ve radyoaktiviteyi anlattığı bölüme geldi: "Diffüzyonda as-

lolan atom çekirdeğinin parçalanması olduğu için zenginleştirilmiş Uranyum, yani Uranyum 235 izotopu kullanılır. Bu izotop kararsız olduğu için kolay parçalanır ama aynı sebepten radyoaktiftir. Füzyonda ise iki tane kararlı Hidrojen çekirdeği birleşip bir tane helyum çekirdeğine dönüşürler. Çekirdekler kararlı oldukları için de soğuk veya sıcak füzyonda radyoaktivite tehlikesi yoktur.”

Selçuk sırtını sandalyesine yasladı, “yani soğuk füzyon yöntemiyle enerji üretilmesinin çevreye hiçbir kötü etkisi yokmuş öyle mi?” dedi gülümseyerek.

Yüzünde memnun bir ifade ile kafasını dizüstü bilgisayarıdan kaldırıp etrafına bakıyordu ki bir süredir ayakta durup kendisini izleyen bir adamla göz göze geldi. Adam ona bir şeyler söyledi. Selçuk adamı iştmiyordu. Sonra kafasındaki kulaklıklarını hatırladı. Kulaklığı çıkarıp masanın üzerine koydu.

Adam, “Selçuk, sen misin?” dedi.

Selçuk karşısında uzun boylu şişman adama baktı. Adamı tanır gibiydi.

Şişman adam “Beni tanımadın mı Selçuk? Ben Tamer, İTÜ Dağcılık Kulübünden” dedi.

Selçuk adamı hayal meyal hatırlıyordu şimdi. Ama hatırladığı o zayıf adam 130 kiloluk bir kütük olmuştu görmeyeli. Ayağa kalktı. Tipik bir Türk yalanına başvuru-
rarak, “Oo! Tamer, hiç değişmemişsin abi” dedi.

Tamer elini Selçuk’a uzattı. Tokalaşırlarken, “baba neler yapıyorsun? Yıllar geçti be” dedi.

“Evet ya yıllar geçti.”

Tamer gerdanını sıkmakta olan kravatını gevşetti, “Sen Avustralya’ya yerleşmişsin onu öğrendik sonra da hiçbir şey duymadık hakkında.”

İnsan hafızası geçmişte yaşanan olumlu tecrübeleri filtre edip üst tarafa yerleştiriyor olmalı. Belki o yüzden her insan çok uzun süredir görmediği birini yeniden

gördüğünde ilk tepki olarak sevinip ancak karşılaşmanın üzerinden biraz zaman geçince karşısındakini gerçek yerine oturtabiliyordu. Selçuk şimdi yavaş yavaş başta gördüğüne sevindiği bu adamın üniversite yıllarında kendilerini “aşırı siyasi” bulduğunu ve hep mesafeli durduğunu hatırlıyordu.

“Avustralya’dan da Almanya’ya geçtim. Orada yaşıyorum artık.”

“Aile çoluk çocuk?..”

Selçuk o yıllarda kendilerini ihbar edenin Tamer olduğunu bile düşünmüştü.

“Hayır, ne evlendim, ne de çoluk çocuk var. Ya sende?”

“Bende üç tane çocuk var; iki kız bir oğlan ellerinden öper.”

Tamer, Selçuk’un kırılınca da gür kalmış saçlarına, sportmen endamına baktı. Biraz kiskanarak, “Tabii çoluk çocuk derdi çekmediğin belli oluyor” dedi.

Selçuk bu iltifata sadece gülümsemekle yetindi. Cevap vermek, Tamer’le sohbeti derinleştirmek anlamına gelecekti. Oysa Selçuk yeniden dizüstü bilgisayarına dönmek istiyordu.

Yan kafenin önündeki kalabalık bir masadan birisi, “Tamer. Buradayız” diye seslendi. Tamer onlara doğru el salladı. Sonra yine Selçuk’a döndü. Selçuk’un ayağındaki ayakkabıların kalitesine, üzerindeki ceketin markasına bakıyordu. “Anlaşılan Selçuk’un keyfi gıcırdı.”

Selçuk üstünün başının incelendiğinin farkındaydı. Türkiye’deki bu tuhaflığa hiçbir zaman alışamayacaktı. Uzun bir süre sonra yeniden karşılaşan erkekler birbirlerinin kıyafetine bakarak karşısındakinin yaşamı hakkında fikir edinmeye çalışıyorlardı. Biraz kadınsı bir davranıştı bu.

Tamer Selçuk’un yerde duran kırmızı çantasına baktı. Bir açık yakalamış gibi gözlerinde mutlu bir ifade belir-

di. Armani marka ceketine Shark tişörtüne ve markasını tam çıkaramadığı ayakkabılarına pek uymayan ucuz görüntülü bir çantası vardı Selçuk'un.

Selçuk içinde bulunduğu gerilimden kurtulmak için laf olsun diye, "Eee? Sen ne yapıyorsun? Nerde çalışıyorsun?" dedi.

Tamer eliyle İstinye Park'ın karşısında İstanbul Teknik Üniversitesi'ne doğru uzanan tepeleri gösterdi, "bitirdiğimiz üniversitede çalışıyorum" dedi.

Selçuk da ister istemez Tamer'in giysilerini kontrol etmeye başlamıştı. Tamer'in üzerindeki tek zevkli giysi parçası, erguvan rengi kravatıydı.

"Profesör müsün artık?"

Tamer omzunu silkti, "ne gezer? Çoluk çocuk derken yüksek lisansı yarıda bıraktık. Piyasadan koptuğumuz için haliyle iş de bulamadık. Üniversitede okutman olarak yarım gün derslere giriyorum."

Selçuk'un profesörlükten söz etmesi Tamer'i rahatsız etmişti. Sanki Selçuk kendisini tutuyormuş gibi biraz önce kendisine seslenilen masayı gösterdi, "İş arkadaşları bekliyorlar. Gitmem lazım" dedi ve yandaki kafede oturan arkadaşlarına doğru yürüdü.

Selçuk yeniden dizüstü bilgisayarını açtı. İkinci DVD'deki makina modellerini incelemeye başladı. Kısa bir süre sonra Tamer'i ve konuştuklarını unutmuştu bile.

Selçuk, Sasan'ın "soğuk füzyon" formülünü belki onuncu kez okumuş, yine de anlamamıştı. Konuyu ancak Özgür anlardı. Saatine baktı. Randevusuna yarım saat vardı. Biraz erken gitmenin bir zararı olmayacağına karar verdi, çantasını topladı, hesabı ödedi. Garsondan şarj edilmiş Blackberry'sini aldı. Çıkışa doğru yürüdü. Birden durdu ve elinde böyle sırlarla buluşmaya gitmesinin doğru olmayacağını fark etti. Özgür'e ne kadar güvenebilirdi? Böyle büyük bir sır söz konusu olduğunda dünyada

çok az insan güvenilir olabilirdi. Ya bütün AEK katılımcıları izleniyorsa?

Çantasını bir yere saklamalıydı. Geriye döndü ayrıldığı kafenin tuvaletine girdi. Tuvalet boştu. Kapının karşısındaki elektrik panosunu açıp kontrol etti. Pano çok dardı. Çantası sığmayacaktı. Eğildi. Lavaboyu hafifçe öne doğru çekti, elini lavabonun ayağı ile duvar arasında oluşan boşluğa soktu. Arkada yeterince yer vardı. Çantasını içindeki dizüstü bilgisayarı ve DVD'lerle birlikte özenle topladı. Dikkatle boşluğa sokup geriye doğru kanırttı. Tam uymuştu. Lavaboyu hafifçe ileriye doğru itti. Eğilip baktı. Çanta görünmüyordu. Kalktı, ellerini lavaboda yıkadı. Tuvaletin kapısını açtı. Dışarı çıkıp masalarında oturan insanların arasından geçerek çıkışa doğru yürüdü.

Biraz ilerde iş arkadaşları ile oturan Tamer, arkasından gücenik bakışlarla bakıyordu. Selçuk kendisine “hoşça kal” bile demeden gitmişti. Arkasından bakarken Selçuk’un az önceki salaş çantasını yanına almadığı dikkatini çekti. Kendi kendine “bizim eski sosyalist, çantanın fiyakasını bozduğunu fark etti, çöpe attı anlaşılan” diye düşündü.

Selçuk yürüyerek Özgür ile buluşacakları kafenin bulunduğu kapalı alana gelmişti. Bir tepenin üzerine kurulmuş alışveriş merkezinde, kot farkı nedeniyle “serbest alan” girişi, ana girişe göre üç kat yukarıdaydı. Bu kattan ana girişi ve buluşacakları kafeyi görebiliyordu. Durduğu yerden ana girişi ve kafenin içini yokladı. Her şey olağan görünüyordu. Cebinden telefonunu çıkardı. PİN’i girip açtı... 3G üzerinden tekrar elektronik postalara baktı. Cep telefonlarının ikisi de hâlâ Gayrettepe’deydiler.

Özgür tam saat 12:00’de ana kapı güvenlik kapısından geçerek binaya girdi. Selçuk onun takip edilip edilmediğini görmek için pür dikkat kapıya bakıyor, onunla bir-

likte girenleri inceliyordu. Özgür'ün hemen arkasından çok güzel bir kadın geçti güvenlik kapısından. Selçuk kadını tanır gibiydi. Kadının arkasından giren erkeği de. Şaşkınlıkla tekrar baktı. Özgür'ün arkasından yürüyen erkek David'di. David'din önünde yürüyen güneş yanığı tenli çekici kadınsa... Yutkundu "Nevra" diyebilirdi sadece.

Özgür'ün, "sürprizi" buydu demek. Bir insanın ummadığı bir anda çocukluk günlerinden kalma bir kokuyu alması ve o koku ile birlikte çocukluğundaki "o an'ı" yeniden yaşaması gibi bir duygu uyandı içinde.

Selçuk aşağıda iki erkeğin arasında haylaz bir kız çocuğu gibi elini kolunu sallayarak heyecanla bir şeyler anlatan Nevra'ya bakarken Güzin'i izler gibi olmuştu. Bir daha hissedebileceğinden umudunu kestiği o duygu, o derin sevgi, yıllar sonra aynı yoğunluğuyla oradaydı işte. Sanki on dokuz yaşındayken elinden alınan hayatı, bıraktığı yerden yeniden yaşamaya başlamıştı.

Ve en önemlisi; Nevra da kendisini unutmamıştı. Selçuk üç gün önce sabahleyin hayatının en büyük hatasını yapmış, Nevra'ya "benimle kal" dememişti. Ama o kadın, o hayatının kadını Selçuk'un David'e ulaşmaya çalıştığını duyunca, sevilen insanlara mahsus bir sezgiyle aslında kendisinin arandığını anlamış ve "o randevuya" gelmişti.

Kalbi güm güm atarak tırabzanların etrafında yürüdü. Naser'i, Serkan'ı, soğuk füzyonu... Her şeyi unutmuştu. Aklında sadece Nevra vardı. Onunla karşı karşıya geldiklerinde nasıl davranmalıydı? Birbirlerine hiçbir şey söylemeden ayrılmışlardı. Sarılıp öpmeli miydi? Yoksa sadece merhaba deyip onun tepkisine göre mi davranmalıydı? "Neler saçmalıyorsun sen? İçinden geleni yap Selçuk" dedi kendi kendine. Yürüyen merdivenlerin başına geldiğinde elini kaldırdı. Onlara doğru seslenecekti

ki, bakışları alışveriş merkezinin giriş kapısına takıldı. Biraz önce Özgür ve Nevra'nın girdiği kapıdan tanıdık bir sima daha girmekteydi. Sarsak sarsak yürüyen bu adamı nerde gördüğünü düşündü bir an. Ve dehşetle hatırladı: Cerrahpaşa Hastanesi'nin bahçesinde görmüş-tü bu adamı. Korkuyla geriye çekilip tekrar kapıya baktı. Evet, Nevra'nın peşinden yürüyen bu adam Selçuk'un "Bay Çek Wofoski" lakabını taktığı Mahmut'tu. Özgür ve yanındakilere baktı. Her şeyden habersiz, buluşacak-ları kafeye giriyorlardı.

Demek ki telefon görüşmelerini dinlemişlerdi. Ya da Özgür de onlar hesabına çalışıyordu. Kafası karışmıştı. Öyle olsaydı Özgür bürosundayken çantayı rahatlıkla alabilirdi. Bütün bu düşünceleri kafasından kovdu. O anda yapabileceği tek şey vardı: oradan kaçıp kurtulmak. Pasaja girerken kullandığı serbest alan girişine doğru yürüdü. Kapıda takım elbiseli adamlar güvenlik görevli-lerine bir resim gösterip sorular soruyorlardı. Kapana kısılmıştı. Hızla geriye döndü. Sinemaların olduğu pa-sajdan aşağıya, Boyner Mağazasının katına indi. Biraz önce zaman öldürmek için mağazada dolaşırken soyun-ma kabinlerinin yanındaki bir kapı ilişmişti gözüne. Servis merdivenlerine açılan bir kapı olmalıydı gördüğü. Eğer tahmini doğruysa o merdivenler servis çıkışına gö-türecekti kendisini. Merdivenleri koşar adım indi. Ma-ğazanın bulunduğu koridorun başında uzun boylu bir adamın onu tanır gibi arkasından baktığından habersiz, mağazaya girdi.

Mağaza kalabalıktı. Reyonların arasında biraz dolaştı. Raflardan bir pantolon aldı. Elinde pantolonla kabinlere doğru yürüdü. Servis kapısının yanına geldiğinde elin-deki pantolonu bir tezgâhın üzerine bırakıp kimseye fark ettirmemeye çalışarak kapıyı hafifçe zorladı. Kapı kapa-lıydı. Öfkelendi ama hemen kendini toparladı. En iyisi

soyunma kabinlerine saklanmaktı. Tezgâhın üzerine bıraktığı pantolonu alıp kabinlere doğru yürürken arkasından kalın bir ses, “Beyefendi isterseniz servis kapısı için yardımcı olabilirim” dedi.

Selçuk bu sesi daha önce de duymuştu. Şehmus’un dediği gibi iynin yanında olana herkes yardım ediyordu işte. Sevinerek geriye döndü. Demin zorladığı kapının önünde 1.90 boylarında yapılı, yüzünde yara izi olan tanıdık simalı bir adam durmuş, kendisine donuk bir ifade ile bakıyordu.

Adam başka hiçbir şey söylemeden Selçuk’a sert bir yumruk attı. Selçuk yediği yumruğun etkisiyle gözleri kararırken bu sesi nereden tanıdığını hatırladı: Cerrahpaşa’da kapının arkasında saklanırken dinlediği, Mine’ye resmini gösterip kendisini soran Hasan’ın sesiydi bu.

“Söylenecek her söz daha önce
söylendi ama herkes tarafından değil.”

Karl Valentin

Yüz Yüze

Selçuk, İstinye Park’ın üçüncü katında dışarıdan aynalı camla ayrılmış bir odada kendine geldi. Bir süre yattığı yerden etrafına bakarak nerede olduğunu kavramaya çalıştı. “Bir otel odasında mıydı?” Almanya mıydı orası? Yoksa Türkiye mi?” Doğrulmak için davrandı ve birden tam karşısındaki sandalyeye oturmuş kendisini izleyen Serkan’la göz göze geldi. Bir saniyeden daha kısa bir süre içerisinde nerede olduğunu ve neden orada olduğunu hatırladı. İrkilerek yattığı yerden doğruldu. Daha doğrusu sıçradı. Ayağa kalkıp sırtını duvara dayadı. Gözüne kapının yanında dikilmiş hiçbir duygu belirtisi göstermeyen bakışlarla kendisini süzmekte olan Hasan ilişti. Nasıl yakalandığını da hatırlıyordu şimdi. Serkan Hasan’a doğru baktı. Sonra Selçuk’a döndü. Onu yatıştırmak ister gibi gülümsedi.

“Evet Selçuk Bey. Sonunda yüz yüze görüşebildik.”

Bir eliyle oturması için duvarın kenarındaki sandalyeyi gösterdi. Selçuk zonklayan çenesini ovuşturdu. Ve hiçbir şey söylemeden Serkan’ın gösterdiği sandalyeye oturdu. Bulundukları odadan İstinye Park’ın orta sahanlığı görünüyordu. Sahanlıktaki Crown Cafe’de Nevra, Özgür ve David bir masada oturmuş iki kat yukarıda olanlardan habersiz sohbet ediyorlardı. Selçuk, yirmi dört saattir o an geldiğinde ne yapması gerektiği hakkında planlar yapmaya çalışmıştı. Ama o an gelmişti ve hiçbir planı yoktu. Yapabileceği tek şey zaman kazanmaktı. Soğukkanlı bir tavır takınmaya çalıştı.

“Beni nasıl buldunuz?”

Serkan cebinden Selçuk’un Blackberry telefonunu çıkarıp Selçuk’a gösterdi.

“Aceleyle bu aletin şarjını otele unutmuşsun.”

Selçuk kafasında şarj aletinden kendisine nasıl ulaşabileceklerini kurguladı. Tam anlayamamıştı. Korku içinde olmasına rağmen merakını yenemedi.

“Bir saattir telefonum kapalıydı ama...”

Serkan eliyle camdan Crown Cafe’yi gösterdi.

“... Ama Özgür Bey’i arayacak kadar şarjın varmış.”

Selçuk şimdi anlıyordu; önce telefonun numarasını ve Özgür’ü aradığını tespit etmiş sonra da Özgür’ü takip ederek buraya gelmişlerdi. Bir an Özgür’den şüphelendiği için kendinden utandı. Hatta arkadaşını (ve tabii ki Nevra’yı ve David’i) böylesi bir tehlikeye attığı için kendisine kızdı. Yumruklarını sıktı. Hiçbir şey söylemeden Serkan’ı izlemeye başladı.

Serkan, Blackberry’nin ekranını Selçuk’a gösterdi, “cep telefonlarını elektronik ajan olarak programlayıp bize göndermişsin.”

Telefonun ekranını kendisine çevirdi. Bir süre inceledi.

“İtiraf edeyim ki senden böyle bir cinlik beklemiyordum.”

Serkan, tekrar Blackberry’nin ekranına baktı. Sonra Hasan’a dönüp konuştu: “Gece boyunca nereye gittiysek Selçuk Bey’e SMS’le bildirilmiş. Ne diyelim? Tebrikler.”

Kendisini belki de o gün ölüme gönderecek olan bu adamdan duyduğu iltifatla gururu okşanmıştı Selçuk’un. Ve hatta içinde kendindeki yeteneği fark edebilen bu adama karşı sempatiye benzer bir duygu uyanmıştı.

Yılların kurdu Serkan, Selçuk’un yüzünde bir an için beliren duygunun izlerini ve bakışlarındaki yumuşamayı fark emişti. “Bir insanın sempatisini kazanmak ne kadar kolay bir şey aslında” diye düşündü. Ama fark ettiği şey Serkan’ı sevindireceğine hayal kırıklığına uğratmıştı. Selçuk da herkes gibi oyuna geliyordu işte.

Blackberry’yi bir elinden diğer eline geçirdi. Sinirli bir ses tonuyla, “zekisin ama bütün iyi aile çocukları gibi eksik bir şey var sende: Piçlik...” dedi, sandalyesine yaslandı. Bir şey keşfetmiş gibi son kelimesini tekrarladı: “Piç...” Yüzüne sitemkâr bir gülümseme yayıldı. Kendi kendine konuşur gibi devam etti. Şu Türkçenin bilinçaltına bakar mısın? “Piç” diye hem ailesi olmayan çocuğa hem de uyanık insana deniyor. Yüzünde dalgın bir ifadeyle sözlerine devam etti: “Aile kuzusu neden uyanık olsun ki zaten? Her şeyi anne babanız ayağınıza getirmiş sizlerin.”

Selçuk pürdikkat Serkan’ı izliyor ve gördüklerine bir anlam veremiyordu. Cerrahpaşa kliniklerinin bahçesinde herkese yukardan bakarak dikilen, Beyoğlu’nda kendisine işkence gecelerini hatırlatan tiksiniç adam gitmiş, yerine dünyaya kırgın ve bu kırgınlığından dert yanan bir insan gelmişti. Serkan sağ eliyle kolunda tinerci çocuğun yaraladığı yeri kaşıdı.

“Ve sen de yeterince piç olmadığın içindir ki karşı tarafın senin oyununu fark edebileceğini düşünemedin” dedi.

Sol elini uzattı. Selçuk’a Blackberry’deki son postayı gösterdi: “Ama görüyorsun ki Gayrettepe’de değiliz. İşte buna piçlik deniyor, öğren.”

O esnada Blackberry çalmaya başladı. Serkan elindeki aletin ekranına baktı. Sonra sertçe kırmızı tuşa basıp telefonu susturdu.

“Arkadaşın Özgür’ün ikide bir araması da illet etti.”

Blackberry’yi kapatıp cebine koydu, “neyse yeterince sohbet ettik” dedi ve bulundukları odanın camından kafede bir masada oturup sohbet eden üç kişiyi gösterdi, “masadaki iki erkek senin üniversiteden arkadaşların. Kadın kim peki?”

Selçuk, Serkan’ın tarzına, duruşuna baktı. Karşısındaki adam yeniden bir polis olduğunu hatırlamıştı sanki. Kafasını çevirip aşağıya, kafeye baktı. Nevra’nın kusursuz endamı o koşullarda bile etkileyiciydi. Onun kendisi için çok önemli olduğunu belli etmemeliydi. Kayıtsızca elini salladı, “Özgür’ün karısı herhalde. Ben de tanımıyorum.”

Serkan düşünceli bir yüz ifadesiyle konuştu: “Peki o zaman asıl konuya geelim; sende sana ait olmayan bir paket var. Onu bize vereceksin.”

Eliyle briyantini akmış saçlarını düzeltti, “sana Beyoğlu’nda verdiğim söz hâlâ geçerli. Çantayı bize ver.”

Hasan’ın yanında put gibi dikildiği kapıyı gösterdi: “Ve bu kapıdan çıkıp arkadaşlarının yanına git. Ne diyorsun teklifime?”

Selçuk’un o anda düşündüğü tek şey vardı: zaman kazanmak. Sanki kazandığı zaman içerisinde aklına bir kurtuluş planı gelecekmiş gibiydi. Hiç düşünmeden, “Çantanın içindekileri bir bankanın kasasına kilitledim” dedi.

“Hangi bankaya?”

Önceki günden beri iki kez önünden geçtiği bankanın ismini söyledi: İş Bankası, Beyoğlu Şubesi’ne.”

Serkan güldü, “Selçuk beni hayal kırıklığına uğrattıyorsun.”

Selçuk hiçbir şey anlamamıştı. Serkan devam etti: “Beyoğlu İş Bankası’nda müşteri kasası falan yok Selçuk. Böyle salak cevaplarla zaman kaybettirme bize.

Sonra Hasan’a döndü, “Hasan bizi bir süre yalnız bırakır mısın lütfen?”

Hasan hiçbir şey söylemedi. Selçuk’a şüpheyile bakarak yan odaya bağlanan kapıyı açtı. Açılan kapının aralığından diğer odada bekleyen başka yabancı yüzler görüldü. Selçuk kapı kapanırken o yabancı yüzlerin arasında tanıdık bir suret seçebilmişti: Mahmut. Mahmut etrafında olanlara ilgisizmişçesine, cep telefonunu kurcalayıp bir yerleri arıyordu. Serkan kapının kapamasını bekledikten sonra Selçuk’a döndü, “Bak Selçuk. İnanmayacaksın ama sana zarar vermek istemiyorum” dedi.

Selçuk ona şaşkınlıkla baktı, “neden peki?”

“Ne neden, anlamadım?”

“Neden bana zarar vermek istemiyorsun?”

Serkan düşündü. Gerçi tekamacı önceki gece Yeşilçam Sokak’ta kurduğu planı uygulamaktı: Selçuk’taki çantayı bir şekilde ele geçirecek, peşindeki adamlara daha yüksek bir fiyata satacaktı. Hatta bunun için Selçuk’a nasıl şantaj yapacağını bile planlamıştı. Diğer taraftan söylediğinde bir gerçeklik payı vardı. Kendisinin de anlayamadığı bir sebepten ötürü bu işi karşısındaki adama fiziksel zarar vermeden çözmeye çalışıyordu. Selçuk’u onun iyiliğini istediğine ikna edip çantayı kendisine vermesini sağlamak istiyordu. Buna karşılık Selçuk’u peşindeki katiller gelmeden salıverecekti. Kendi kendine “yufka yürekli bir adam oldum galiba” diye düşündü.

“Şöyle söyleyeyim; dün bu saatlerdeki ilk telefonlaşmamızdan beri senin hakkındaki düşüncelerim değişti. Yeterli mi?”

Ani bir sessizlik oldu. İkisi de aynı şeyi düşünmüşlerdi: “Sadece yirmi dört saat mi olmuştu?” Oysa ikisine de bir ömür gibi gelmişti geçen süre. Serkan’ın Selçuk hakkındaki görüşleri bu süre zarfında çok da fazla değişmemişti. Selçuk’u hâlâ “kendisi gibilerin hakkını yiyen” bir ana kuzusu olarak görüyor ve onu içten içe aşağılıyordu. Ama değişen çok daha önemli bir şey vardı: Serkan’ın kendisi.

Geçen yirmi dört saat boyunca yaşadıkları Serkan’ın yıllardır özene bezene ördüğü zırhını bir yerlerden delmiş, açılan delikten ortaya vicdan denilen yeni bir enerji kaynağı çıkarmıştı. Ve Serkan’ın henüz başlangıç aşamasında olan vicdan tanışıklığı, insanları hemen harcamamak, onları “iyiliği için” kandırmak, yetmezse baskı yapmak şeklinde biçimlenmişti. Daha doğrusu Serkan henüz her şeyin bu kadar basit olduğunu zannediordu.

“Baştan başlayalım: Naser bana o çantada birkaç CD’nin bulunduğunu ve bunların hiçbir şekilde kırılmayacak bir yöntemle şifrelendiğini söyledi. Yani senin de bir işine yaramayacak elindekiler.”

Selçuk duyduklarına sevindi. Kendisinin şifreyi çözmüş olabileceğine ihtimal vermiyorlardı demek ki. Açık vermemek için bir soru sordu.

“Amirlerin neden istiyorlar bu çantayı o zaman?”

Serkan yorgun bir tavırla ellerini saçlarında gezdirdi, “Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Belki aralarındaki konuşmaları dinlediler. Belki şifreyi bilen birini işkenceyle konuşturdular. Ama bu önemli değil Selçuk. Bu adamlar benim amirlerim değil. Amirlerimin de üzerinde çok büyük bir güç. O çantayı ele geçiremezlerse hem seni, hem de beni yok edecekler.”

Selçuk, Serkan'ın briyantini akmış saçlarına, uykusuzluktan kan çanağına dönmüş gözlerine baktı. Nedense bir an karşısındaki adama acıdı.

“Sana inanıyorum” dedi “o çantayı sana verirsem beni ölümden korumaya çalışacağını da biliyorum.”

Oysa Selçuk söylediğinin aksine Serkan'ın samimiye-tine inanmıyordu. Hem zaten o adam samimi olsa bile onun arkasındaki gücün o bilgileri alır almaz Selçuk'u (ve muhtemelen Serkan'ı) öldüreceğinden emindi. Ve aynı gücün DVD'lere ulaşamadığı sürece kendisini hayatta bırakacağını da biliyordu. Hem çok önemli bir şey daha vardı; sözlerini toparlamak için biraz düşündü. Sonra, “Ama Naser'e sözüm var. Ölsem de vermeyeceğim o DVD'leri size” dedi.

Serkan onun gözlerine baktı. Evet, Selçuk blöf yapmı-yordu. Vermeyecekti. Öfkeden çok hayal kırıklığı uyan-dı içinde.

“Allah cezanı versin pis idealist.”

Saatine baktı. Zamanı daralıyordu. “Başka çaresi kal-mamıştı.” Kapıya doğru yürüdü, “Tamam. Kendin bilir-sin. Beni istemediğim şeyler yapmaya mecbur ediyorsun” dedi.

Kapıyı açıp Hasan'ı çağırdı. İçeriye giren Hasan'a, “beyefendi bize yardım etmeyecekmiş Hasan. Yani başka yollar denemek zorunda bırakıyor bizi” dedi.

Selçuk ayağa kalktı kendisini savunmak ister gibi sırtını duvara dayadı.

“Ne yazık ki işkence yapabildiğiniz dönemler geçti artık.”

Serkan kendisine öldürecek gibi bakıyordu. Hasan'a döndü, “Hasan Bey, herhangi bir yerde Selçuk Pekmezci'nin gözaltına alındığına dair bir belge var mı?”

“Hayır efendim yok.”

Eliyle Selçuk'u gösterdi, "Peki bu şahıs Halit Necat adındaki bir Avustralyalı değil mi zaten?"

"Evet efendim öyle."

Yeniden Selçuk'a döndü, "Mesele işkence olsa yapacak adam çok. Ama akıllı bir adamın dediği gibi, 'şiddet çaresizlerin en son sığınağıdır.' "

Selçuk pek bir şey anlamamıştı. Serkan monoloğuna devam etti: "Bir insan şiddete, işkenceye başvuruyorsa sadece çaresizliğinden, beceriksizliğinden yapıyordur."

Selçuk onun sözünü kesti: "Ya da sadistliğinden..."

Serkan kendisini akıllı zanneden o toy adama baktı, "O da aynı şey; sadist diye elinde sınırsız güç bulunduran ama kendi çaresizliğine çözüm bulamayan adama denir" dedi.

Serkan sanki çantayı, sırrı unutmuş, kendisini entelektüel bir tartışmaya kaptırmıştı. Yüksek sesle konuşmasına devam etti: "Ben ne beceriksizim ne de sadist. Sadece hedefime ulaşmak istiyorum."

Sözünün burasında aklına o sabah ölen yengesi geldi. Serkan'ın içinden bir ses: "O kadını yıllarca üniforma giymeye mahkûm etmek, oğlunun öldüğünü bile gizlemek sadistlik değil miydi peki?" diye sordu. İçinde bir diğer ses soruyu cevapladı: "o başka, o sadece ilahi adaletin tecellisiydi." Serkan kafasının içinde başlayan tartışmayı bastırmak istermiş gibi iki eliyle saçlarını geriye doğru sıvazladı. Selçuk'un karşısında dikildi, "Hem sen dünyada işkencenin kalkmasının sebebinin hümanizm ya da senin gibi salak idealistlerin mücadelesi olduğunu zannediyorsun öyle mi?"

Selçuk ona gözlerini kısarak baktı, "evet, tam da öyle düşünüyorum..."

Serkan onun sözünü kesti: "Hayır, salaklar. İşkence gereksizleştirdi de ondan yok oldu... Git araştı. Yüzyıllar boyunca her mahkemenin bir de işkence odası varmış."

Kimsenin de gıkı çıkmamış. Ta ki birisi parmak izi diye bir şey bulana kadar.”

Hasan, kapının yanında dikilmiş onlara bakıyordu. Gerçi tartışmanın aldığı hal ve Serkan’ın çantayı bırakıp kendisini anlamsız bir tartışmaya kaptırmasına biraz bozulmuştu ama yine de merakla şefini izliyordu. Serkan durdu. Nefes aldı, “hele ki günümüzde, devletin her şeyi kontrol edebildiği şu noktada birisi işkence yapıyorsa sadece sadistliğinden yani çaresizliğinden yapıyordur.”

Selçuk kendilerine yapılan işkenceleri hatırladı. Karşısındaki adamın söyledikleri bir şekilde doğruydı. Onlara işkence yapanlar aslında çaresiz zavallılardı. Ama hemen hemen her tartışmada olduğu gibi şimdi de iki insan aynı kavram ile farklı şeyler kastediyorlardı; Serkan’ın bahsettiği bütünüyle “teknik” bir çaresizlikken, Selçuk’un anladığı bambaşka bir şeydi. Selçukların işkencecileri onların ahlaki üstünlüğü karşısında çaresiz kalmışlardı.

O işkenceciler, karşılarında duran çocuk yaştaki tutukluların idamları engellemek için geleceklerini riske atmalarına şaşırmışlar, kavrayamadıkları bu asil duruşun karşısında ezilmişlerdi. Ve hissettikleri eziklikten o çocukların onurlarını kırarak çıkmaya çalışmışlardı. Çıkabilmişler miydi? Yoksa bu ezikliği hâlâ yaşıyorlar mıdır? Bunu bilmek mümkün değil. Ama profesyonel işkencecilerin çaresizlikleri o genç çocukların hayatlarını geri dönüşsüz bir şekilde değiştirmişti işte.

Serkan elini cama doğru uzattı. Dışarıda alışveriş için dolaşan insanları gösterdi. Bütün insanlığı küçümsermişçesine konuştu: “Bu gördüğün güruhun vücuduna ne zaman nerde olduğunu gösteren bir chip yerleştirelim desek, hepsi “insan hakları” diye ayaklanırlar” dedi, cebinden Selçuk’un Blackberry’sini çıkardı ona göstererek “ama hepiniz üzerine para ödeyerek yanınızda bir adet

cep telefonunu gezdirirsiniz. Ve bilmezsiniz ki devlet bu telefonlar sayesinde kesintisiz olarak nerelerde gezip dolaştığınızı kaydetmektedir” dedi.

Hasan’a döndü, “mesela biz son üç saat içerisinde boş durmadık. Selçuk Bey’in şık Blackberry’sinin tam dört gün önce ilk olarak Yeşilköy Havaalanı’nda açıldığını öğrendik değil mi Hasancığım?”

Hasan kafasını salladı.

“Evet Serkan Bey.”

Serkan biraz önce kendi samimiyetini reddetmiş olan Selçuk’a öfkeyle baktı.

“Ve bu cep telefonunun dört gün önce gece yarısına kadar Beyoğlu-Tünel bölgesinde olduğunu tespit ettik” dedi Hasan’a göz kırparak.

“Ve bir de ne görelim?”

Selçuk’un yüz ifadesindeki değişikliği izlemek için gözlerini ona dikti.

“Beyimizin numarası ile birlikte başka bir numara daha ayrılmış oradan. Önce birlikte danslı bir yere gitmişler. Ve anlaşılan bu iki numara iyice halvet olmuş dans esnasında. Derken bu iki numara Zürih Oteli’nin yakınlarındaki bir antene sabaha kadar birlikte sinyal vermişler.”

Selçuk tedirginliğini saklamak için gülümsemeyi denedi. Adamlar Nevra’yı bulmuşlardı.

“Görüyor musun Selçuk? Devlet sizleri göçmen kuşları izlediği gibi izleyebiliyormuş. Hem de geriye gidecek...”

Eliyle camdan arkadaşlarının oturduğu kafeyi gösterdi, “Bu numaranın sahibi Nevra Yalın isminde hoş bir hanımefendi. Ve şu anda tam karşıda oturuyor” dedi.

Yeniden Selçuk’a döndü, “Evet Selçuk. Bu kadın Özgür’ün değil, senin kadının. Hâlâ konuşmayacak mısın?”

Hasan hayranlıkla Serkan'a bakıyordu. Kendisini entelektüel bir tartışmaya kaptırdığını zannettiği şefi aslında ne çantayı ne de işlerini unutmuştu.

Selçuk nefretle Serkan'a baktı, "diyelim ki öyle" dedi. Ne yapabilirsiniz ki?"

"Söyleyeyim: Nevra Hanım Atom Enerji Konferansı'na sabotaj yapmak isteyen terörist Selçuk Pekmezci'ye yataklıktan, arkadaşın Özgür de AEK listesini sana vermekten içeri girer."

Selçuk sıkıştığı köşeden son bir atılım yapmak istedi: "Hiçbir şey ispat edemezsiniz ki."

"Soruşturma bitene kadar birkaç yıl hapis yatsınlar. Sonrasına bakarız. Bakalım çıkınca eski hayatlarına geri dönebilecekler mi?"

Selçuk yavaş yavaş içinde bulunduğu durumun ayır-dına varıyordu. Çıkmaz bir sokakta sıkıştırılmıştı. Serkan'a doğru bir adım attı.

"Sen konuşurken bir an benzer şeylerden bahsettiğimizi zannetmiştim."

Vakur bir tavırla kafasını salladı, "ama görüyorum ki sen ve ait olduğun devletin yirmi beş yılda geldiğiniz nokta, biz işkence değil şantaj yaparız diye övünmekmiş."

Serkan'ın içinde önce bir öfke yükseldi. Fazla mı yüz vermişti bu muhallebi çocuğuna? Kendisi onun hayatını kurtarmak için uğraşırken herif onunla alay ediyordu. Ama öfkesi kısa sürede geçti. Ne bekliyordu yani? Karşısındaki salak idealistin ikna olup kendi tarafına geçmesini mi? Elini salladı, "adına ne dersin de. Sana beş dakika süre veriyorum. Beş dakika sonra bu kapıyı açıp içeriye talimat vereceğim. Ve arkadaşların hemen gözaltına alınacaklar."

Selçuk hiçbir şey söylemedi. Bulundukları büronun aynalı camının önünde gezinen insanların arasından arkadaşlarına baktı. Yarım saattir kendisini bekliyorlar-

dı. Özgür'ün sık sık cep telefonunu kurcalayıp kulağına götürmesinden kendisini aradığını tahmin edebiliyordu.

Uzun uzun Nevra'nın omuzlarına döktüğü kestane rengi dalgalı saçlarına, saçlarının örtemediği gerilmiş yay gibi duran sırtına baktı. Hayat, mutluluğa şu kadar yaklaştığı bir anda Selçuk'a yine aynı oyunu oynuyordu. Aradan yirmi beş yıl geçmişti ve bir kez daha kendisine âşık olduğu bir kız üzerinden şantaj yapıyordu.

Odadaki sandalyenin üzerine çöktü. Başını avuçlarının arasına aldı. İdealleri uğruna ikinci kez bir kadının hayatını karartmaya hakkı var mıydı? Diğer taraftan, ideallerine ihanet etmiş bir adam bir daha bir kadını sevebilir miydi? İçinden bir isyan dalgası yükseldi. Hani tarih tekerrür etmezdi? Bal gibi de ediyordu işte.

O anda odadaki kimsenin beklemediği bir şey oldu; odanın kapısı açıldı. İçeriye Bölüm Şefi girdi. Heyecanla elindeki telefonu Serkan'a uzattı, "Serkan Bey size çok önemli bir telefon var" dedi.

Serkan telefonu eline aldı. Bir taraftan soran gözlerle Bölüm Şefi'ne bakarken telefona konuştu: "Buyurun?"

Hattın diğer ucundan saygılı bir ses duyuldu: "Emniyet Müdürü Serkan Morgül ile mi görüşüyorsunuz?"

"Evet benim."

"Efendim Selçuk Pekmezci ile ilgili her gelişmede sizi bilgilendirmemiz iletildi bize."

Serkan kafasını çevirdi. Sandalyesinde bitkin oturan Selçuk'a baktı. Merakla telefona konuştu: "Evet dinliyorum?"

"Efendim Kaberne kafesinin tuvaletinde söz konusu şahsa ait bir çanta bulunmuş."

Serkan heyecanlanmıştı, "Nerede bu kafe?"

"İstinye Park açık alanda."

Serkan ürperdi. Yani aradıkları şey hemen iki yüz metre ötede miydi?

“Tamam hiçbir şey yapmayın biz beş dakikaya kadar oradayız” dedi ve bir şeyler daha anlatmaya çalışan telefondaki sese aldırmadan telefonu kapadı. Telefonu yeniden Bölüm Şefi’ne uzatırken sandalyesinde bitkin oturan Selçuk’a döndü.

“Hiç zahmet etmeyin Selçuk Bey. Çantanız bulunmuş zaten.” Hasan’a baktı, “Beyefendi çantasını hemen şuradaki bir kafenin tuvaletine saklamış meğer.”

Selçuk’un içinde bastıramadığı suçlu bir sevinç uyanı. Ama nasıl bulmuşlardı bu lanet adamlar çantasını?

Serkan eliyle Selçuk’u gösterdi, “hazretlerini de alalım. Hemen gidiyoruz” dedi.

“İsa Yehuda’ya: yapacağını tez yap!”
İncil, Yuhanna 13

İhanet

Hasan, Selçuk’u oturduğu sandalyeden kaldırırken Bölüm Şefi tekrar odaya girdi, “Efendim Crown Café’deki memur arkadaşlar aradılar. Zanlının arkadaşları kafeyi terk ediyorlarmış. Durduralım mı?

Serkan; Özgür, Nevra ve David’i unutmuş olduğunu fark etti. Biraz düşündü. Sonra lakayt bir el işareti yaptı, “onlara ihtiyacımız kalmadı artık. İstedikleri yere gidebilirler”.

Selçuk odadan apar topar çıkarılırken bir an durdu. kafeyi terk etmiş ana çıkışa doğru yürüyen arkadaşlarına, daha doğrusu Nevra’ya baktı. İki erkeğin arasında yürümekte olan Nevra’nın üzerine her kırılmış insan gibi bitkin bir duruş sinmişti. Yanındaki iki erkek ise sanki Selçuk’un gelmemesinden kendileri sorumluymuş gibi

yere bakarak yürüyorlardı. Selçuk, o anın Nevra'yı son görüşü olduğunu düşündü.

Hasan'ın sırtından hoyratça itmesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Onlarla birlikte yürümeye başladı. Üçü birlikte yan odaya geçip beklemekte olan polislerle birlikte bulundukları bölümden çıktılar. Birazdan ana sahanlıkta açık alan kapısına doğru yürüyorlardı. Selçuk aşağıya, sahanlık ve Crown Cafe'ye baktı, gözleriyle arkadaşlarını aradı ama kimseyi göremedi. Nevra ve arkadaşları binayı terk etmişlerdi. Üzülmesi mi yoksa sevinmesi mi gerektiğini bilemedi bir an.

Sahanlığı geçip merdivenlerden açık alan kapısının önüne çıktıklarında öğlen güneşi hepsinin gözlerini kamaştırdı. Selçuk bir elini gözlerine siper ederek etrafına baktı. Bulundukları yerden kırk beş dakika önce oturduğu kafe görünüyordu. kafenin önündeki üniformalı polis kalabalığına baktı. Ve birden bir rüyadan uyanır gibi oldu. Yirmi dört saattir hayatını riske atarak koruduğu sır, birazdan Naser'in katillerinin eline geçecekti. İçini derin bir çaresizlik duygusu kapladı. Olduğu yere yığılacak gibiyken Hasan'ın itmesiyle onlarla birlikte yürümeye başladı. Şahit olduğu şeylerden utanmışçasına kızarmış, çaresiz kalmışçasına başını eğmiş bir erguvan ağacının altından geçerek kafenin önüne geldiler.

Kafenin girişi kırmızı-beyaz bir kordonla çevriliydi. Onların yaklaştıklarını gören çelik yelekli polisler hiçbir şey söylemeden kordonu kaldırıp geçmelerini sağladılar. Şimdi üçü birden kafenin ön bahçesindeydiler. Selçuk polislerin arasından biraz önce ayaküstü sohbet ettiği Tamer'i seçmişti. *Tamer'di demek kendisini ihbar eden.* Serkan'ı arayan ekibin şefi onlara yaklaştı. Serkan'a elleri arkadan kelepçelenmiş Tamer'i gösterdi.

“Efendim bu şahıs çantayı ihbar edip bizi çağırdı. Önce zanlının arkadaşı olduğunu sakladı. Sonra etraftaki şa-

hitler ve bizim sıkıştırılmamızla anlattı. O yüzden sizi biraz geç aradık.”

Serkan, Tamer’in “sıkıştırmanın” etkisi ile kanamış-kurumuş burnuna, yırtılan gömleğine baktı.

Yüzünü tiksintiyle buruşturdu.

“Hem ihbarcı hem arkadaş öyle mi?”

Tekrar ekip sefine döndü, “peki çanta nerede?”

Ekip şefi eliyle içeriyi, kafenin tuvaletine giden bölümü gösterdi ve “orda, geliyor” dedi.

Serkan dikkatle camın arkasından hayal meyal gözükken siluete baktı. Yeşil renk bir üniforma içinde, çelik yelekli, özel miğferli bir polis, elinde Selçuk’un kırmızı çantası, daha doğrusu çantadan geriye kalanlarla kendilerine doğru yürüyordu.

Serkan ekip şefine döndü. Endişeyle ve kekeleyerek, “Y- Yoksa?..” dedi.

Ekip şefi, “evet efendim maalesef. Bomba ihbarı ile gelmiştik, hemen müdahale ettik.”

Serkan koşarak kafeye girdi. Hızla bomba uzmanının ve ona refakat etmekte olan polislerin yanından geçti. Selçuk’un çantasını sakladığı lavabonun olduğu tuvaletlere girdi. Havada biraz önce infilak etmiş olan fünyeli patlatıcının ve hâlâ yanmakta olan kâğıtların kokusu vardı. Kırılan aynaların parçalarına basmamaya dikkat ederek lavaboların yanına yürüdü. Selçuk’un dizüstü bilgisayarını üç parçaya ayrılmış, bir lavabonun altında yatıyordu. Patlamanın etkisi ile paramparça olup etrafa dağılan DVD’lerden kalan birkaç parçayı da bomba uzmanı polisler ayakkabıları ile ezerek un ufak etmişlerdi.

Serkan’ın başı döndü. Düşmemek için bir lavaboya tutundu. Sırtını fayans duvara dayadı, kayarak yere çömeldi. Baş avuçlarının arasında: “Allah hepinizin belasını versin” dedi.

Kafenin önünde duran Selçuk olanları yavaş yavaş kavıyordu. Tamer kendisini kafeyi terk ederken izlemiş, çantasını yanına almadığını fark etmişti. Ve “bu adam buraya bomba yerleştirmiştir” diye kendisini ihbar etmişti. Gelen bomba imha ekipleri de önce çantayı imha etmişler sonra kendisini araştırmışlardı. İçinde yeniden bir sevinç dalgası yükseldi. “Naser’in düşmanları sırra erişememişlerdi.”

Serkan çöktüğü yerde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Bir robot gibi yavaş yavaş doğruldu. Şuursuz adımlarla çıkışa yöneldi. Tuvaletleri yeni terk etmişti ki ceket cebindeki telefonu titremeye başladı. Mekanik bir hareketle telefonu açıp kulağına dayadı.

“Efendim?”

Telefondaki yine o boğuk sestti: “Serkan Bey sizi uyar-mıştık.”

Serkan nazik olmaya çalışarak, “efendim biz kaçağı yakalamış, çantasının yerini öğrenmek üzereydik.”

Serkan birden bu sese karşı olan duygularının değişmiş olduğunu fark etti; bütün gün ve gece korkuyla karışık saygı duyduğu bu boğuk ses onda artık sadece tiksinti uyandırıyordu. Hatta çantanın böylesine yok olmasına sevinmeye bile başlamıştı.

Telefondaki boğuk ses devam etti, “adamla odada yalnız kalıp pazarlık bile yapmışsın.”

Serkan içindeki isteksizliğe rağmen “gerçekte” neler olduğunu anlatmaya çalıştı: “Efendim adama kurtuluş yolu göstererek bilgiye ulaşmak istedim. Biliyorsunuz bu da bir yöntem.”

Serkan içindeki isteksizliğin nedenini düşünürken telefondaki ses onu dinlemeden devam etti: “Kes sesini! Bizleri atlatacağını mı zannettin?”

Serkan’ın gözlerinin önüne huzurevinde yatağında yatan yengesi ve masanın üzerindeki mektup gelmişti

birden. Kendisini ispat etmek zorunda olduğu bir yengeşi yoktu artık hayatında.

“Seni uyarmıştık. Sonuçlarına katlanacaksın.”

Ve artık hayali ile yarıştığı bir Can da yoktu. Onların hayatından çıkmasıyla birlikte içindeki yaşam enerjisi de Serkan’ı terk etmiş, o enerjinin yerini ilgisizlik ve isteksizlik almıştı sanki. Yalnız içinde “isteksizlik” dışında bir şey daha vardı; hattın diğer ucundaki güçten korkmuyordu artık. Serkan birden kendisini de şaşırtan bir tonda konuşmaya başladı: “Bakın efendim. Tam çözecektik. Hatta neredeyse çantanın yerini öğreniyorduk ama adamın birinin ihanet edeceği tutmuş.”

Sustu. Açık alandaki erguvan ağacına, kafenin önünde ayakta duran ihbarcıya baktı. Tamer’in kravatının erguvan çiçeklerinin renginde olması komik geldi Serkan’a bir an.

“Ve gelin görün ki hainler de istemeden iyi şeyler yapabiliyorlarmış hayatta.”

Ömür boyu korktuğu bir güce isyan etmenin, onunla bütün köprüleri atmanın zevkli bir tarafı vardı. Bu özgürlük yeni bir yaşam enerjisi veriyordu Serkan’a. Derin bir nefes aldı. Tadını çıkararak: “Sizin DVD’lerinizin hepsi duman olmuş.

Telefondaki boğuk sesin hiddetle bağırıp çağırmasına aldırmadan telefonu kapadı. Bir süre sevgilisine SMS yazan bir delikanlı gibi telefonunun tuşları ile oynadıktan sonra şarj tuşuna basıp telefonu kapattı. Cebine attı. Arayıp rahatsız edemezlerdi kendisini artık.

Hızlı adımlarla bahçeye çıktı. Alana iki büyük siyah minibüs giriyordu. Her şey düşündüğü gibiydi; “Selçuk’u ve Serkan’ı almaya kendi adamlarını göndermişlerdi yukarıdakiler.” Ama o anda kafasını yakalanmaktan daha çok meşgul eden bir şey vardı. O adamlar her şeyi nasıl anında biliyorlardı? Telefon konuşmalarını dinledikleri-

ni çok iyi biliyordu ama nasıl olmuştu da Emek Sineması'ndaki kaçıışı, İstinye Park'ta Selçuk'la yalnız konuşup pazarlık yaptığını hemen öğrenebilmişlerdi?

Uzun süredir kafasını kurcalıyordu bu tuhaflık. Önceleri Bölüm Şefi'nden, Anıl'dan ve yanındaki diğer bilgisayarlı çocuktan şüphelenmişti. Ama mesleki tecrübeleri ona yaptıkları işi bu kadar seven insanların ihanet etmeyeceğini öğretmişti. Bu insanlar en pis işleri hiçbir ahlaki rahatsızlık duymadan yapabilirlerdi ama birlikte çalıştıkları, kendileri kadar çalışkan insanları ihbar etme "ahlaksızlığını" göstermezlerdi. Sadece tembellerin özelliği idi ihanet.

Kalabalığa doğru yürüdü. Hiçbir şey söylemeden sırtarak ona bakan Selçuk'un, saygıyla kendisini izleyen Bölüm Müdürü ve polislerin yanından geçti. O yürürken polisler iki tarafa çekilip kendisine yol açıyorlardı. Yürüyerek yine cep telefonu ile konuşmakta olan Mahmut'un yanına geldi. Durdu, dik dik Mahmut'un yüzüne baktı ve "beni kaç para sattın?" dedi.

Mahmut onun ne dediğini duymamıştı. Telefonunu kulağından çekti. Telefonun ekranını gömleğinde temizlemek istiyormuş gibi göğsüne dayadı.

"Efendim Serkan Bey?"

Serkan başıyla alana park etmiş siyah minibüslerden inmiş, onlara doğru koşar adım gelmekte olan adamları gösterdi.

"Bütün gün boyunca bu adamlara her şeyi sen rapor ettin değil mi?"

Mahmut aptallaşmış bir ifadeyle Serkan'a baktı. Ve onun matematik kabiliyetine şaşırmış ve hayranlığını gösteriyormuşçasına cevap verdi: "Nerden bildiniz Serkan Bey?"

Aniden Serkan'ın elinde bir tabanca belirdi. Tabancanın namlusu ışık hızıyla Mahmut'un sağ bacağına yö-

neldi. Serkan tetiğe basarken dışlarının arasından konuştu: “Bilmiyordum Mahmut. Şimdi sen söyledin de öğrendim.”

Silah sesiyle birlikte İstinye Park açık alanı ana baba gününe döndü. kafeyi çeviren kordonun arkasında birikmiş meraklı kalabalıktaki insanların panik içinde kaçarken attıkları çığlıklar polislerin haykırmalarına, polislerin haykırmaları yerde yatan Mahmut’un “yandım anam” böğürtüsüne karıştı. Bir kısım polis kendisini yere atarken daha cesur olanları silahlarını çekip havaya, etraflarındaki binaların pencerelerine ya da birbirlerine doğrulttular. Bu keşmekeşin içinde birkaç siyah takım elbiseli, atletik yapılı adam, av peşindeki yırtıcı hayvanlar gibi etraflarındaki paniğe aldırmadan Serkan ve Selçuk’a doğru koşup üzerlerine çullandılar.

Selçuk duyduğu silah sesinden irkilmiş, olanları anlamaya çalışırken derdest edildi. Kelepçelenerek siyah bir minibüse bindirildi. Minibüsün kapısı üzerine kapandı. Selçuk bir süre şoför mahallinde heykel gibi oturan şoföre ve yanındaki adama, üzerine kapanan kapıya baktı. Kapı az sonra yeniden açıldı. Bu sefer Serkan bileğinde kelepçelerle aynı minibüse bindirildi. Serkan’ı getiren adamların da minibüse binmesiyle birlikte araç hareket edip hızla açık alanı terk etti.

Siyah minibüs bir süre içinde hiç yolcusu yokmuş gibi yol aldı. Sanki birbirini tanımayan yedi kişi bir tiyatro oyunu için bilet alıp tesadüfen yan yana oturmuşlar, birbirlerini rahatsız etmemek için hiç konuşmadan sahneye bakıyor, perdenin açılmasını bekliyorlardı.

Serkan’ın içinde artık sadece bir boşluk vardı. Çocukken bazen kimsenin kendisini göremeyeceği bir köşeye çekilir, hiçbir şey düşünmemeye çalışırdı. Hiç düşünmemeyi başarırса zamanın duracağını hayal ederdi. Ama her denemesinde beyninin bir bölümünün istem dışı

düşünmekte olduğunu fark eder, zamanı durduramadığına üzülürdü. Oysa şimdi hiçbir şey düşünmeden durabiliyordu. Ve sanki zaman durmuştu

Selçuk, içinde oldukları aracın “normal” bir polis minibüsü olmadığını fark ediyordu yavaş yavaş. Koltuklar iki yanda aracın dış çeperi boyunca uzanıyordu. Ve o koltuklardaki yolcular yola değil birbirlerine bakıyorlardı. Başını sola çevirip aracın önünde uzanan ağaçlı yola baktı. Belgrat Ormanları’nda olmalıydılar. Yani “emniyet”e götürülmüyorlardı.

Onları tutuklayıp bilinmeyen bir yere doğru götürmekte olan dört kişi sanki aracın içinde değillermiş gibi sessiz oturuyorlar, hiçbir tepki vermiyorlardı. Selçuk bu siyah takım elbiseli adamları boğdukları kurbanlarının ölürken verecekleri sırları duyamasınlar, gördüklerini de kimseye anlatamasınlar diye küçük yaşlarda kulakları sağır edilip dilleri kesilen Osmanlı sarayı cellatlarına benzetti bir an için.

Gözlerini “cellatlardan” Serkan’a çevirdi.

“Nereye gidiyoruz?”

Serkan başını kaldırdı. Selçuk’a baktı. Sanki onun orada olduğunu yeni fark etmişti.

“Efendim?”

“Nereye gidiyoruz? Ne olacak bize?”

Serkan yüzünde dalgın bir ifadeyle cevap verdi: “İkimizi de öldürmeye götürüyorlar. Nereye gittiğimiz önemli mi?”

Selçuk yanındaki adamlara baktı. Onlara söylüyor gibi konuştu: “Aradıkları şey paramparça oldu. Ne istiyorlar bizden artık?”

Araç Belgrat Ormanları’nı terk etmiş, sahil yoluna çıkmıştı. Serkan kıyıdan ufka doğru koyulaşan lacivert mavisi denize baktı.

“İntikam Selçuk! Şu andan itibaren bu işte mantık yok. Sadece bizden öç almak istiyorlar.”

Selçuk hiçbir şey söylemedi. Soracağı her sorunun cevabını biliyordu zaten.

Araçta sadece motorun sesi duyuluyordu. Minibüs bir süredir sahil yolundan sapmış, dar bir yoldan tepele-re doğru tırmanıyordu. Aracın içindeki sessizliği yine Serkan bozdu: “Sana bir şey sormak istiyorum Selçuk”

Selçuk küskünce ona baktı.

“Nedir?”

“Değdi mi bütün bunlara?”

“Nasıl yani?”

“Yani en başta bize çantayı verseydin. Ve kendi yoluna gitseydin. Bambaşka bir yaşamın olacaktı. Oysa sen mücadele etmeyi seçtin. Buna değdi mi?”

Selçuk, içinde yol aldıkları minibüs keskin virajları alırken camdan denize doğru uzanan kayalıklara baktı. Denizin bu yükseklikten çok güzel görüldüğünü düşündü bir an. Sonra Serkan’a döndü, “şöyle söyleyeyim sana: Bu sabah yirmi beş yıldır ilk defa içimde suçluluk duygusu olmadan uyandım. Ve banyoda aynaya baktığımda kendimle gurur duyduğumu fark ettim. Bu neye desen değer.”

Serkan önüne baktı. Aklına önceki geceki rüyası gelmişti. Düşünceli bir yüz ifadesiyle konuştu: “Ne garip? Bense hayatımda ilk defa bu gece huzursuz uyudum.”

Bu sözün üzerine iki kişinin arasında uzun süren bir sessizlik oldu. Ortak yaşanan ölüm korkusu kadar insanları hızla birbirine yaklaştıran ikinci bir duygunun daha olmadığı söylenir. Selçuk yanındaki adamı çocukluğundan beri tanıyormuş gibi onun yalnızlığına üzüldü. Kelepçeli ellerini onun sağ dizine koydu. Teskin etmek istermişçesine konuştu: “Akşama kalmadan ölecek olan iki insanın sabahleyin hissettiklerini konuşmaları ne komik bir şey aslında.”

Serkan başını salladı. Hiçbir şey söylemeden, kaderine razı olmuş gibi dalgın dalgın minibüsün ön camından yolu izlemeye başladı. İçinde oturdukları araç bir viraj almıştı ki Serkan'ın yüzündeki ifade değişti. Kelepçeli elleriyle saçlarını arkaya doğru sıvazladı. Buz gibi bir sesle konuştu: "Kim bilir? Belki de bir mucize olur, ölmeyiz."

Hepsi birden ön camdan dışarıya baktılar. Yol üzerinde iki adet Jandarma Land Rover'i ve yolu kapamış şık giyimli birkaç "turist jandarması" görölüyordu. İçinde bulundukları araç barikata kadar ilerleyip durdu. Şoför camı açtı. Kendisine doğru gelen jandarma astsubayı ile konuştu.

"Biz görevliyiz astsubayım."

Jandarma astsubayı gençten, güzel yüzlü bir çocuktu. Kafasındaki bereyi düzeltti. Saygılı ama kararlı bir ses tonuyla cevap verdi.

"Biliyoruz efendim. Ama telsizden sizin aracı durdurmamız istendi. Savcı Bey gelinceye kadar sizi bekletmemiz gerekiyor."

Şoförün yanında oturan kır saçlı adam tiryaki hırıltılı bir sesle sordu: "Bir yanlışlık olmasın?"

"Hayır efendim. İsterseniz buyurun inin araçta telsiz emrini tekrar ettirelim."

Kır saçlı adam elini cebine attı. Cep telefonunu çıkardı, "gerek yok. Biz telefonla hallederiz" dedi.

Astsubay gülümsedi, "zahmet etmeyin efendim. Cep telefonlarınız çalışmayacak" dedi.

"Neden?"

Astsubay işaret parmağı ile gökyüzünde belirsiz bir noktayı gösterdi, "jammerle bölgedeki bütün GSM hatlarını kapadık. Savcılığın emri."

Şoför ve yanındaki adam telaşla minibüsten inip telsizle görüşmek için biraz ileride park etmekte olan haki

renkli Land Rover araca doğru yürüdüler. Selçuk'un "saray celladı" ismini taktığı iki kişi birbirlerini tedirgin bakışlarla süzerken Serkan'ın yüzüne garip bir tebessüm yayıldı.

On dakika kadar sonra oturdıkları siyah minibüsün arka kapısı açıldı. Açılan kapının iki yanına dizilmiş dört adet çelik yelekli, otomatik silahlı polis ve ortalarında dikilen saçları usturayla tıraş edilmiş, şişman gözlüklü bir adam belirdi. Şişman adamın sağ elinde birkaç sayfa kâğıt vardı.

Adam elindeki kâğıtlara baktı. İki isim okudu: "Serkan Morgül, Selçuk Pekmezci?"

Serkan sakın bir el işareti ile Selçuk'u ve kendisini gösterdi.

"Biziz."

Adam yeniden elindeki kâğıda baktı.

"11. Ağır Ceza Mahkemesi kararı ile tutuklusunuz. Lütfen araçtan inip bizi takip edin."

Serkan inmek üzere öne doğru bir hamle yapmıştı ki yol boyunca hiç konuşmadan yanlarında oturmuş olan adamlardan biri onu kolundan tuttu. Dile gelmiş gibi konuştu: "Onlar zaten tutuklu."

Şişman adamı çevreleyen çelik yelekli polisler bir merkezden yönlendirilen robotlar gibi eşzamanlı olarak hareketlendiler. Ellerindeki otomatik silahların namluları hızla doğrulup konuşan adamın üzerinde sabitlendi. Selçuk oturdıkları yöne doğrulmuş silahların namlularına ürpererek baktı. Korkuyla dizlerini karnına doğru çekti. Çatışmayı bekledi.

Şişman adam ise sakın bakışlarla minibüste oturanları ve yanındaki adamlarını süzdü. Sonra elindeki sayfaları adamlarına doğru çamaşır silker gibi birkaç kez yukarıdan aşağıya doğru salladı. Amirleri tarafından azarlanan polisler, silahlarının namlularını yine aynı hız-

la yere doğru çevirdiler. Şişman adam minibüse doğru iki adım attı. Elindeki sayfaları itiraz eden cellada uzattı, gözlüklerinin üzerinden adamı süzdü.

“Siz ancak gözaltına alabilirsiniz. Tutuklamak bizim işimiz.”

O sırada yol boyunca şoförün yanından oturmuş olan kır saçlı adam jandarmaların arasından sıyrıldı. Hızlı adımlarla minibüsün önüne gelip şişman adamın elinden uzattığı belgeyi aldı. Bir süre inceledi. Belgeyi katlayıp cebine koyarken minibüsteki adamına Serkan’ı bırakması için bir el işareti yaptı.

“Buyurun Savcı Bey. Zanlılar sizin.”

Serkan ile Selçuk minibüsten inerken kır saçlı şahıs kendi adamlarına doğru yüksek sesle konuştu: “Haydi çocuklar. Biz de Savcı Bey’e adliyeye kadar refakat edelim.”

Adam sözünü henüz bitirmişti ki yanlarına kadar gelmiş olan jandarma astsubayı söze karıştı: “Efendim önce bir trafik meselesini çözmemiz gerekiyor.”

Kır saçlı adam astsubaya baktı: “Ne trafiği?”

“Rutin trafik işlemleri. Buraya gelirken aracınız üç ayrı noktada sürat tahdidini aşmış kayıtlarımıza göre. Şoför arkadaşın ehliyeti ve aracın belgelerine ihtiyacımız var.”

Siyah minibüsün yolcuları jandarma ile yüksek sesle tartışırken çelik yelekli polisler Serkan ve Selçuk’u beyaz renk bir minibüse bindirip kapıları kapadılar. Koşarak ikinci bir minibüse bindiler.

Biraz sonra Selçuk ve Serkan, içi çalışma odası gibi düzenlenmiş beyaz bir minibüsün içinde oturuyor, geldikleri ağaçlık yolda yeniden İstanbul’a doğru yol alıyorlardı. Serkan kelepçeli ellerini masanın üzerine yerleştirdi. Şişman adam biraz önceki adamlardan aldığı anahtar ile Serkan’ın elindeki kelepçeleri açtı. Serkan,

Selçuk'un hayret dolu bakışları altında eliyle bileklerini ovarken azarlar bir tonda karşısındaki ile konuştu.

"İstinye Park'ın garajında SMS'imi bekle demiştin sana. Neredeyse kelleimiz gidiyordu."

Şişman adam Selçuk'a doğru tedirgin bir bakış fırlattı. Bir eliyle kemik gözlüğünü düzeltti.

"Ordaydık. Senin mesajını alır almaz da hareket ettik. Ama bir araç bozulup garajın çıkışını kapamış. İtip yolu açmak zorunda kaldık. Çıktığımızda siz gitmişsiniz."

Kravatını düzeltti. Selçuk'u gösterdi.

"Senin de bu şahsın da telefonlarınız kapalıydı. O yüzden yerinizi tespit edemedik."

Eliyle alnındaki terleri sildi, "Allah'tan adamların seni seviyorlar. Sizin aracın plakasını almışlar, ne yöne gittiğini de yola çıkararak takip etmişler. Jandarmayı ayağa kaldırıp öğrendik nerde olduğunuzu."

Selçuk bir kenarda oturmuş hayretle iki adamın arasındaki konuşmaları izliyor, duyduklarına, gördüklerine bir anlam vermeye çalışıyordu. Savcı, Serkan'ın arkadaşı olmalıydı. Ama bir arkadaşın kendisini böyle bir riske atmasını, hele hele kendisini kurtarmasını anlayamıyordu.

Adam Selçuk'un düşüncelerini okumuş gibi ona baktı.

"Bunu niye kurtardık?"

Serkan Selçuk'a döndü. Bir süre baktı. Soruya cevap vereceğine Selçuk'a eliyle karşısında oturan adamı gösterdi. Abartılı bir ses tonuyla konuştu.

"Tanıştırayım efendim; Karşınızda Türkiye Cumhuriyeti devletinin medarı iftiharını özel ve de tüzel yetkili savcımız Fırat Coşar. Şu andan itibaren bütün kaderimiz onun iki dudağı arasında.

"Özel ve de tüzel yetkili savcı" Fırat, Serkan kadar rahat değildi. Onun sözünü kesti: "Sizi Beşiktaş Adliyesine götürüp teslim edeceğim sadece. Gerisi mahkemenin işi Serkan."

“Yani gerçekten tutukladın mı bizi?”

Ferhat ellerini yana açtı: “Yapabileceğim başka bir şey yok.”

Serkan sağ eliyle önündeki masaya vurdu. Sesini yükselterek konuştu: “Ne demek yok? Bizi hemen şuracıkta serbest bırakabilirsin.”

Fırat, tartışmanın duyulacağından çekiniyormuş gibi şoför mahallinde doğru baktı, “bak Serkan, istesem peşinizden gelmez, seni onlara bıraktırdım. Ama ben sözümde durdum. Adamların elinden aldım ikinizi de. Ama her şey kayıt altındayken sizi bırakırsam sizin yerinize ben hapse girer bir daha da çıkamam.”

Serkan bir süre karşısında oturan adamın gergin yüzüne baktı. Fırat ciddiydi. “Ha senin şantajınla hapse girmişim ha böyle” demek istiyordu. Serkan elindeki kozlarla geleceği yere kadar gelmişti.

Kumarda son kozunu oynamış bir adamın anlayışlı ifadesi ile başını salladı, “Jandarma onları ne kadar tutacak?”.

“En fazla yarım saat.”

“Yani yarım saat sonra jammersiz bir bölgeye geçip her şeyi bildirecekler. Ve belki bir ekip elinde başka bir kararla adliye merdivenlerinde senin elinden alacak”

Fırat ona huzursuz bir bakış fırlattı. “Evet” anlamında başını salladı.

“Maalesef mümkün bu söylediğin.”

Serkan parmaklarını birkaç kez masanın üzerinde tıklattı, Fırat’a “Basını ara...” dedi.

“Kimi arayayım? Ne diyeyim?”

Serkan bir adım sonrasını düşünüyormuş gibi ellerini saçlarının arasında gezdirdi.

“Atom Enerji Konferansına sabotaj düzenlemek üzere olan teröristleri yakaladık de. Bütün televizyonlar adliyeye doluşur. Onların önünde kimse bizi senden alamaz.”

Ellerini masanın üzerine koydu.

“Erkapısı cezaevi müdürü bizim Sadi mi hâlâ?”

“Evet”

“Bizim oraya gitmemizi sağla o zaman”

“Yoksa Sadi’nin de mi...” Selçuk ilk defa Fırat’ın yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade gördü. Fırat sorusunu tamamlamadı. Cep telefonunu çıkardı. Tuş kilidini açarken, “ama birkaç gün sonra herkes sizi unuttur biliyorsun” dedi.

Serkan, Selçuk’a döndü. Artık kader ortağı olduğu adama gülümsedi, “o birkaç gün içinde çok şey olur. Bakarsın bu adamlar birbirine düşer, bizi unuttur” dedi.

Yarım saat sonra Beşiktaş adliyesinin merdivenlerinde Oscar törenine gelmiş aktörler gibi onlarca gazetecinin, televizyon kanalı habercilerinin önünde dikiliyorlardı. Özel yetkili mahkeme savcısı Fırat Coşar, “tutuklulara hemen mahkûm muamelesi yapılmaması gerekmele birlikte bu tutuklamaların Türk adaletine karşı çıkan herkese bir ders olması gerektiğini” anlatıyordu. Selçuk, Nevra’nın gazetelerde kendi resmini görebileceğini düşündü adliye kapısından girerken.

Ama ertesi günkü gazeteler Selçuk’un düşündüğünün aksine onların adliye bahçesindeki resimlerini oldukça küçük basmışlardı. Sekiz sütuna manşet olacak çok daha önemli bir haber vardı; Rus zengini Gregor Astokoviç, Kalamış koyunda demirli yatında ölü bulunmuştu. Gazetedeki resminde Gregor’un çakır gözleri koskocaman açılmış, ölmeden önce en son gördüğü şeye hayret etmiş-çesine objektife bakıyordu.

“Yapraksız kaldın diye gövdeni kestirme
Zira bu işin baharı da var.”
Muhammed İkbal

Umut

Cerrahpaşa Hastanesi, Kardiyoloji Bölümü katında bir odada “Aykırı Radyo” isimindeki çevreci radyoda iki gün önce sona eren Atom Enerji Konferansı hakkında bir röportaj duyuluyordu. Spiker konuşmacıya: “Efendim, siz Atom Enerji Konferansının lağvedilmesini, dünyadaki bütün nükleer santrallerin kapatılmasını istiyorsunuz. Bu çok radikal bir görüş değil mi? Sonuçta hem güneş enerjisi hem de rüzgâr enerjisi hâlâ çok pahalıya mal olan metotlarla elde edilebiliyor.”

Konuşmacı: “Önce ilke üzerine konuşalım. Nükleer santrallerin ya da çok büyük hidroelektrik santrallerinin kurulmasının asıl sebebi enerjinin akışını bir merkezden kontrol edebilmek içindir.”

“Anlayamadım. Biraz açar mısınız bu konuyu?”

“Şöyle düşünün; farz edelim ki rüzgâr ve güneş enerjisi sistemleri o kadar geliştirildi ki, herkes evinin bahçesine bir rüzgâr değirmeni ya da güneş paneli kurarak kendi ihtiyacı olan enerjiyi üretmeye, fazlasını da komşusu ile takas etmeye başladı...”

“Evet?”

“O zaman merkezde oturan birileri şalteri indirip herkesi elektriksiz bırakamaz. Ve ellerinde bu güç olmadığı için fiyatları belirleyip hükümetleri, toplumları baskı altında tutamazlar.”

“Anlıyorum efendim.”

“Ve bence sırf bu güç ellerinde olsun diye bizleri binlerce yıl radyoaktif ışıma yapacak teknolojilere mahkûm ediyorlar.”

Mine normal şartlarda kattaki sevimli aykırı asistanın inatla ayarladığı bu radyoyu fazla dinlemez, radyoyu kesintisiz müzik kanalına çevirirdi. Ama o anda onu yapacak “enerjisi” yoktu. Zaten radyoda konuşulanları da kesik kesik duyuyordu. O anda başka bir şeyle meşguldü. Odada hızlı adımlarla aşağı yukarı yürüyor, odanın içerisine dağılmış kişisel eşyalarını masanın üzerindeki bir karton kutuya dolduruyordu. Kendisine ait olan son kitabı da raftan indirip kutuya yerleştirdikten sonra durdu. Biraz tereddüt ettikten sonra masanın çekmecesini açtı. İçinden bir gazete kupürünü çıkarıp masanın üzerine koydu. Kupürün üzerindeki haberi belki yüzüncü kez okudu. Haberde “Halit Necat” isimli teröristin AEK konferansına sabotaj yapmak için Türkiye’ye sızdığını ama başarılı Türk polisinin kahramanca mücadelesiyle engellendiğini ve emniyetteki işbirlikçisiyle birlikte kısıkvrak yakalandığını yazıyordu. Haberin üzerinde Selçuk’un ve Serkan’ın Beşiktaş Adliyesi önünde şişman, gözlüklü bir adamın iki yanında dururken çekilen fotoğrafları basılmıştı.

“Aykırı Radyo” röportaja ara vermiş, Amy Winehouse’dan bir parça çalışıyordu. Sevdiği bir parçayı dinlemek iyi gelmişti Mine’ye. Uzun uzun ağlayıp sakinleşmiş bir çocuk gibi hıçkırarak içini çekti. Tedirgin bir yüz ifadesi ile gazete kupürüne baktı tekrar. Selçuk’un “işbirlikçisinin” resmine takıldı gözleri. Mine bu adamı tanıyordu; Selçuk üç gün önce kara çarşafın içinde Cerrahpaşa’yı terk ettikten sonra bu adam Mine’nin çalıştığı kata gelmişadamlarıyla her yeri aramıştı. Herkese yukardan bakan, bu itici şahıs nasıl Selçuk’un yardımcısı olabilirdi ki? O Selçuk’un peşindeki adamdı. O gün polis tarafından katil diye aranan Selçuk şimdi de terörist olmuştu. Hem de Mine’nin hiç duymadığı bir isimle. Bu işin içinde anlayamadığı çok ürkütücü bir şeyler vardı. “Zavallı Selçuk” diye düşündü. “Kim bilir neler yaşıyordur şu anda.”

Radyoda çalan müzik bitmiş, biraz önceki röportajın ikinci bölümü başlamıştı. Spiker konuyu açtı: “Ama hesaplar ortada: Atom enerji santrallerinden elde edilen enerji daha ucuz.”

Ses tonundan konuşmacının bu soruya sinirlendiği belli oluyordu: “Peki. Madem istiyorsunuz buyurun fiyatı tartışalım; Mesela Almanya’da Ruhr bölgesinde bir atom santrali kontrolden çıkarsa onlarca milyon insanın yaşadığı bu bölge iki bin yıllığına oturulamaz hale gelecek. Ölecek olan on binlerce insan da cabası. Bunun maliyetini düşündünüz mü hiç?”

Spiker konuşmacıyı yatıştırmak ister gibi başka bir soruya geçti: “Haklısınız. Böyle bir şey parayla ölçülemez ama güncel bir konuyu konuşmak istiyorum sizinle. Bazı yayın organları Türkiye’de enerji alanında yatırımlar yapması beklenen Rus işadamı Gregor Astakoviç’in de intihar etmediğini, bir iç hesaplaşma yüzünden öldürüldüğünü iddia ediyorlar. Sizin görüşünüz nedir bu konuda?”

Konuk uzman sakin bir tonda konuştu: “O konuda bir şey söylemek istemem ama böylesine merkezileşmiş bir enerji dağıtım sistemini özelleştirip bir de uluslararası borsalarda satmaya kalkarsanız, ister istemez bu gücü kontrol etmek isteyen mafya tipi örgütlenmeler oluşur. Ve mafyatik bir örgütlenme eninde sonunda şiddete başvurur.”

Mine, Münih’te geçen çocukluğu sırasında kendisine yabancı olduğu her hatırlatıldığında Türkiye’yi 80’li yılların başında politik nedenlerle terk eden anne ve babasını suçlamıştı. “Ne vardı sanki politikayla uğraşacak? Neden çocuklarını ömür boyu ‘yabancı’ olmaya mahkûm etmişlerdi? Onlar da geriye kalan 48 milyon insan gibi yaşayıp gidemezler miydi o ülkede?”

Üç ay önce İstanbul’a geldiğinde çocuksu bir inanışla, hayata anne babasının bıraktığu yerden devam edebileceğini hayal etmişti. Bütün ocukluğu boyunca güzelliklerini dinlediğu bu ülkede bir yaşam kuracaktı. Ama şu an tek düşüncesi vardı; bir an önce kendisini yapayalnız hissettiğu ülkeyi terk etmek, kendi çevresine ve arkadaşlarına ulaşmak.

Gazetedeki haberi okuduktan sonra hemen annesini aramış, olanlardan hiç bahsetmeden Münih’e geri dönmeyi düşündüğünü söylemişti. Annesi hem “inatçı” kızının döneceğine sevinmiş hem de endişelenmiş ve hemen kendisine bir uçak bileti göndermişti. Uçağı o gün öğleden sonra kalkıyordu.

Mine elindeki kupürü katlayıp karton kutudaki kitapların arasına yerleştirdi. Üç ay boyunca her sabah sevinerek geldiğu odayı hüzünlü gözlerle süzdü. Gözlerinde birikmiş olan yaşları sildi. Eşyalarını doldurduğu karton kutuyu kavrayıp çıkmak için davranmıştı ki odanın kapısı açıldı, kırk yaşlarında tombul bir kadın elinde bir sürü evrak ve zarfla içeriye girdi. Giren, Mine’nin pek

samimi olmadığı ama çok sempatik bulduğu başhemşire idi.

Başhemşire yüzünde sevgi dolu bir gülümseme ile Mine'ye baktı: "Bizleri terk ediyormuşsunuz müstakbel doktor hanım öyle mi?"

Mine yasak bir şey yaparken yakalanmış bir çocuk gibi ürkek bir ses tonu ile cevap verdi: "Evet. Gelecek hafta Münih'e dönüyorum." Çevresindeki herkese bir hafta sonra gideceğini söylüyordu. Sanki "onu yakalamak isteyen güçler" uçağa bindiği saate kadar bekleyip onu havaalanında gözaltına alacaklardı.

Başhemşire bu sefer senli benli konuştu, "kalsaydın keşke. Seni çok sevmiştik." .

Mine bir bahaneye ihtiyacı varmış gibi biraz düşündü ve "kalıp denerim zannetmiştim ama Münih'teki erkek arkadaşımı çok özledim" dedi.

Aklına ilk gelen erkek ismini zikretti, "erkek arkadaşım Florian bana kendi çalıştığı hastanede bir staj yeri ayarlamış. Dayanamadım hemen evet dedim."

Başhemşire görmüş geçirmiş bir kadındı. Anlayışlı bir gülümsemeyle Mine'nin ağlamaktan şişmiş lacivert mavisini gözlerine baktı. "Ama bebeğim gözlerinde yakında sevgilisine kavuşacak bir genç kızın ısıltısını değil, korkmuş bir güvercinin ürkekliğini görüyorum" demeyi düşündü önce. Sonra vazgeçti, "Mutlaka kendin için en doğru kararı vermişsindir. Her şey gönlünce olsun" dedi ve boşta olan koluyla Mine'ye sarıldı. Ona son bir kez gülümseyerek odayı terk etti."

Mine başhemşirenin ayak seslerinin koridorda uzaklaşmasını bekledi. Sonra içine eşyalarını yerleştirdiği karton kutuyu aldı. Etrafına bakmaktan imtina ederek, bir daha dönmek üzere odayı terk etti.

Mine'nin arkasından kapadığı kapı kısa bir süre sonra yeniden açıldı. Kapıda yeniden başhemşire belirdi

“Mineciğim unutmuşum...” Kadın konuşurken Mine’nin çıkmış olduğunu fark etti. Yine de kendi kendine cümlesini tamamladı “sana bir mektup vardı.” Etrafına baktı. “Gençlik işte, bıraktığın yerde bulamıyorsun” diye söylendi. Üzerinde Emirgan postanesinin mührünü ve Selçuk’un el yazısını taşıyan, içinde barındırdığı DVD’lerin şeklini almış Haldun Otel antetli kalın bir zarfı, Mine’ye ait olan posta kutusuna yerleştirdi. Kendi kendine konuşarak odadan çıktı.

Mine’nin kapamadan çıktığı radyodaki tartışma sonuna gelmişti: “Siz bu röportajda enerji tekellerinin politikacıları, hükümetleri satın aldığını söylediniz. Ama ‘temiz’ teknolojilerin kısa bir sürede bu sistemlerin yerini alması imkânsız gibi görünüyor. Hükümetler de bunu gözeterek karar almıyorlar mı sizce?”

Konuşmacı: “İnanın bana bir yerlerde gerçekten alternatif bir teknoloji keşfedilseydi enerji kartelleri ne yapıp eder, onun kullanılmasını engellerlerdi. Ama göreceksiniz. Günün birinde insanlık bir çıkış yolu bulacak. Tekellerin bize dayattığı bu kısır döngüden kurtulacağız. Buna eminim.”

SON

Epilog:

2013 yılında Wall Street borsasının en fazla kazanan 25 Hedge Fund yöneticisi toplam 21 milyar dolar “kişisel” gelir bildirdi. Listede birinci sırada yer alan yöneticinin bir yıllık geliri 3.5 milyar, onu ikinci sırada takip eden meslektaşınıninki ise 2.4 milyar dolar oldu. Hedge Fund’ların yönlendirdiği toplam sermayenin ise 1.5 trilyon dolar civarında olduğu tahmin ediliyor.

Esra Kahraman

Segâh Makamı

Türkçe Edebiyat/560 sayfa/ISBN 978-605-314-034-4

Kasvetin, acının ve ölümün Türkiye'nin üzerine karaba-san gibi çöktüğü bir dönemi anlatıyor *Segâh Makamı*. 12

Eylül darbesinin sol-sosyalist hareketleri tasfiye ettiği, devrimci umutların yerini hayal kırıklıklarına bıraktığı bir dönemden sonrasını anlatıyor roman: Hayatta kalanların, yaralarla incinip kırılanların dönemi. Ama bir "yenilgi" romanı değil *Segâh Makamı*. Kaybolan umutları yeniden diriltmek için, "her şeye rağmen" mücadelede ısrar etmek, toparlanmak, kımıldamak için harcanan çabanın erdemine işaret ediliyor akıp giden sayfalarda.

Mücadelenin yaşanan yığınla acıya rağmen sürdürülmesi, ama nasıl? Okura "aşk" cevabını veriyor roman. Ölümün ve acının panzehiri olan "aşk," *Segâh Makamı*'nda bilinen tarzlardan farklı olarak işleniyor ama: Yaraya deva, arzuya istikamet, tene can, hayata anlam, ekmeğe katık, ruha nefes olan, mücadeleye yakıt olan aşk. Bu dünyadan geçip giden devrimcilerin kentlerin kuytularında, kalabalık caddelerinde, hapishanelerinde, eylem alanlarında, gecekondu mahallelerindeki trajedileri aşkın suyunda yıkanarak resmediliyor. Büyük heyecanlar büyük sevdalarla birlikte yol alıyor. Aşkın imkânsızlığına imkânlar aranıyor, vuslat anları bambaşka anlamlarla değer kazanıyor. Yenilgi tohumlarını aşmanın, hayat ve devrim ısrarında "kalınan yerden başlamanın" umudu işleniyor. Yeniden başlamanın sancılı hazzı, *Segâh Makamı*'nın narin dokusunu oluşturuyor...

Vedat Türkali Güven-2

Türkçe Edebiyat/576 sayfa/ISBN 978-605-314-035-1

Polisin fellek fellek aradığı Hasan Basri Alp kayıptı, nerde olduğunu bilen yoktu. Ele geçeceği pek düşünülmeyişinden olacak, soruşturmada sıkışıldı mı, kimi işleri onun üstüne yıkma eğilimi, polisin Basri'yi arama kızgınlığını daha da kışkırtıyordu. İstanbul da İstanbulluluğunu yaşıyordu gene. Kuzeyden, Haliç üstlerinden çıkıveren kış azgını kara bulutları, maviliklere mızrak gibi çakılmış minarelerin onuruyla kabaran, kurşunlu, ağırbaşlı kubbeleri, kör olası açlığın kavgasında tedirgin dolanan delifişek martıları, gelin gibi gezinen tekneleri, Boğaz'da yaşayan lüferleri, istavritleri, uskumruları, kuyruğu sokakları süpürerek götürülen derya kuzusu torikleri, balıkçı tablalarına manda gibi serilmiş (...) Yabanıl sokak kedileriyle sekiz yüz binlik İstanbul kenti; kıran kırana savaştaki bir dünyanın ortasında, boynunu bükmüş, karanlık bir beklenti içindeydi. Yalnız İstanbul mu, tüm Türkiye bekliyordu bu acılı karanlık içinde.

Vedat Türkali Yeşilçam Dedikleri Türkiye

Türkçe Edebiyat/608 sayfa/ISBN 978-605-314-041-2

En güzel şiir de birlikte olmanın şiiri. Onu yaz yazacaksan! Sevişmek de dayanışma değil mi? Pervin’le dün gece bölüştüklerimizin sürüp gitmesi, bütün bu görünenler. GREV ÇADIRINDA’nda onu anlatmak istiyorum. Nasıl? Bulamadım daha; kolay mı?.. Yalnız onu da anlatmak istemiyorum. O çadıra kapatılmaya başkaldırmak gerek. Sevişmek varsa niye katı sınırlar çizilsin? Birkaç çirkinin yol kesmesiyle yitecek mutluluk, yalanın bir parçası demek... Hem de en kötü parçası...

Faizi bile vardır!.. Koy çelik kasaya, sakla!.. İnsana, yakışan verilmeli. Bir de, şunların anlamayacağı dizeler söyleme sakın. Benim anladığımı onlar niye anlamasın? Öyle değil biliyorsun... Güçlük de orada... Bakma sen bu şamataya, onların her şeyi anlayacakları gün epeyi ilerlerde daha. Anlatamayınca böyle söylersiniz. Öyle iyi anlar ki onlar... Bunca toplanmasını bilecekler de doğruları söyleyeceksin, anlamayacaklar!.. Gülüşüp konuşmalarına bak şunların, birbirlerine yemek uzatışlarına... Ellerini çektiler, kaldırım taşına döndü şu duvarların ötesindeki makineler... Kös kös bekliyor hepsi... Salt onların doğruları yeterli olsa.

Özlem Narin Yılmaz

Huzursuz Periler

Türkçe Edebiyat/208 sayfa/ISBN 978-605-314-062-7

Hayatı yazmaya, ille de dile getirmeye çalışan bir kadının öyküsü anlatılıyor bu romanda. Daha ilk sayfada kendi yolunu bulmaya, dünyada kendisi olarak yaşamaya azmetmiş bir kadın kahraman çıkıyor karşımıza. Geçmişin ve bugünün kopmuş parçalarını kelimelerle birleştirmeye çalışırken, bir başka yüzyıldan bir başka kadının kelimeleriyle karşılaşılıyor. İnsan yalnız değildir! Çektiği acılar geçmişte başkaları tarafından da çekilmiştir, kurduğu hayaller başkaları tarafından da kurulmuştur. Kelimeler romanın anlatıcı karakterini başka acılara, aşklara, kadınların var olma öykülerine götürür. Geçmiş ve bugün kadınların hüznüyle birleşir. Her durumda kadın kendi öyküsünü yazar ve kendi “öyküsünde yaşlanır.” Bugün, yarın ve daima...

Vedat Türkali Fatmagül'ün Suçu Ne?

Türkçe Edebiyat/112 sayfa/ISBN 978-605-314-088-7

Sebahat Altıparmakoglu, “Bu bir Vedat Türkali eseri. Ben sadece parçaları birleştirdim” diyor *Fatmagül'ün Suçu Ne?* için. Vedat Türkali'nin 1986'da film, 2010'da televizyon dizisi olarak çekilmiş senaryosu, Sebahat Altıparmakoglu'nun düzenlemesiyle eşsiz bir romana dönüşüyor bu kitapta.

Ege'de bir kıyı kasabasında tanıdık bir hayat: Balıkçıların, motor tamircilerinin yaşam mücadelesi; birbirine sevdalı Fatmagül ve Mustafa; kasabanın egemen sınıfları arasındaki siyasi-ekonomik çıkar çatışması ve garibanın direnci...

Evlilik hayaliyle gün sayan Fatmagül ile Mustafa'nın aşkları önce vahim bir olaya dönüşür, ardından bu aşk kasaba siyasetinin kararıyla son bulur. Fatmagül'ün kaderini yeniden yazacaktır egemen güçler. Kerim'in iç çatışmaları, Fatmagül'ün dramı, bireyin psikolojisinden kasabalının sosyolojisine uzanan duru bir anlatım...

Kadına yönelik şiddet ve istismarın gittikçe arttığı günümüz dünyasında gerçekçi anlatımı ve barındırdığı trajedi yönüyle de dikkat çeken bu eser, toplumsal hafızada yer alacak nadide bir metin...

Hasip Akgül Albayım

Hisli Politik Roman

Türkçe Edebiyat/208 sayfa/ISBN 978-605-314-083-2

Bu kitapta, çocuklarının kendi aralarında Albayım dedikleri, Emekli Albay Yurdanur Yılmaztürk'ün evinin basıldığı 7 Kasım 2007'den bir gün önce başlamak suretiyle beş gün içinde sona eren bir hikâye anlatılıyor. Söz konusu hikâyeyi Albay'ın büyük oğlu Kemal'in gözünden ve kurgularından izleriz. Kemal solcudur; bastırılmış ve sorunlu bir kişiliği vardır. Küçük oğlan Mustafa ise girişimci ve bitirim bir karakterdir. Albayım ilk evliliğini Fikriye Hanım'la, ikinci evliliğini ise Latife Hanım'la yapmıştır. Roman, gerek kişilerin yönelişi ve olay örgüsü gerekse farklı kurgusuyla okurun kulağına, "anlatılanları düz anlamıyla algılama" demek ister gibidir:

'Mesele' denen şeyin insanı hasta edebildiği gibi yaratıcı da kılabileceğini öğrendim. İnsan kafasında taşıdığı bir meseleyle, eninde sonunda günlük yaşamın bir yerinde karşılaşılıyordu. Karşılaşanlar yaratıcı, karşılaşamayanlar sorunlu ve hasta oluyordu. Karakter Yaşatma Lokali'ndeki çok kısa bir süre önce gerçekleşen ve 'meselesi olan biri' olduğumu anladığım bu karşılaşma anını, bu yüzden ayrıntılı bir biçimde yazmaya çalıştım.

Estetik ve politika dengeli bir şekilde bir araya gelmiştir eserde. Romanın kurgusundaki fantastik öğelere rağmen gerçekçi; yakın dönem tarihe tereddütsüz bir biçimde yaklaştığı için de cesur bir anlatıya sahip...

Metrodaki Yabancı'da eski bir siyasi suçlunun başına gelen olaylar anlatılıyor. Nefes kesen bu polisiye anlatının gerisinde geçmişle hesaplaşmalar, iç muhasebeler, hayal kırıklıkları işleniyor. 25 yıllık yarı sürgünlük yaşamından sonra ülkesine dönen Selçuk Pekmezci'nin çantası *Metrodaki Yabancı*'nın çantası ile karışır. Bu küçük çanta karışıklığı Selçuk başta olmak üzere birkaç kişinin yaşamında derin değişiklikler yaratır. Olaylar emniyet, finans-enerji mafyası ve sermaye sahipleri kışkacında cereyan eder. Entrikalar, yanılgılar, ihanetler romanın dokusunu meydana getirir; tempo sürekli yükselir. 25 yıllık bir zaman diliminden sonra Türkiye'de kendisi de bir tür yabancı olan Selçuk'un geçmişle hesaplaşma, yüzleşme arzusu, hatta zamanı tersine çevirme hissiyatı ile birlikte yaşamındaki tüm yarım kalmışlıklar bu dinamik romanın arka planını oluşturuyor...

AYRINTI • TÜRKÇE EDEBİYAT

ISBN: 978-605-314-097-9

9 786053 140979